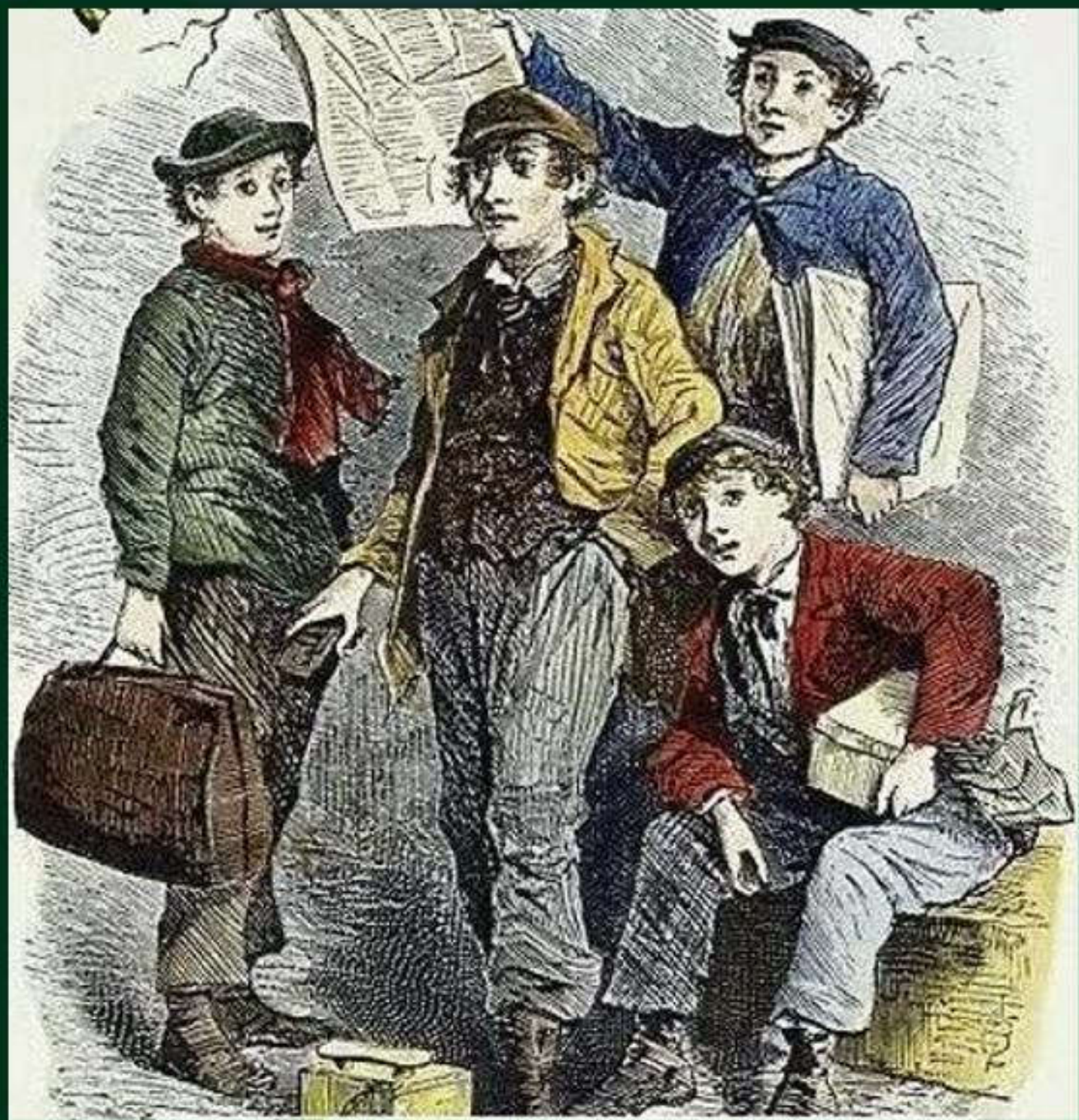

Roem & Fortuin

Horatio Alger, Jr.

Horatio Alger, Jr.

Roem & Fortuin

of

De vooruitgang van Richard Hunter

Vertaald door Carolus den Blanken

Voorwoord

‘Roem & Fortuin’ is, zoals zijn voorganger ‘Sjofele Dick’ een bijdrage aan het tijdschrift ‘Schoolmate’, een populair blad voor jongeren uit Boston. De lovende en genereuze kritieken door pers en publiek op het eerste deel staft de auteur in zijn intentie verhalen te schrijven, die het leven en de ervaringen illustreren van zwervkinderen die aan hun lot zijn overgelaten. In New York ruim twaalfduizend.

Bij de voorbereiding van de boekdelen zal benodigde informatie door middel van persoonlijke observaties worden verzameld, aangevuld met gebeurtenissen, aangereikt door personen die met de geportretteerde kinderen in nauw contact staan. De opzet kan zakelijker, maar de auteur probeert het innerlijk leven en de emoties van deze jeugdigen weer te geven. Ik hoop op deze manier een brede welgemeende sympathie bij het grote publiek op te wekken. Tevens om een nuttige invloed uit te oefenen op de bedoelde groep, door hen inspirerende voorbeelden voor te houden van wat inzet, ambitie en een eerlijk streven kunnen bewerkstelligen, zelfs in hun situatie.

Om een zo groot mogelijk aantal van deze jongens te bereiken, is de uitgever gemachtigd om op aanvraag een kosteloos exemplaar van de twee reeds uitgegeven delen van de ‘Sjofele Dick serie’ te sturen naar elke georganiseerde ‘Newsboys Lodge’ binnen de Verenigde Staten.

Horatio Alger, Jr. New York, December, 1868.

*Een Newsboy Lodging House was een soort van pension voor
dakloze jongens (vertaler)*

Colofon

Nadat Sjofele Dick een kind uit het water redde, heeft de vader hem een baan binnen zijn zaak aangeboden. Hij gaat als Richard Hunter verder door het leven. Voor zijn vrienden blijft hij echter Dick. Hij wordt bij zijn streven hogerop te geraken met uitdagingen geconfronteerd, beland zelfs in de gevangenis! Aan het eind van het eerste deel was Dick respectabel. In dit tweede deel van de serie is hij op weg naar roem en fortuin. Een letterlijke omzetting van dit jongensboek uit 1868 zou erg ouderwets overkomen, en voor de (jonge) lezer van nu onaantrekkelijk. Het taalgebruik en de zinsconstructie is dus wat ‘opgepoetst’. De bewerking sluit wel nauwgezet aan bij de intentie en sfeer van het origineel.

Publicatie: Carolus den Blanken/Utrecht.

© 2023: Nederlandse vertaling: Carolus den Blanken,

Oorspronkelijke uitgave: *Fame and Fortune or The Progress of Richard Hunter*.

Uitgever: A. K. Loring, Boston/1868.

Illustratie omslag: Cover boek/1868.

Illustraties uit de eerste Engelse editie: A.F. Kinnersley.

Illustratie Tombs Gevangenis: Publieke Domein

Opgedragen aan mijn vader,
die
altijd belangstelling toonde in mijn
literaire werk,
en mij aanmoedigde.

Inhoud

Hoofdstuk 1. Een pension in Bleecker Street

Hoofdstuk 2. Introductie in het zakenleven

Hoofdstuk 3. Op het postkantoor

Hoofdstuk 4. Het leven in het pension

Hoofdstuk 5. Dick krijgt twee waardevolle geschenken

Hoofdstuk 6. De heer Gilbert staat verbaasd

Hoofdstuk 7. Een discussie over geld

Hoofdstuk 8. Nieuwe plannen

Hoofdstuk 9. Roswell Crawford thuis

Hoofdstuk 10. Een winkel op Sixth Avenue

Hoofdstuk 11 Een nieuwe alliantie

Hoofdstuk 12. Dick in de val

Inhoud (vervolg)

Hoofdstuk 13. Dick op het politiebureau

Hoofdstuk 14. De teleurstelling van Micky Maquire

Hoofdstuk 15. Het politiebureau in Franklin Street

Hoofdstuk 16. Roswell Crawford neemt ontslag

Hoofdstuk 17. De vrijspraak van Dick

Hoofdstuk 18. Tel je kippen niet voordat ze zijn uitgebroed

Hoofdstuk 19. Nog een arrestatie

Hoofdstuk 20. Voor het eerst

Hoofdstuk 21. Feestje van Ida Greyson

Hoofdstuk 22 Mickey Maguire keert terug van Blackwell Island

Hoofdstuk 23. Roem en fortuin

Hoofdstuk 1

Een pension in Bleecker Street

'Nou, Fosdick, dit is wel wat beter dan onze oude kamer in Mott Street,' zegt Richard Hunter, zelfgenoegzaam om zich heen kijkend. 'Je hebt gelijk, Dick,' bevestigt zijn vriend. 'Het tapijt is aanzienlijk mooier dan het versleten geval waarmee mevrouw Mooney ons opschepte. De bedden zijn netjes en comfortabel. Ik ben helemaal tevreden, ook al moeten we er twee keer zoveel voor betalen.' De kamer die de twee jongens zoveel voldoening schenkt, bevindt zich op de vierde verdieping van een pension in Bleecker Street. Ongetwijfeld zullen veel van mijn jonge lezers die gewend zijn aan elegante huizen het tamelijk bescheiden vinden. Maar noch voor Richard, noch zijn vriend is zo iets gewoon. Ze moesten al op jonge leeftijd op eigen benen staan, hadden een zware strijd tegen armoede en onwetendheid te voeren. Lezers, bekend met de ervaringen van Richard Hunter als 'Sjofele Dick', zullen zich gemakkelijk kunnen voorstellen wat een grote vooruitgang het voor hem is om daadwerkelijk een respectabel thuis te hebben. Jarenlang heeft hij op straat een zwerversbestaan als schoenpoetser geleid, slapend in oude wagons of dozen, of waar hij maar ook gratis onderdak kon vinden. Het is pas twaalf maanden geleden dat een toevallige ontmoeting met een intelligente jongen ervoor gezorgd heeft dat hij het besluit nam respectabel op te groeien. Door ijverige avondstudie bij Henry Fosdick, wiens kennis omvattender was dan de zijne, had hij door zijn natuurlijk talent en ongewone leergierigheid in één jaar tijd goed leren lezen en schrijven. Bovendien had hij aanzienlijke vooruitgang bij het rekenen geboekt. Toch zou het hem moeilijk gevallen zijn een baan in de wacht te slepen indien hij het jongste kind van de heer James Rockwell, een welvarende koopman in Pearl Street, niet van de verdrinkingsdood had gered. Uit dankbaarheid bood deze onze held een betrekking aan tegen de vergoeding van tien dollar per week, voor een beginnening ongebruikelijk. Zijn vriend, Henry Fosdick, is werkzaam in een hoedenwinkel op Broadway, ontvangt tot nu toe wekelijks slechts zes dollar. Ze vinden het tijd om onderdak te zoeken in een respectabeler deel van de stad.

Op een ochtend bellen ze aan bij het pension van mevrouw Browning in Bleecker Street. Ze worden de salon binnengeleid. Al snel komt er een lange dame, met vlaskleurige krullen en een mager gezicht, binnen. 'Heren, wat kan ik voor u betekenen?' zegt ze, hen aandachtig opnemend. 'Mijn vriend en ik zijn op zoek naar een pension,' informeert Henry Fosdick. 'Heeft u kamers vrij?' 'Aan wat voor soort kamer denkt u?' vraagt mevrouw Browning. 'We kunnen het ons niet veroorloven veel te betalen. We moeten ons tevreden stellen met een bescheiden ruimte.' 'U huist gezamenlijk veronderstel ik?' 'Ja, mevrouw.' 'Ik heb een appartement op de derde verdieping leeg. Tamelijk groot, waarvoor ik zeven dollar per persoon vraag. Op de vierde verdieping is er ook een kamer, niet zo ruim, voor vijf dollar.' 'Ik denk dat we daar naar kijken,' zegt Richard Hunter. 'Goed, volg mij.' Mevrouw Browning gaat de jongens voor naar de vierde verdieping. Ze opent de deur van een nette kamer, voorzien van twee eenpersoonsbedden, een grote spiegel, bureau, warm wollen tapijt, wastafel en een lege boekenkast. Er staat ook een commode met erin klerenhangers. 'Wat vind je ervan?' vraagt Fosdick zachtjes, zich tot zijn metgezel wendend. 'Het is toppie,' antwoordt Dick bewonderend. Ik kan hier net zo goed onthullen, wat de lezer al gaande zal ontdekken. Dat onze held namelijk, ondanks zijn vooruitgang in kennis, het straatjargon niet helemaal kwijt is. Dit heeft hij opgepikt van de kameraden, met wie hij jarenlang optrok. 'Vijf dollar is tamelijk prijzig,' zegt Fosdick op gedempte toon. 'Je weet dat ik in totaal zes dollar verdien.' 'Ik zal je wat zeggen,' antwoordt Dick. 'Het is tien dollar voor ons tweeën. Ik betaal er zes, jij vier. Dat is toch eerlijk, nietwaar?' 'Nee, ik zou mijn helft moeten betalen.' 'Je kunt het goedmaken door mij te helpen als ik tijdens mijn studie tegen een probleem aanloop.' 'Je weet nu net zoveel als ik.' 'Nee, dat is niet juist. Ik weet niet méér af van grammatica dan een bezemsteel. Weet je. Ik noemde onlangs 'kat' een voegwoord. Je moet mij daarmee helpen. Ik heb geen flauw idee of ik een zelfstandig naamwoord of een bijvoeglijk naamwoord ben. Ik draag één dollar bij voor je huur.' 'Ik ben bereid je voor niets te helpen. Het is niet eerlijk om jou een dollar per week te vragen voor mijn hulp.' 'Waarom niet? Krijg ik wekelijks geen tien dollar, en resteert mij er geen vier, terwijl jij er twee overhoudt?

Ik denk dat ik je er nog één moet overhandigen, dan staan we gelijk.' 'Nee, daar ben ik het niet mee eens. Als je erop aandringt, zullen we doen wat je voorstelt. Als ik ooit ertoe in staat ben, zal ik het goedmaken.' 'Wel, jonge heren, wat hebben jullie besloten?' informeert mevrouw Browning. 'Wij nemen de kamer,' antwoordt Dick prompt. 'Wanneer willen jullie er intrekken?' 'Vandaag. We komen vanavond.' 'Goed. Ik neem aan dat u mij referenties kunt verstrekken. U zit in zaken, neem ik aan?' 'Ik werk in de hoeden- en pettenwinkel Henderson, Nr. ... op Broadway,' zegt Henry Fosdick. 'Aanstaande maandag start ik bij Rockwell & Cooper in Pearl Street,' zegt Dick. Hij voelt aan dat dit belangrijk is. Hij vindt het heel anders klinken dan, 'ik poets schoenen op Chatham Square.' 'Jullie zien eruit als rechtschapen jongens,' zegt mevrouw Browning. 'Ik twijfel niet aan jullie eerlijkheid. Ik ben weduwe, afhankelijk van mijn kostgangers, en moet voorzichtig zijn. Vorige week vertrok er nog een jonge man. Hij was mij vier weken kostgeld verschuldigd. Ik denk niet dat hij zich ooit nog laat zien. Hij verdiende een goed salaris, maar spendeerde het grootste deel aan sigaren en biljarten. Hoe kan ik er zeker van zijn dat jullie de huur op tijd voldoen?' Ogenblikkelijk zegt Dick: 'Wij betalen elke week vooruit.' 'Dit zijn onze beste referenties.' Hij haalt zijn bankboek te voorschijn, waarop een krediet van meer dan honderd dollar. Hij gebaart Fosdick het zijne te laten zien. 'U wilt toch niet zeggen dat u dat van uw verdiensten allemaal heeft opgespaard?' zegt mevrouw Browning verbaasd. 'Jawel,' zegt Dick. 'Ik had misschien meer opzij kunnen leggen als ik eerder was begonnen.' 'Hoe lang heeft u erover gedaan?' 'Ongeveer negen maanden. Mijn vriend heeft niet zoveel, omdat zijn salaris lager ligt.' 'Ik wil niet dat u vooraf betaalt,' zegt mevrouw Browning vriendelijk. 'Ik weet zeker dat ik jullie kan vertrouwen. Op jongens die zo'n goede instelling hebben om te sparen kun je rekenen. Ik zal de kamer voor jullie in orde maken. De koffers kunnen gebracht worden wanneer jullie maar wensen. Mijn uren zijn: ontbijt om zeven uur, lunch om half twaalf en diner om zes uur. 'We kunnen niet komen lunchen,' zegt Fosdick. 'Onze winkels liggen te ver weg.' 'Dan zal ik met ieder van jullie een halve dollar verrekenen, negen dollar per week in plaats van tien.' De jongens gaan naar beneden, erg blij met de gemaakte afspraak.

Dick staat erop vijf en een half dollar van de gezamenlijke wekelijkse uitgaven te betalen, laat drie en een half aan Fosdick over. Hierdoor blijft er twee en een half dollar van zijn salaris over. Dick blijft achter met vier en een half. Met zuinigheid denken beiden voort te kunnen gaan met het wat opzij leggen. Er is een probleempje waarvoor de jongens zich wat schamen. Ze bezitten geen van beiden een koffer. Ze hadden hun hele garderobe zonder problemen in de bureauladen op hun kamer in Mott Street kunnen opbergen. Naar buiten lopend vraagt Dick gekscherend: 'Waarom ben je net een olifant, Fosdick?' 'Dat weet ik niet.' 'Omdat je geen koffer bezit, behalve dan die welke je met je meedraagt.' (*Het grapje berust op het Engelse woord 'trunk' dat zowel 'slurf' als 'koffer' kan betekenen/vertaler*). 'We zullen koffers moeten aanschaffen, misschien voldoen tapijtzakken.' 'Nee,' zegt Dick resoluut. 'Het is niet spectabel zonder koffer, en vanaf nu zijn we spectabel.' 'Respectabel,' Dick.' 'Oké, respectabel dan. Laten we voor ieder van ons een koffer kopen.' Het lijkt een redelijk advies. Fosdick maakt verder geen bezwaar. De jongens slagen erin voor drie dollar per stuk twee fatsoenlijke valiezen te bemachtigen. Ze geven opdracht deze naar hun kamer in Mott Street te brengen. Mijn lezers, die de vermelde prijzen misschien als te laag ervaren, moeten bedenken dat de hier opgetekende gebeurtenissen enkele jaren vóór de oorlog plaatsvonden, toen één dollar vandaag de dag gelijk stond aan twee.

Aan het einde van de middag verlaat Fosdick een uur eerder de winkel. De jongens gaan op weg naar hun nieuwe onderkomen, voorafgegaan door een expresbode die hun koffers draagt. Ze hebben nog net tijd om hun haar te wassen en te kammen, als de bel voor het avondeten klinkt. Ze betreden de eetkamer. Bijna alle kostgangers zitten bijeen rond een lange tafel, voorzien van verschillende gerechten. Mevrouw Browning is een goede hospita, wijs genoeg om een tafel te dekken waartegen haar gasten geen bezwaar kunnen maken. 'Deze kant uit, heren,' zegt ze, wijzend naar twee aangrenzende stoelen aan de andere kant van de tafel. Het dient toegegeven te worden dat onze held zich wat ongemakkelijk voelt. Hij is niet gewend aan het formele karakter van een pension, heeft het gevoel dat de ogen van twintig kostgangers op hem gericht zijn.

Zijn onbehaaglijkheid neemt toe wanneer hij, na plaats te hebben genomen, tegenover hem een jongeman ziet, waarvan hij zich herinnert slechts een week eerder de schoenen te hebben gepoetst. Mevrouw Browning ziet Dick kijken, introduceert hem vervolgens aan de ander. 'Meneer Clifton,' zegt ze, 'laat mij u meneer Hunter en zijn vriend, de heer Fosdick, voorstellen, twee nieuwe leden van onze familie.' Dick buigt nogal onhandig. De jongeman zegt: 'Aangenaam kennis te maken, meneer Hunter. Je gezicht komt mij bekend voor. Ik denk je eerder gezien te hebben.' 'Ook ik heb het gevoel u eerder ontmoet te hebben,' aldus Dick. 'Het is vreemd, ik weet niet waar,' zegt de jongeman. Hij heeft geen flauw idee dat de goedgeklede jongen de schoenpoetser is die vorige maandag zijn schoenen bij de reling van het park onder handen nam. Dick acht het niet raadzaam om hem in te lichten. Hij schaamt zich niet voor zijn vroegere beroep, maar het ligt achter de rug. Hij wil gewaardeerd worden om wat hij zou kunnen worden, niet om wat hij is geweest. 'Zit je in zaken, meneer Hunter?' vraagt meneer Clifton. Het klinkt onze held vreemd in de oren om 'meneer Hunter' genoemd te worden. Het bevalt hem wel, ervaart het als respectabel. 'Ik ben in dienst bij Rockwell & Cooper in Pearl Street,' zegt Dick. 'Ik ken het. Het is een grote firma.' Dick is blij dit te horen, onthult niet dat hij er niets van afweet. Het diner is goed, veel beter dan de twee jongens gewend waren te krijgen in de eethuizen die ze voorheen bezochten. Dick merkt attent op hoe de anderen zich gedragen, en doet het zelf behoorlijk verdienstelijk. Waarschijnlijk vermoedt niemand dat hij niet altijd aan zo'n goede tafel aangeschoven is. Wanneer de jongens opstaan, vraagt mevrouw Browning: 'Hebben jullie geen zin om naar de salon te komen, heren? Meestal hebben we na het eten een muzikaal intermezzo. Sommige jongedames zijn muzikaal. Speelt één van jullie?' Dick zegt dat hij soms knikkert, waarop een jongedame lacht. Dick, erdoor aangestoken, lacht ook. 'Mevrouw Browning stelt hen aan elkaar voor. 'Juffrouw Peyton, meneer Hunter,' Juffrouw Peyton maakt een hoffelijk gebaar, waarop Dick reageert met een buiging, rood wordend van schaamte. 'Zingt u niet, meneer Hunter?' vraagt de jongedame. 'Ik ben niet zo dol op fluten,' antwoordt Dick, even vergetend waar hij zich bevindt.

Juffrouw Peyton neemt aan dat dit koddige antwoord opzettelijk grappig bedoeld is. Het doet de jongedame schaterlachen. 'Wellicht zingt je vriend?' informeert ze. Fosdick wordt geïntroduceerd. Tot Dick's verbazing antwoordt Fosdick dat hij dat wel een beetje kan. Er wordt voorgesteld zich naar de kamer met piano te begeven. De jongedame speelt een aantal bekende melodieën. Fosdick begeleidt haar met zijn, naar blijkt, behoorlijk zoetgevooisde en melodieuze stem. 'U bent een hele aanwinst voor onze kring,' zegt juffrouw Peyton vriendelijk. 'Had u al eerder een onderkomen in deze buurt?' 'Nee,' antwoordt Fosdick, 'in een ander deel van de stad.' Hij is bang dat ze hem vraagt in welke. Gelukkig laat ze dat achterwege. Ongeveer een half uur later gaan de jongens naar hun eigen kamer, steken het gas aan, openen hun koffers en bergen de inhoud ervan in de bureauladen op. 'Is het niet vreemd,' zegt Dick, 'voor een kerel als ik om in deze stijl te leven. Ik vraag me af wat juffrouw Peyton zou zeggen als ze zou weten wat ik ben geweest.' 'Je hebt geen enkele reden om je ervoor te schamen. Het is geen erg begerenswaardige nering, maar wel eerlijk. Nu kun je iets beters doen door je aan te passen aan je nieuwe situatie.' 'Dat bedoel ik ook,' zegt Dick. 'Ik ga voor respect. Als ik zestig ben draag ik een gouden bril, en paradeer op de wijze van de oudere heren die ik vrijwel elke dag op Wall Street tegenkom.' Dick gooit zijn hoofd achterover, begint met pompeuze tred en een air van 'ik ben belangrijk' door de kamer te banjeren. 'Ik hoop dat we allebei verder komen. We zijn nu goed op weg. Er zijn andere jongens geweest, slechter af dan wij, die hard hebben gewerkt en zich tot roem en fortuin hebben opgewerkt.' 'We kunnen het proberen,' zegt Dick. 'Laten we nu naar buiten gaan en wat wandelen.' 'Oké,' antwoordt Fosdick. Ze gaan naar beneden, de straat op. Gewend aan het lager gelegen stadsdeel is het in Broadway 's avonds een compleet nieuwe ervaring, met zijn van licht glinsterende winkels en theaters. Ze slenteren zorgeloos, bekijken etalages en voelen zich steeds blijer met hun verandering van locatie. Plotseling wordt Dick's aandacht getrokken door een heer, vergezeld van een jongen van ongeveer zijn lengte, een eindje voor hen uitlopend. 'Stop even,' zegt hij tegen Fosdick. Zich naar voren haastend legt hij zijn hand op de arm van de jongen. 'Hoe gaat het, Frank?' zegt hij.

Frank Whitney, want deze is het, draait zich wat verrast om, kijkt naar Dick. Hij herkent in de nette goedgeklede jongen van vijftien aanvankelijk niet de haveloze schoenpoetser die hij een jaar eerder is tegengekomen. 'Ik denk niet dat ik je ken,' zegt hij, Dick verbaasd aankijkend. 'Misschien herinner je mij beter als ik mijn Washington-jas en Napoleon-broek zou dragen,' glimlacht onze held. Hij is tamelijk verheugd te merken dat hij niet wordt herkend. Het is een compliment voor zijn verbeterd uiterlijk. 'Wat!' roept Frank. Zijn gezicht licht op van plezier. 'Is het mogelijk dat jij...' 'Richard Hunter, tot uw dienst,' zegt onze held. 'Toen je mij ontmoette, was ik Sjofele Dick.'

Hoofdstuk 2

Introductie in het zakenleven

Frank Whitney is inderdaad verrast te ontdekken dat de sjofele schoenpoetser van een jaar eerder zo wonderbaarlijk is veranderd. Hij pakt Dick's hand beet, schudt die hartelijk. 'Oom,' zegt hij. 'Dit is Dick. Is hij niet veranderd?' 'Het is een metamorfose waar ik blij mee ben,' zegt de heer Whitney, ook zijn hand reikend. 'Het lijkt een kentering ten goede. Wie is die andere jongeman?' 'Dit is mijn privé-leraar, professor Fosdick. Hij geeft mij al bijna een jaar elke avond les. Zijn voorwaarden zijn heel redelijk. Als hij er niet was geweest zou ik nooit mijn huidige hoge positie in de literatuur en wetenschap hebben bereikt.' 'Ik ben blij kennis met je te maken, professor Fosdick,' lacht Frank. 'Mag ik vragen of mijn vriend Dick zijn elegante manier van spreken aan jouw onderwijs te danken heeft?' 'Dick kan beschaafd praten als hij wil,' zegt Fosdick, 'soms valt hij terug in oude gewoontes. Hij begrijpt het Engels idioom deksels goed.' 'Dan moet hij hard hebben gewerkt. Toen ik hem een jaar geleden voor het eerst ontmoette, was hij...,' 'zo dom als het achtereind van een koe,' onderbreekt Dick. 'Jij was het die mij voor het eerst ambitieus maakte, Frank. Ik wilde net als jij zijn en spectabel opgroeien. 'Respectabel, Dick,' corrigeert Fosdick. 'Ja, dat bedoel ik. Ik wilde niet altijd schoenpoetser blijven, dus heb ik hard gewerkt. Met professor Fosdick's hulp ben ik een eindje omhoog geklommen. Ik wil verder.' 'Ik ben erg blij dit te horen, jonge vriend,' zegt meneer Whitney. 'Het is altijd aangenaam om een jongeman zich een weg naar boven te zien banen. In dit land van vrijheid is er alle reden om zich in te spannen, hoe weinig belovend de omstandigheden waarin men zich bij aanvang bevindt ook mogen zijn. Maar, heren... mijn neef zou zich graag met jullie verder onderhouden. Dus ik stel voor dat we dit trottoir laten voor wat het is, en ons naar mijn logeeradres in het Sint Nicholas Hotel begeven. 'Ja, Dick,' zegt Frank. 'Jij en professor Fosdick moeten de avond bij mij doorbrengen. Ik was van plan uit te gaan, maar heb veel liever jouw bezoek. Dick en Fosdick accepteren de uitnodiging graag.'

Ze slaan af, richting het Sint Nicholas Hotel, gelegen op Broadway, dicht in de buurt van Bleecker Street. 'Trouwens, Dick, waar is je Washington-jas en Napoleon-broek?' 'Gestolen uit mijn kamer,' antwoordt Dick. 'Door iemand die tiptop gekleed op Broadway wil verschijnen en niet genoeg geld heeft om een pak te betalen.' 'Misschien is het een of andere handelaar uit Barnum die de waardevolle relikwieën veilig wil stellen,' oppert Frank. 'Goeie genade!' roept Dick opeens. 'Daar heb je ze. Het is sinds de diefstal de eerste keer dat ik ze zie.' Hij wijst op een jongen van ongeveer zijn eigen lengte die uit de richting van Broadway aan komt lopen, gekleed in de bekende jas en broek. De tijd heeft helaas hen niet gespaard. Het onderste deel van de jas is op veel plaatsen gescheurd, één mouw is praktisch verdwenen, vet en vuil hebben de oorspronkelijke kleur bijna doen verbleken. Het is een melancholisch overblijfsel van wat het ooit was. Wat de broek betreft, het is nu een vod. Toen Dick deze droeg zaten er ook al gaten in, maar het ziet er nu zo haveloos uit, dat, zoals Dick later het zou zeggen, 'wat betreft jezelf warm houden een man zonder beter af is.' 'Het is Micky Maguire,' zegt Dick. 'Een specale vriend met zo'n grote genegenheid, dat hij mijn kleren heeft gestolen om aan mij te denken.' 'Misschien,' zegt Fosdick, 'is het vanwege zijn diepe respect voor generaal Washington en keizer Napoleon.' 'Wat zou de grote Washington zeggen als hij nu zijn jas zou zien?' zegt Frank. 'Toen ik het droeg,' antwoordt Dick, 'vond ik het jammer dat hij zo groot was, omdat daardoor zijn kleren mij niet pasten.' Wellicht is het nodig om hen die niet op de hoogte zijn van Dick's eerdere avonturen uit te leggen dat de kleren waarin hij oorspronkelijk werd geïntroduceerd, door hem schertsend waren aangeduid als geschenken van de illustere personages wier namen zijn genoemd. Micky Maguire herkent Dick aanvankelijk niet. Als hij dat tenslotte wel doet, slaat hij abrupt Prince Street in, misschien bang dat de gestolen kleding wordt teruggevorderd. Ze hebben nu het Sint Nicolas Hotel bereikt en gaan er naar binnen. Meneer Whitney gaat voor naar zijn appartement. Hij heeft echter een zakelijke afspraak met een heer beneden, begeeft zich naar de leeszaal, de jongens alleen achterlatend. Aan zichzelf overgelaten praten ze vrijuit. Dick vertelt uitvoerig over de verschillende stappen van zijn opleiding, waarmee sommige van onze lezers al bekend zijn.

Hij ontvangt de hartelijke felicitaties van Frank en de oprechte aanmoediging om vol te houden. 'Ik zou willen dat je naar de stad verhuist, Frank,' zegt Dick. 'Ik zal er snel zijn,' zegt Frank. Dick's gezicht licht op van plezier. 'Dat is bullie,' roept hij enthousiast. 'Hoe snel kom je?' 'Ik hoop bij de start van het nieuwe jaar van het Columbia College er te beginnen. Ik veronderstel dat mijn tijd voor het grootste deel door studie zal worden opgeslokt. Maar ik zal altijd gelegenheid vinden voor jou en Fosdick. Ik hoop dat jullie mij opzoeken.' Beide jongens accepteren de uitnodiging direct. Dick belooft Frank hem op zijn kostschool in Connecticut te schrijven. Omstreeks half tien verlaten de twee jongens het Sint Nicholas Hotel en keren naar hun pension terug. Stipt staan ze, na een comfortabele nachtrust, op voor het zeven uur ontbijt. Het bestaat uit biefstuk, warme wentelteefjes, aardappelen en uitzonderlijk goede koffie. Dick en Fosdick doen zich tegoed aan de maaltijd, stukken beter dan wat ze gewend waren te nuttigen in de restaurants. Ze feliciteren zich met hun huidige situatie. Na het ontbijt vertrekt Fosdick naar zijn werk in de hoeden- en pettenwinkel, en Dick naar Rockwell & Cooper in Pearl Street. Eenmaal voor het grote pakhuis staand en het uithangbord bekijkend, dient toegegeven te worden dat hij zich wat verlegen voelt. Hij begint te vrezen voor zijn betrekking niet bekwaam genoeg gevonden te worden. Het lijkt ook zo'n vooruitgang van het straatleven naar werken in zo'n imposant gebouw. Dick laat niet lang toe dat verlegenheid hem in de weg staat. Hij gaat het grote appartement op de eerste verdieping binnen. Volgens hem voornamelijk gebruikt voor het opslaan van grote dozen en kisten met goederen. In een hoek bevinden zich een telkamer en een kantoor, afgescheiden van de rest van de afdeling. Dick ziet door de glazen wand een man aan een bureau zitten. Na de deur geopend te hebben, gaat hij naar binnen. Hij wenste dat het de heer Rockwell was geweest. Dat zou hem ervoor hebben behoed zich te moeten voor te stellen. Het is natuurlijk nog te vroeg voor die heer om te verschijnen. 'Voor wat voor zaken kom je?' vraagt de boekhouder, want die is het. 'Ik ben gekomen om te werken,' antwoordt Dick kortaf. Op de een of andere manier heeft hij niet veel op met de boekhouder, wiens toon nogal hooghartig klinkt. 'Oh, je komt voor werk?' 'Ja, dat doe ik,' zegt Dick fier.

'Ik denk niet dat we je waardevolle diensten nodig zullen hebben,' antwoordt de boekhouder grijnzend. Het is namelijk zo dat de heer Rockwell nagelaten heeft aan te kondigen dat hij Dick heeft aangesteld. Bij binnenkomst wat verlegen, is onze held dat gevoel inmiddels helemaal te boven. Het ligt niet in zijn aard zich te laten intimideren of weg te laten jagen door de man voor hem. Hij heeft slechts twijfels bij één persoon. Dat is de heer Cooper, het hoofdpersoneelslid van de firma. Hij waagt te vragen: 'Is de heer Rockwell of de heer Cooper aanwezig?' 'Ze zijn hier nooit op dit tijdstip.' 'Dat dacht ik al,' zegt Dick koeltjes. Hij neemt plaats in een fauteuil, pakt de ochtendkrant. De boekhouder is duidelijk door zijn kalmte geprovoceerd. Hij heeft het gevoel met zijn waardigheid en autoriteit geen indruk op Dick gemaakt te hebben. Dit maakt hem boos. 'Breng mij de krant, jongeman,' zegt hij, 'ik wil die raadplegen.' 'Goed,' zegt Dick, 'U kunt het komen halen.' 'Ik kan je niet complimenteren met je goede manieren,' zegt de ander. 'Goede manieren schijnen hier niet in de mode,' antwoordt Dick kalm. Kennelijk wil de boekhouder de krant niet zo graag. Hij neemt niet de moeite ervoor op te staan. Dick hervat zijn activiteit, de ander steekt hatelijk zijn pen door de krant heen. Ofschoon hij dit graag zou zien, durft hij Dick niet te zeggen de telkamer te verlaten. Het is mogelijk dat deze een afspraak heeft. 'Ben je hier gekomen voor de heer Rockwell?' vraagt hij uiteindelijk, opkijkend van zijn schrijven. 'Ja,' zegt Dick. 'Heeft hij je gezegd te komen?' 'Ja.' 'Wat was het dat je vertelde over komen werken?' 'Ik zei dat ik hier ben gekomen om te werken.' 'Wie heeft je aangesteld?' 'De heer Rockwell.' 'Oh, is dat zo! Hoeveel krijg je voor je waardevolle diensten?' 'U bent ontzettend beleefd om mijn diensten als waardevol te bestempelen,' zegt Dick. 'Ik hoop dat dit het geval zal zijn.' 'Je hebt mijn vraag niet beantwoord.' 'Ik heb er geen probleem mee u dat te vertellen. Ik krijg tien dollar per week.' 'Tien dollar per week!' herhaalt de boekhouder met een minachtend lachje. 'Verwacht je dat je dat waard bent?' 'Nee, dat doe ik niet,' zegt Dick eerlijk. 'Dat doe je niet?' antwoordt de ander onzeker. 'Nou, je bent bescheidener dan ik dacht. Waarom krijg je dan zoveel?' Dick antwoordt: 'Wellicht vertelt de heer Rockwell het u wanneer u hem informeert dat u dit heel graag wilt weten, en niet van uw nachtrust kunt genieten indien u hier niet achter komt.'

'Ik zou je nog geen dollar per week geven.' Dan ben ik blij dat ik niet voor u ga werken.' 'Ik geloof niks van je verhaal. Ik denk niet dat de heer Rockwell zo dwaas is om je zoveel te betalen.' 'Misschien ben ik niet de enigste in de zaak die te veel betaald krijgt,' merkt Dick op. 'Bedoel je mij, jonge boef?' vraagt de boekhouder, nu heel boos. 'Noem geen namen. Dat is niet beleefd.' 'Ik eis een antwoord. Bedoel je dat ik te veel betaald krijg?' 'Nou,' zegt Dick opzettelijk. 'Indien u voor uw beleefdheid salaris ontvangt, zou ik denken dat u aanzienlijk overbetaald wordt.' Het is niet te zeggen hoe lang deze schermutselingen zouden hebben voortgeduurd als de heer Rockwell de telkamer niet was binnengekomen. Dick staat bij zijn binnenkomst respectvol op. De koopman, die hem onmiddellijk herkent, komt glimlachend op hem af, heet hem hartelijk welkom. 'Ik ben blij je te zien, jongen,' zegt hij. 'Je bent de afspraak dus niet vergeten. Hoe lang ben je hier al?' 'Een half uur, meneer.' 'Ik ben hier vanochtend ongebruikelijk vroeg. Ik ben met opzet gekomen om je te zien, en je voor te stellen aan de personen met wie je gaat samenwerken. Meneer Gilbert, dit is een jongeman die bij ons zijn intrede doet. Zijn naam is Richard Hunter. Richard, de heer Gilbert hier is onze boekhouder.' Meneer Gilbert knikt lichtjes, behoorlijk verrast door de hartelijkheid van zijn werkgever jegens de nieuwe jongen. 'Dus die knaap heeft toch gelijk,' denkt hij. 'Het is onmogelijk dat hij tien dollar per week verdient.' 'Kom mee naar de opslagruimte, dan leid ik je rond,' gaat de heer Rockwell verder. 'Denk je dat de zaak je zal bevallen?' Dick staat op het punt 'bullie' te zeggen, houdt zich net op tijd in, antwoordt in plaats daarvan, 'zeker, meneer.' 'Ik hoop dat dit het geval zal zijn. Als je het goed doet, kun je op promotie rekenen. Ik zal niet vergeten wat voor zware verplichting ik jegens jou heb, dappere jongen.' Wat zou de boekhouder gezegd hebben indien hij dit had gehoord? 'Hoe gaat het met de kleine, meneer?' vraagt Dick. 'Heel goed gelukkig. Hij is niet eens verkouden geworden, zoals te verwachten viel, gezien zijn blootstelling aan het water, en het dragen van nat goed.' 'Ik ben blij om te horen dat het voorspoedig met hem gaat, meneer.' 'Je moet langskomen en hem zelf in ogenschouw nemen, Richard,' zegt de heer Rockwell vriendelijk. 'Ik twijfel er niet aan dat jullie snel vrienden worden. Ook wil mijn vrouw graag de redder van haar zoon zien en jou bedanken.'

'Ik zal heel blij zijn te komen, meneer.' 'Ik woon op Madison Avenue Nr. ... Kom morgenavond, als je geen afspraak hebt.' 'Dank u, meneer.' De heer Rockwell stelt Dick kort voor aan zijn hoofdklerk, de heer Murdock. Hij zet uiteen dat hij een grote belangstelling voor het welzijn van de jongen heeft. Dat hij blij zou zijn als deze Dick inwijdt in diens taken. Ook eventuele uit onwetendheid gemaakte fouten ruimhartig door de vingers ziet. De hoofdbediende is een vriendelijk ogende man van middelbare leeftijd. In zijn manieren en houding heel anders dan de heer Gilbert. 'Goed, meneer,' zegt hij. 'Ik zal de jongeman onder mijn hoede nemen. Hij ziet er slim en alert uit. Ik hoop dat we in de loop van de tijd een zakenman van hem kunnen maken.' Dat vindt Dick leuk. Zijn hart opent zich voor vriendelijkheid, hardvochtigheid maakt hem opstandig. 'Ik zal proberen u zo min mogelijk last te bezorgen, meneer,' zegt hij. 'In het begin maak ik misschien fouten, maar ik ben bereid om te werken en wil vooruit komen.' 'Dat is een goede instelling jongeman,' vindt de heer Murdock. 'Met jouw vastberadenheid ben ik er zeker van dat je zal slagen.' 'Voordat meneer Murdock je instrueert omtrent je taken,' zegt de heer Rockwell, 'kan je op het postkantoor kijken of er brieven voor ons liggen. Onze postbus heeft Nr. 5670.' 'Goed, meneer,' zegt Dick, pakt meteen zijn pet en gaat op weg. Hij bereikt Chatham Square, slaat Printing House Square in. Net op de hoek van Spruce Street en Nassau Street, vlak bij het Tribune Office, ziet hij het bekende gezicht en de gestalte van Johnny Nolan. Eén van zijn oude makkers toen hij nog schoenpoetser was. Hoe gaat het, Johnny?' zegt hij. 'Ben jij dat, Dick?' vraagt Johnny, zich omdraaiend. 'Waar is je kit en borstel?' 'Thuis.' 'Je hebt de nering toch niet opgegeven?' 'Ik ben juist net in zaken gegaan, Johnny.' 'Ik bedoel dat je het poetsen van schoenen niet opgeeft, toch?' 'Allemaal, behalve de mijne, Johnny. Glimmen ze niet mooi?' Dick toont zijn schoenen met oude beroepstrots. 'Wat ben je nu van plan, Dick? Je ziet er mooi gekleed uit.' 'Oh,' antwoordt Dick. 'Ik ben opgehouden met flonkerende vooruitzichten op een fortuin, en in de handel gestapt. Ik zit in een winkel in Pearl Street.' 'Welke winkel?' 'Rockwell & Cooper.' 'Hoe ben je daar terechtgekomen?' 'Ze wilden een partner met een flink kapitaal, dus namen ze mij,' aldus Dick. Er liggen geweldige zaken in het verschiet.

Naast de beslommeringen in andere werelddelen ligt het in de bedoeling elke dag een schip naar Europa te sturen. Wij verwachten eindeloos veel omzet te draaien.' 'Wat voor nut heeft het om er omheen te draaien, Dick? Vertel het je makker.' 'Nou vooruit dan. Ik heb een baan voor tien dollar per week, en wordt spectabel. Waarom sla jij geen nieuw blad om, en probeer je in de wereld niet hogerop te komen?' 'Ik heb geen geluk, Dick. Ik verdien de helft van de tijd niet genoeg om van te leven. Als het Newsboys Lodgin House er niet was, weet ik niet wat ik zou moeten doen. Ik heb een nieuwe borstel nodig en een doos met schoensmeer. Ik heb niet eens genoeg geld om er eentje te kopen. 'Dan zal ik je deze keer helpen. Ik geef je vijftig cent. Als je slim bent, kun je gemakkelijk een dollar per dag verdienen, en een deel ervan sparen. Je moet ondernemender worden. Maar er wacht een heer die een poetsbeurt wenst.' Johnny trekt zijn broek op, stopt de vijftig cent in zijn mond, omdat hij geen broekzak zonder gaten heeft. Met succes biedt hij zijn diensten aan de aangewezen heer aan. Dick laat hem werken, vervolgt zijn weg door Nassau Street. 'Een jaar geleden,' mijmert hij, 'was ik net Johnny. Gekleed in voden, zo goed als kwaad mogelijk bezig met overleven. Zonder mijn ontmoeting met Frank zou ik waarschijnlijk vandaag precies hetzelfde af zijn. Nu heb ik een goede baan, wat geld op de bank, naast aristocratische vrienden die me uitnodigen om hen te komen bezoeken. Gelukkig ben ik niet bang het allemaal te verbeelden, zoals de man die droomt zich in een paleis te bevinden, om in een varkenshok te ontwaken.'

Hoofdstuk 3

Op het postkantoor

Het New York Postkantoor is opgetrokken uit baksteen, en functioneerde vroeger als kerk. Dit armtierig gebouw is zo'n grote en belangrijke stad tamelijk onwaardig. Natuurlijk weet Dick hoe het eruit ziet, maar gezien zijn beperkte correspondentie heeft hij er nooit brieven hoeven op te halen. In postbus 5670 liggen er een aantal.

Illustratie uit de eerste Engelse editie van 1868

Dick bergt deze veilig op. Zich omdraaiend om naar buiten te gaan, wordt zijn aandacht getrokken door een jongeman van ongeveer zijn eigen leeftijd. Deze lijkt zich, gezien zijn attitude, behoorlijk belangrijk te voelen. Hij herkent hem meteen als Roswell Crawford, een jongen die vergeefs heeft gesolliciteerd naar de plek, die Fosdick heeft verworven in de hoeden- en pettenwinkel van Henderson. Roswell herkent Dick gelijktijdig. Hij merkt op dat onze held goed gekleed is, en besluit een praatje aan te knopen, hoewel hij Dick vanwege diens vroegere baan op sociaal vlak als de mindere beoordeelt. Hij is benieuwd waar Dick zich mee bezighoudt. 'Ik heb je al een tijdje niet meer gezien,' zegt hij betuttelend. 'Nee,' zegt Dick, 'ik jou ook niet. Wat een merkwaardig toeval.'

'Hoe staat het met het poetsen van schoenen?' vraagt Roswell met een grijns op het gezicht. 'Tiptop,' zegt Dick, in het geheel niet van slag door Roswell's manier van doen. 'Ik zit nu in de groothandel en ben verplicht een groot gebouw in Pearl Street te huren om mijn zaken af te handelen. Zie je deze brieven? Allemaal afkomstig van klanten.' 'Ik feliciteer je met je succes,' zegt Roswell op dezelfde onaangename toon. 'Dit is natuurlijk allemaal onzin. Ik neem aan dat je een baan hebt.' 'Ja,' zegt Dick. 'Waar dan?' 'Rockwell & Cooper in Pearl Street.' 'Hoe heb je dat voor elkaar gekregen?' vraagt een verbaasde Roswell. 'Weten ze wel dat je schoenpoetser bent geweest?' 'Natuurlijk doen ze dat.' 'Ik denk niet dat ze je zouden hebben aangenomen indien ze het hadden geweten. 'Waarom niet?' 'Er zijn niet veel firma's die een schoenpoetser in dienst nemen, terwijl ze genoeg jongens uit goede families kunnen krijgen.' 'Misschien hadden ze zich van jouw diensten kunnen verzekeren indien zij zich hadden aangemeld,' zegt Dick goed gehumeurd. 'Ik heb een betrekking,' zegt Roswell zich belangrijk makend. 'Ik ben erg blij dat ik niet naar de hoeden- en pettenwinkel van Henderson ben gegaan. Ik heb een betere baan.' 'Heb jij dat?' zegt Dick. 'Ik ben blij om dit te horen. Ik ben altijd verheugd te vernemen dat het mijn vrienden in de wereld beter vergaat.' 'Je hoeft mij niet tot je vrienden te rekenen,' zegt Roswell hooghartig. 'Nee, dat doe ik ook niet,' zegt Dick. 'Ik word kieskeuriger nu ik in de wereld vooruitkom.' 'Wil je mij beledigen?' vraagt Roswell arrogant. 'Nee,' zegt Dick. 'Dat doe ik in geen geval. Ik ben bang dat je dan een duel wilt uitvechten. Dat zou niet handig zijn. Ik heb mijn testament niet opgemaakt, vrees dat mijn erfgenamen ruzie krijgen over mijn uitgebreide bezittingen.' 'Hoeveel verdien je per week?' vraagt Roswell, denkend dat het het beste is om van onderwerp te veranderen. 'Tien dollar,' antwoordt Dick. 'Tien dollar!' roept Roswell. 'Dat is een tamelijk onwaarschijnlijk verhaal.' 'Je hoeft het niet te geloven als je niet wilt,' zegt Dick. 'Dat maakt voor mij geen enkel verschil, zolang ze mij maar regelmatig betalen.' 'Tien dollar! Nou, dat heb ik nog nooit gehoord,' brengt Roswell uit, die zelf maar vier dollar per week vangt, en dacht goed af te zijn. 'Denk je dat ik voor minder een loocratief bedrijf zou opgeven?' vraagt Dick. 'Hoeveel krijg jij?' 'Dat zijn mijn zaken,' antwoordt Roswell. Om begrijpelijke redenen wil hij de hoogte van zijn salaris niet noemen.

Hij heeft zich een beeld over Dick gevormd, aangenomen dat het hem de kans zou geven om hem te kleineren. 'Ik neem aan dat je daarin gelijk hebt,' zegt Dick. 'Maar omdat je zo graag wilde weten hoeveel ik verdien, dacht ik, ik vraag er eventjes naar.' 'Je probeert mij te bedriegen. Ik geloof niet dat je méér dan drie dollar per week ontvangt. Is het niet? Is dat wat je krijgt?' 'Ik krijg aanzienlijk meer.' 'Als ik wil, kan ik uitzoeken hoeveel je krijgt.' 'Je bent er al achter.' 'Ik weet wat je beweert, maar ik heb een neef bij Rockwell & Cooper.' 'Is dat zo?' vraagt Dick verbaasd. 'Wie dan?' 'Het is de boekhouder.' 'Meneer Gilbert?' 'Ja, hij werkt er al vijf jaar. Ik zal bij hem eens informeren.' 'Dat zou ik dan maar doen, want je wilt er zo graag achter komen. Meneer Gilbert is trouwens een vriend. Vanochtend nog sprak hij omtrent mijn waardevolle diensten.' Roswell kijkt ongelovig. In feite begrijpt hij Dick totaal niet. Hij kan diens onverstoorbare goede humeur niet plaatsen. Er zijn opmerkingen gemaakt die de meeste jongens als een belediging zouden hebben opgevat. Dick gaat er zorgeloos mee om. Ook toont hij zich duidelijk onverschillig voor de mening van Roswell. Dat irriteert en provoceert die jongeman. Men moet overigens niet denken dat de jongens zich tijdens dit gesprek in het postkantoor bevinden. Dick begrijpt zijn plicht tegenover zijn werkgever om tijdens het doen van een boodschap zich niet nodeloos lang te laten ophouden. Vooral wanneer hij erop gestuurd wordt om brieven op te halen, waarvan sommigen belangrijk en urgent. De twee jongens zijn samen door Nassau Street geslenterd, hebben nu Printing House Square bereikt. 'Daar zijn een paar van je oude makkers,' zegt Roswell, wijzend naar een groep haveloze schoenpoetsers, alert op klanten, en tegen elke voorbijganger roepend: 'Schoenen poetsen?' 'Ja,' zegt Dick, 'ik ken ze allemaal.' 'Ongetwijfeld,' sneert Roswell. 'Het zijn vrienden om trots op te zijn.' 'Ik ben blij dat je er zo over denkt,' antwoordt Dick. 'Het is een ruig stel,' gaat hij ernstig verder. 'Er is tenminste één iemand die tien keer beter is dan jij of ik.' 'Spreek voor jezelf, zo je wilt,' brengt Roswell hooghartig uit. 'Ik spreek voor ons beiden,' zegt Dick. 'Er loopt daar een jongen, nog maar twaalf jaar oud, die al meer dan een jaar zijn zieke moeder en zusje onderhoudt. Dat is meer aan goeds dan dat jij en ik ooit hebben gedaan. Hoe gaat het, Tom?' zegt hij, en knikt naar de jongen over wie hij sprak.

'Tiptop, Dick,' antwoordt een knappe jongen, die zich zo netjes houdt als zijn beroep hem toestaat. 'Heb je de nering opgegeven?' 'Ja, Tom. Ik vertel je er een andere keer over. Ik moet met deze brieven terug naar Pearl Street. Hoe staat het met je moeder?' 'Ze is niet veel beter, Dick.' 'Koop een paar sinaasappels. Dat zal haar goed doen.' Dick duwt Tom een halve dollar in de hand. 'Dank je. Ik weet dat ze dat waardeert. Je moet niet zoveel geven.' 'Wat is een halve dollar voor een man van mijn statuur?' antwoordt Dick. 'Pas goed op jezelf, Tom. Ik moet snel terug naar de winkel.' Roswell is reeds verdwenen. Zijn trots staat hem niet toe om te zien hoe Dick zich met een schoenpoetser onderhoudt. Hij voelt dat zijn positie in gevaar zou komen. Wat Dick betreft, hij is zo goed gekleed, dat niemand zou weten dat hij ooit in die branche heeft gezeten. Feit is dat Roswell, net als heel veel anderen, begiftigd is met een hoge mate eigendunk. Het zou hem overigens zwaar vallen uit te leggen waarop hij trots is. Had Dick ook maar enigszins op hem geleden, dan zou hij zijn vroegere kennissen mijden, alle voorzorgsmaatregelen nemen om te voorkomen dat ontdekt zou worden dat hij ooit als schoenpoetser heeft gewerkt. Dick staat boven zulke karakterloosheid. Hij ziet dat Tom wat betreft mannelijkheid superieur aan Roswell Crawford is. Schoenpoetser of niet, Dick besluit Tom als vriend te beschouwen. Terug in de winkel ziet Dick de heer Rockwell niet direct. Hij gaat de telkamer binnen, waar Gilbert, de boekhouder, aan een bureau zit. 'Hier zijn de brieven, meneer Gilbert,' zegt Dick. 'Leg ze neer,' debiteert de boekhouder zuur. 'Je bent lang genoeg weggeweest. Hoeveel heb je er onderweg laten vallen?' 'Ik wist niet dat er van mij werd verwacht dat ik iets zou laten vallen,' zegt Dick. 'Als mij dat was opgedragen, zou ik de bevelen vrolijk hebben opgevolgd.' De heer Gilbert staat op het punt op te merken dat Dick een onbeschaamde jonge boef is. De plotselinge komst van de heer Rockwell dwingt hem de opmerking te onderdrukken. Hij moet er genoegen mee nemen het te mompelen. 'Reeds terug, Richard?' vraagt zijn werkgever vriendelijk. 'Waar zijn de brieven?' 'Hier, meneer,' zegt Dick. 'Goed, je kunt bij meneer Murdock kijken wat hij voor je te doen heeft.' De heer Rockwell gaat zitten om zijn brieven door te nemen. Dick gaat, zoals aangeduid, naar de hoofdbediende. 'De heer Rockwell heeft mij gestuurd, meneer Murdock,' zegt hij. 'Hij vertelde dat u wel werk voor mij omhanden heeft.'

'Oh ja, we houden je wel bezig,' zegt de hoofdbediende, op heel andere toon dan die van de boekhouder. 'Momenteel zijn je taken nogal divers. We hebben je deels nodig als receptionist, en deels om naar het postkantoor, de bank, enzovoort te gaan.' 'Oké, meneer,' zegt Dick. 'Ik ben bereid alles te doen wat van mij wordt verlangd. Ik wil mijzelf nuttig maken.' 'Dat is de juiste instelling. Sommige jongens zijn zó voldaan van zichzelf, blazen zó hoog van de toren, dat je zou denken dat ze partners in de zaak zijn, in plaats van op de onderste trede van de ladder te staan. Een tijdje geleden bracht meneer Gilbert een neef van ongeveer jouw leeftijd mee. Hij wilde hem hier een betrekking bezorgen. De jonge heer was te vervuld van zichzelf om zich hier aan te passen. We hebben hem dus niet aangenomen.' 'Heet de jongen Roswell Crawford?' 'Ja, ken je hem?' 'Niet bijster. Hij vindt dat ik te ver onder hem sta om mee om te gaan. Hij was zo vriendelijk om vanochtend met mij door Nassau Street te lopen, gewoon om mij een beetje aan te moedigen.' 'Dat was zeker vriendelijk van hem,' glimlacht de hoofdbediende. 'Tenzij ik me heel erg vergis, kan je het zonder zijn steun wel stellen.' 'Ik hoop het,' antwoordt Dick. De rest van de dag is hij in de weer met verschillende bezigheden. Hij pakt een en ander daadkrachtig aan, toont zich zó efficiënt dat hij een gunstige indruk op iedereen in de zaak maakt, behalve op de boekhouder. Om de een of andere reden mag de heer Gilbert Dick niet. Deze is vastbesloten hem bij de eerste de beste gelegenheid weg te werken.

Hoofdstuk 4

Het leven in het pension

Dick vindt zijn nieuwe onderkomen in Bleecker Street erg comfortabel. Zijn kamer wordt netjes onderhouden, wat meer is dan kon worden gezegd van zijn voormalig onderkomen in Mott Street. Daar werd één keer per veertien dagen voldoende geacht om de lakens te verschonen. Van beide jongens werd verwacht dat ze dezelfde handdoek gebruikten, en dit een week volhielden. Mevrouw Mooney zou de jongens als 'apart' hebben bestempeld, indien ze tegen een dergelijke regeling bezwaar hadden gemaakt. Mevrouw Browning is gelukkig heel anders. Dick heeft niets om over te klagen, niet over zijn kamer, niet over de inrichting. Dick had zich bij zijn eerste aanschuiven aan tafel ongeriefelijk gevoeld, begint zich steeds meer op zijn gemak te voelen. Gezien zijn vorige leven is het nogal opmerkelijk hoe gemakkelijk hij zich aan een andere situatie aanpast. Hij verlaat de winkel om vijf uur en is op tijd bij zijn pension om zich voor het avondeten klaar te maken. Dick moet nu op zijn uiterlijk letten. Voor aan tafel te verschijnen wast hij grondig gezicht en handen, borstelt zijn haar zorgvuldig. Juffrouw Peyton, de reeds in het eerste hoofdstuk genoemde levendige jongedame, zit naast de jongens, is duidelijk bezitterig. Beide jongens hebben open aantrekkelijke gezichten. Dick zou ongetwijfeld als de knapste worden gezien. Hij heeft een frisse gelaatskleur, getuigend van een goede gezondheid, is stevig gebouwd en sterk. Henry Fosdick ziet er delicates uit, een dunner en nogal bleek gezicht. Het is duidelijk dat hij niet, zoals Dick, goed in staat is om zich een weg door het leven te banen. Er is iets prettigs en aantrekkelijks aan zijn kalmte, openhartige eerlijkheid en humor, eigenschappen die we ook bij vriend Dick aantreffen. 'Hebben jij en je vriend gelegenheid om te zingen?' vraagt juffrouw Peyton, aan Henry Fosdick op de tweede dag van Dick's zakelijke carrière. Fosdick aarzelt. 'Mijn vriend heeft vanavond een afspraak,' zegt hij. 'Ik veronderstel dat ik niet mag informeren waar,' zegt ze. 'Ik ben uitgenodigd om de avond met een paar vrienden op Madison Avenue door te brengen,' verklaart Dick. 'Is dat zo?' roept juffrouw Peyton verbaasd. 'Ik wist niet dat u over zulke vooraanstaande vrienden beschikt, anders had ik dit kunnen verwachten.'

'Niet al mijn vrienden zijn zo voornaam,' voegt Dick eraan toe. Hij vraagt zich af wat de jongedame zou zeggen als ze zijn recente medegasten bij mevrouw Mooney in Mott Street zou zien. 'Als ik u nu niet kan ophouden, moet u beloven morgenavond te blijven. Ik hoop dan het genoeg te hebben u te horen zingen, meneer Hunter, zegt juffrouw Peyton spottend.' 'Als ik een concert geef,' zegt Dick, 'zal ik u zeker gratis binnenlaten.' 'Dank u,' antwoordt juffrouw Peyton. 'Ik herinner u eraan. Ik hoop dat het moment heel snel aanbreekt.' 'Zodra ik de muziekacademie tegen redelijke voorwaarden kan inschakelen.' 'U kunt het beter eerst in de salon proberen. We vragen een bijdrage om voor uw inspanning te betalen.' 'Dank u,' zegt Dick. 'U bent heel vriendelijk, zoals de man zei tegen de rechter, toen deze hem vroeg wanneer het billijk zou zijn dat hij werd opgehangen.' Juffrouw Peyton lacht om deze opmerking. Dick gaat naar boven om zich klaar te maken voor zijn bezoek aan Madison Avenue. Onze held voelt zich wat bedeesd omtrent dit bezoek. Hij is bang iets ongepast te doen of te zeggen. Of dat iets eruit glipt dat zijn zwerversbestaan op straat verraadt. 'Ik zou willen dat je mij vergezelde, Fosdick,' zegt hij. 'Je redt het prima alleen. Wees niet bang.' 'Zie je, ik ben niet gewend aan het sociale verkeer, Fosdick.' 'Ik ook niet.' 'Het lijkt voor jou normaal. Ik maak altijd wel een blunder.' 'Daar kom je wel overheen. Het komt omdat er zoveel vreugde in je huist. Ik ben nuchterder. Juffrouw Peyton lijkt door je vreemde opmerkingen zeer geamuseerd.' 'Ik moet zo praten, ik kan niets anders bedenken om te zeggen.' 'Er is één ding, wat we in ieder geval niet mogen opgeven.' 'Wat is dat?' 'Studeren. We weten geen van beiden zoveel als we zouden moeten.' 'Dat is zo.' 'Je ziet hoeveel positiefs studeren jou tot nog toe heeft opgeleverd. Indien dit niet het geval was geweest, had je niet bij de heer Rockwell in dienst kunnen treden.' 'Dat is waar, Fosdick. Ik ben bang dat ik nu niet genoeg weet.' 'Je bezit genoeg kennis om je voorlopig staande te houden, maar je wilt vooruit.' 'Je hebt gelijk. Als ik oud en zwak ben, wil ik geen loopjongen zijn.' 'Ik ook niet. Dus ik denk dat we er goed aan doen om elke avond één à anderhalf uur te studeren. Natuurlijk kan jij vanavond niet beginnen, maar er zullen weinig avonden zijn waarop je geen tijd zult vinden.'

'Ik zal een circulaire sturen naar mijn talrijke vrienden op Fifth en Madison Avenue, waarin ik hen uitleg hoe dankbaar ik ben voor hun vriendelijke uitnodigingen. Dat de roep van de literator en de wetenschap niet kunnen worden genegeerd.'

'Weet je, Dick. Zou het wellicht niet goed zijn als we met Franse les starten.' 'Ik vraag mij af wat Johnny Nolan zou zeggen als ik in polletjestaal naar zijn gezondheid informeert,' vindt Dick. 'Het zou niet de eerste keer zijn dat je hem verbaast.' 'Nou, Fosdick, ik doe mee als jij denkt dat dit het beste is. Vertel me nu eens welke stropdas ik moet dragen' Dick laat er twee zien. Eén is felrood met grote figuren erop, gekocht kort na zijn intrek in Mott Street. De andere is effen zwart. 'Je kunt beter de zwarte nemen, Dick,' zegt Fosdick. 'Het is bescheidener, dat is beter.' Hij heeft een eenvoudiger en betere smaak dan zijn vriend. 'Het lijkt mij dat het mij niet knap genoeg doet uitzien,' antwoordt Dick. Zijn voorkeur is nog niet gevormd, en beïnvloed door de kledingstijl van het Bowery Theater.' 'Oké. Ik neem aan dat jij het weet. Voordat ik me klaarmaak, moet ik mijn schoenen een nieuwe beurt geven. Ik laat ze zó glimmen, zodat jij je gezicht erin kunt zien weerspiegelen.' 'Laat dat beter aan mij over. Ik handel het af terwijl jij je aankleedt, dat scheelt tijd.' 'Nee, Fosdick. Ik zat langer in het vak dan jij. Geen van de jongens kon mij bij het poetsen verslaan.' 'Je hebt gelijk. Ik geef je de vrije hand.' Dick trekt zijn jas en vest uit, gaat doortastend aan de slag. Nog nooit heeft hij voor één van zijn oude klanten zó hard gewerkt. 'Ik geef het een glans van vijftientig cent,' zegt hij. Op dat moment wordt er op de kamerdeur geklopt. 'Kom binnen!' roept Dick, een ogenblik zijn werk onderbrekend. Meneer Clifton, de medebewoner, komt binnen met een sigaar in zijn mond. 'Ho la la,' zegt hij. 'Hoe staat het ermee? Ga je naar het theater, Hunter?' 'Nee,' antwoordt Dick. 'Ik breng de avond met een paar vrienden in Madison Avenue door.' 'Dat hoorde ik je aan tafel zeggen. Ik dacht dat je een grapje maakte.' 'Nee', zegt Dick, 'het is een gegeven.' 'Het lijkt mij dat je behoorlijk vaardig de borstel hanteert,' merkt meneer Clifton op. 'Je zou bijna denken dat je er een opleiding voor hebt gevolgd.' 'Dat deed ik ook,' antwoordt Dick. 'Heeft u mij nooit gezien bij het schoenen poetsen op Chatham Square?' 'Goede grap!' zegt de jongeman, aannemend dat Dick het niet serieus bedoelt. 'Oh, ja. Natuurlijk heb ik je vaak gezien! Heb je er geld mee verdiend?'

‘Een fortuin. Ik ben ervan met pensioen gegaan,’ zegt Dick. ‘Nu heb ik mijn kapitaal in de handel geïnvesteerd. Daar,’ pakt een schoen, toont deze zijn bezoeker. ‘Heeft u ooit een mooiere glans dan deze gezien?’ ‘Nee, dat deed ik niet, dat is een feit,’ zegt Clifton bewonderend. ‘Je overtreft de jongen die ik inschakel. Hunter, als je ooit weer schoenen gaat poetsen, word ik vaste klant.’ ‘Hij heeft niet door dat ik zijn schoenen al eens heb laten glitteren,’ denkt Dick. ‘Oké,’ verwoordt hij hardop. ‘Wanneer er een economische crisis optreedt en mijn nering stokt, denk ik dat ik uw bemoedigend aanbod herinneren u eraan zal houden.’ ‘Wil één van jullie een sigaar?’ vraagt Clifton, een doos tevoorschijn toverend. ‘Sorry dat ik het niet eerder heb aangeboden.’ ‘Nee, dank u,’ zegt Fosdick. ‘Je rookt zeker niet? Wil jij er niet één hebben, Hunter?’ ‘Nee, dank u. Fosdick is mijn voorgd. Hij staat het niet toe.’ ‘Je bent een brave jongen. Nou, ik wens jullie een fijne avond.’ Clifton slentert naar buiten om een ander metgezel te zoeken. ‘Hij gelooft niet dat ik schoenpoetser ben geweest,’ zegt Dick. ‘Zelfs nadat ik het hem heb verteld. Ik wist dat hij het niet zou geloven, anders had ik het hem niet gezegd. Zit de scheiding in mijn haar goed?’ ‘Ja, het is in orde.’ ‘Hoe zit het met mijn stropdas?’ ‘Dat gaat wel lukken. Je begint een hele dandy te worden.’ ‘Ik wil er respectabel uitzien. Deze keer gaat het goed. Als ik Turkije bezoek, wil ik er net zo uitzien als de Turken. Wil je mij niet begeleiden, tot aan de deur, bedoel ik?’ ‘Ja... tenminste, als je gaat lopen.’ ‘Daar geef ik de voorkeur aan. Ik ben zenuwachtig, misschien raak ik er al wandelend van af.’ De twee jongens pakken hun petten, lopen de westkant van Broadway op. De lichtjes branden al, en de etalages vormen een schitterend geheel. De gastvrije deuren van de uitgaansgelegenheden openen met tussenpozen. Op grote borden staan verleidelijke uitnodigingen om binnen te komen. Ze komen aan op Union Square, lopen er overheen, wandelen opnieuw via Broadway richting Madison Park. Vooraan in dit park begint de prachtige laan met dezelfde naam. Een dozijn huizenblokken gepasseerd staan de jongens voor een woning met een zeer imposante voorgevel. ‘Dit is de plek,’ zegt Dick. ‘Ik zou willen dat je met mij daarbinnen ging.’ ‘Ik hoop dat je een fijne tijd hebt. Tot ziens.’ Dick voelt zich zenuwachtig, raapt al zijn moed bij elkaar, beklimt de brede marmeren treden en belt aan.

Hoofdstuk 5

Dick krijgt twee waardevolle geschenken

Aan het eind van het vorige hoofdstuk lieten we Dick achter op de trappen van de woning van de heer Rockwell aan Madison Avenue. Hij heeft aangebeld en wacht op een reactie. Zeggen dat Dick erop rekent van zijn bezoek te genieten is bezijden de waarheid. Hij weet deksels goed dat zijn straatverleden niet past bij de high society. Hij zou willen dat Fosdick hem vergezeld had. Terwijl deze gedachten door zijn hoofd spelen, gaat de deur open. Een bediende kijkt hem vragend aan. 'Is de heer Rockwell thuis?' vraagt Dick. 'Ja. Wil je hem spreken?' 'Hij heeft mij gevraagd om vanavond langs te komen.' 'Wat! Ben jij de jongen die Johnny van de verdrinkingsdood heeft gered?' informeert de bediende. Haar gezicht klaart op. Johnny is in huis namelijk het lievelingetje. 'Ik ben achter hem aan in het water gesprongen,' zegt Dick bescheiden. 'Ik heb de heer Rockwell horen zeggen dat hij je vanavond verwacht. Kom binnen. Mevrouw wil je dolgraag ontmoeten.' Door deze hartelijke ontvangst wat op zijn gemak gesteld, volgt Dick de bediende naar een aangename zitkamer op de tweede verdieping. De heer en mevrouw Rockwell lezen in het midden aan een tafel de avondkranten. Johnny en zijn zus Grace bouwen op het tapijt voor de haard met blokken een toren van Babel. Dick gaat naar binnen, blijft vlakbij de deur staan, met de pet in zijn hand, voelt zich een beetje beschaamd. 'Ik ben blij je te zien, Richard,' zegt de heer Rockwell, opstaand van zijn stoel en met een vriendelijke glimlach op onze held aflopend. 'Mevrouw Rockwell wil je graag ontmoeten. Liefste, dit is de jongen die onze kleine Johnny heeft gered.' Mevrouw Rockwell, een lange, gracieuze dame met een betoverde glimlach, steekt haar hand uit, zegt op ernstige toon: 'Dappere jongen, ik heb ernaar uitgekeken om jou te ontmoeten. Ik huiver als ik eraan denk, dat ik zonder jouw moedig optreden om het verlies van mijn lieve kleine Johnny had moeten rouwen. Accepteer de dank van een moeder voor jouw handelen, een schuld die ze nimmer kan inlossen.' Deze dankbetuiging is voor Dick zeer aangenaam, ook gênant. Het is moeilijk om stijlvol complimenten in ontvangst te nemen. Onze held, die niet weet wat anders te zeggen, stamelt dat ze van harte welkom is. 'Ik begrijp dat je bij mijn man in dienst bent getreden,' zegt mevrouw Rockwell. 'Ja, mevrouw,' antwoordt Dick.

'Hij was zo vriendelijk mij aan te nemen.' 'Ik hoop van onze jonge vriend een zakenman te maken,' zegt de heer Rockwell. 'Hij zal zich snel thuis voelen in zijn nieuwe functie. Ik hoop dat de samenwerking voor beide partijen bevredigend zal zijn.' 'Verblijf je in een aangenaam pension?' informeert mevrouw Rockwell. 'Tiptop,' zegt Dick. 'Ik bedoel best goed,' voegt hij wat door de war zijnd eraan toe. 'Waar is het?' 'In Bleecker Street,' antwoordt Dick, blij dat hij geen Mott Street hoeft te zeggen. 'Dat is een behoorlijk goede locatie,' vindt de heer Rockwell. 'Hoe breng jij je avonden door, Richard?' 'Ik studeer met een vriend,' zegt Dick. 'Ik wil iets opsteken tegen de tijd dat ik groot ben.' 'Dat is een prima besluit,' stemt zijn werkgever meelevend in. 'Ik zou willen dat meer jongens van jouw leeftijd even verstandig waren. Je kunt erop vertrouwen dat een goede opleiding de beste voorbereiding is om uit te groeien tot een eervolle en nuttige dienstbare man. Hoe heet jouw vriend?' 'Henry Fosdick. Hij logeert bij mij.' 'Ik ben blij dat je iemand hebt die jouw opvatting deelt. Misschien wil je jouw kennismaking met de jonge heer, aan wie je zo'n grote dienst hebt bewezen, vernieuwen? Hij mocht vanwege jouw komst langer opblijven dan gebruikelijk. Johnny, kom eens hier!' Deze maakt zich van zijn blokken los, gaat naast zijn moeder staan. Het is een aardig uitziend kereltje, met een paar heldere ogen en ronde bolle wangen. Verlegen kijkt hij naar Dick. 'Heb je deze jongeman eerder gezien?' vraagt zijn moeder. 'Ja,' bevestigt Johnny. 'Wanneer was dat?' 'Toen ik in de rivier lag,' zegt Johnny. 'Hij heeft mij eruit geholpen.' 'Ben je blij hem te zien?' 'Ja,' vindt Johnny. 'Hoe heet hij?' 'Dick,' zegt hij. Onze held heeft op de een of andere manier het gevoel dat er met de naam Richard een andere jongen wordt bedoeld. 'Wil je mij niet komen helpen met het bouwen van een huis?' vraagt kleine Johnny. Dick neemt de uitnodiging met plezier aan, voelt zich meer op zijn gemak bij kinderen dan bij ouderen. 'Dit is mijn zus Grace,' introduceert Johnny terloops. 'Ik zag je op de boot,' zegt Dick. 'Ja,' antwoordt Grace, 'ik was erbij. Wat was ik bang toen Johnny in het water viel! Ik snap niet hoe je achter hem aan durfde te springen.' 'Oh, ik heb al zo vaak gezwommen. Dat vind ik niet eng,' zegt Dick. 'Ik neem aan dat je eraan gewend bent, net zoals de vissen,' zegt Johnny. 'Ik ben blij dat ik geen vis ben. Ik zou niet graag in het water leven.' 'Ik ook niet,' gaat Dick verder. 'Wat denk je dat de vissen doen als het regent?' 'Ik weet niet.' 'Ze dalen af naar de bodem van de zee om uit de drup te raken.' 'Is het niet nat daar?' vraagt Johnny in vol vertrouwen. 'Natuurlijk, domme gans,' zegt Grace op superieure toon.

‘Wil je een huis voor me bouwen?’ vraagt Johnny opnieuw. ‘Wat voor een huis wil je?’ vraagt Dick. Hij gaat op het tapijt zitten, pakt de blokken op. ‘Maakt niet uit,’ zegt Johnny. Dick, die zich bij de kinderen helemaal op zijn gemak begint te voelen, bouwt een imposant ogend huis, laat weinig ruimte over voor deuren en ramen. ‘Dit is beter dan het huis dat Grace heeft gemaakt,’ vindt Johnny, er tevreden naar kijkend. ‘Dat duurt niet lang,’ zegt Dick. ‘Je kunt het beter verkopen voordat het omvalt.’ ‘Bezit jij huizen?’ vraagt Johnny. ‘Niet veel,’ glimlacht Dick. Mijn vader is eigenaar van dit huis,’ gaat Johnny vrolijk verder. ‘Hij heeft er vijftig dollar voor betaald.’ Ik denk niet dat huizen zo goedkoop zijn,’ zegt Dick. ‘Voor die prijs zou ik er graag eentje willen kopen.’ ‘Je bent een dom gansje, Johnny,’ vindt Grace. ‘Hij heeft liefst vijfhonderd dollar betaald.’ ‘Grace weet niet veel méér af van de prijzen van onroerend goed dan Johnny,’ zegt de heer Rockwell. ‘Heeft het huis niet vijfhonderd dollar gekost?’ vraagt Grace. ‘Minstens, schat.’ Door een onbewaakte beweging van de voet van Johnny, verandert het door Dick gemaakte blokkengebouw in een ruïne. Ik ben het bouwen van huizen zat,’ kondigt deze aan. ‘Wil je me geen verhaal vertellen?’ ‘Ik denk niet dat ik er eentje ken,’ zegt onze held. ‘Hier is een fotoboek,’ suggereert zijn moeder, pakt er eentje van tafel. ‘Misschien wil je nieuwe vriend ze je laten zien.’ Dick pakt het boek, is blij dat hij heeft leren lezen. Anders was hij wellicht behoorlijk in verlegenheid gebracht. De kinderen stellen Dick over de foto's veel vragen. Op sommigen kan hij geen antwoord geven. Wanneer Johnny de foto van een Turkse moskee ziet, vraagt hij of dat de plek is waar de Turken naar de kerk gaan. ‘Als er een plek bestond waar een gans naar de kerk kon, dan ging jij daarheen,’ zegt zijn zus. ‘Ik ben net zomin een gans als jij,’ antwoordt Johnny verontwaardigd. ‘Is het niet, Dick?’ Op dat moment komt de bediende binnen om de kinderen naar bed te brengen. Geheel tegen hun zin moeten zij mee. ‘Kom nog eens,’ zegt Johnny. ‘Dank je,’ antwoordt Dick. ‘Welterusten.’ ‘Goedenacht,’ wensen de twee kinderen. De deur sluit achter hen. ‘Ik denk dat ik ook opstap,’ kondigt Dick aan. Hij voelt zich niet zo op zijn gemak nu zijn jonge vrienden hem hebben verlaten. ‘Wacht eventjes,’ zegt mevrouw Rockwell. Ze rinkelt de bel en een bediende brengt cake en appels. Dick wordt uitgenodigd om ervan te nuttigen. Ik hoef het gesprek niet tot in detail uiteen te zetten. Mevrouw Rockwell slaagt erin, met de tact van een echte dame, om Dick uit zijn schulp te halen, hem helemaal op zijn gemak te stellen. ‘Hoe oud ben je, Richard?’ vraagt ze.

‘Vijftien,’ antwoordt Dick, ‘op weg naar zestien.’ ‘Je begint al een hele man te worden, oud genoeg om een horloge te dragen. Bezit je er eentje?’ ‘Nee,’ antwoordt Dick, geen enkel vermoeden van het motief dat tot haar vraag leidde. ‘Wil je mij het genoegen gunnen het tekort aan te vullen?’ zegt mevrouw Rockwell. Al pratend haalt ze uit een naast haar liggende doos een heel mooi gouden kettinghorloge, duwt die in Dick’s handen. Onze held is aanvankelijk zo verbaasd dat hij nauwelijks kan geloven dat dit waardevolle geschenk voor hem bedoeld is. ‘Is het voor mij?’ vraagt hij aarzelend. ‘Ja,’ zegt mevrouw Rockwell, vriendelijk glimlachend. ‘Ik hoop dat het van nut voor je is.’ ‘Het is te veel,’ zegt Dick. ‘Ik verdien het niet.’ ‘Dat moet je aan mij overlaten,’ antwoordt de dame vriendelijk. ‘Hier is het sleuteltje. Bijna vergat ik het je te geven. Ik neem aan dat je weet hoe je het moet opwinden?’ ‘Ja,’ bevestigt Dick. ‘Dat weet ik. Ik ben u zeer dankbaar.’ ‘Graag gedaan. Als je ernaar kijkt, laat het je dan herinneren aan het gegeven dat je onder alle omstandigheden kunt vertrouwen op de vriendschap van Johnny’s ouders.’ Dick stopt het horloge in een nog nooit gebruikt vestzakje, verbindt de ketting met zijn knoopsgat. ‘Hoe magnifiek het is!’ zegt hij bewonderend. ‘Het is gekocht bij Ball & Black,’ informeert mevrouw Rockwell. ‘Indien het niet goed loopt, of als er iets mee gebeurt, raad ik je aan het daarheen te brengen. Zij zullen het dan voor je repareren.’ Dick ziet op zijn nieuw klokje dat het bijna tien uur is, staat op om te vertrekken. Hij wordt vriendelijk uitgenodigd nog eens een keer op bezoek te komen. Hij belooft het. Als hij de kamer verlaat, overhandigt de heer Rockwell Dick een verzegelde envelop, zegt: ‘Steek dit in je zak, Richard. Als je thuiskomt is er nog tijd genoeg om hem te openen.’ Dick snelt veel rapper naar huis dan dat hij gekomen is. Verrukt denkt hij aan de verrassing voor Fosdick als deze het nieuwe horloge en de ketting ziet. Ook met vergeeflijke opgetogenheid de opwinding die hij aan tafel veroorzaakt als hij achteloos zijn horloge tevoorschijn haalt om te kijken hoe laat het is. Eenmaal zijn pension bereikt, en boven gekomen, ziet hij dat Fosdick voor hem opgebleven is. ‘Nou, Dick, hoe was het?’ vraagt deze. ‘Tiptop,’ antwoordt Dick. ‘Wie heb je ontmoet?’ ‘De heer en mevrouw Rockwell en twee kinderen. Johnny, die ik uit het water heb gevisst, en zijn zus, Grace. Johnny is een vrolijk kereltje, en zijn zus een aardig meisje.’ ‘Hallo, wat is dat?’ vraagt Fosdick, als hij plotseling de horlogeketting in het vizier krijgt. ‘Wat vind je van mijn nieuwe horloge?’ vraagt Dick, het tevoorschijn halend. ‘Wil je zeggen dat het van jou is?’

'Ja. Mevrouw Rockwell heeft het mij geschonken.' 'Het is een juweeltje. Meneer Henderson heeft er eentje waarvoor hij honderd dollar heeft betaald. Die is niet zo mooi als de jouwe.' 'Het lijkt dat er geen eind aan mijn geluk komt,' zegt Dick. 'Voordat ik het weet, ben ik een gefortuneerde jongeman.' 'Mensen zullen denken dat je dat bent, als ze jou zo'n horloge zien dragen.' 'Indien Johnny Nolan het zou zien, zou hij denken dat ik het gestolen heb,' zegt Dick. 'Arme kerel! Ik wou dat hij wat geluk had. Ik zag hem er vandaag net zo uitzien als ik voordat ik Frank ontmoette.' 'Er is een verschil tussen toen en nu.' 'Ja. In die tijd was ik een ruige knaap. Toen besepte ik het niet, nu wel. Ik probeer mij te verbeteren. Met jou om mij te helpen, denk ik dat ik respectabel zal opgroeien.' 'Ik hoop dat we dat allebei doen, Dick. Van wie is die brief die je zojuist uit je zak hebt gehaald?' 'Dat was ik helemaal vergeten. De heer Rockwell heeft deze mij gegeven vlak voordat ik wegging. Hij zei dat ik het pas bij thuiskomst mocht openen. Misschien staat erin dat er geen behoefte meer is aan mijn waardevolle diensten.' 'Dat lijkt niet erg waarschijnlijk gezien het cadeau dat je mee naar huis hebt genomen. Maak het open. Ik ben benieuwd wat erin zit.' De envelop wordt opengesneden, er valt een papiertje uit. Fosdick pakt het op. Hij stelt tot zijn onuitsprekelijke verbazing vast dat het een cheque op de Park Bank betreft voor een bedrag van duizend dollar, betaalbaar gesteld aan Richard Hunter of gevolmachtigde. 'Duizend dollar!' herhaalt Dick, door verbijstering overweldigd. 'Je houdt mij voor de gek. Misschien is het tien dollar.' 'Nee, het is duizend dollar. Lees het zelf als je het niet gelooft.' 'Ik zou willen dat je me knijpt, Fosdick,' zegt Dick ernstig. 'Oké, als je dat wilt.' 'Nee, het is genoeg zo,' zegt Dick snel, een vorige keer herinnerend. 'Ik wilde er alleen zeker van zijn dat ik niet droom. Ik kan niet geloven dat ik duizend dollar waard ben.' 'Je bent een geluksvogel, Dick,' zegt Fosdick. 'Je verdient jouw voorspoed. Ik ben er heel erg blij mee.' 'Het beste dat ik ooit kreeg was de ontmoeting met jou,' zegt Dick liefdevol. 'Ik schenk je de helft van het geld.' 'Nee, dat is niet in de haak. Toch bedankt,' zegt Fosdick beslist. 'Ik red mij wel. Zo niet, dan weet ik dat je mij zult helpen. Het is voor jou bestemd, je moet het houden.' 'Ik zou willen dat je de helft van het geld aanneemt.' 'Nee, dat is niet juist. Maar je nieuwe horloge zegt dat het laat wordt en dat we beter naar bed kunnen gaan.' Het duurt een tijdje voordat Dick in slaap valt. Zijn geluk heeft hem zo opgewonden, dat hij het moeilijk vindt om voldoende te kalmeren, en in een rustige slaap weg te zinken.

Hoofdstuk 6

De heer Gilbert staat verbaasd

Als Dick 's morgens ontwaakt, denkt hij als eerste aan zijn horloge. Dan aan de cheque die hij van de heer Rockwell heeft ontvangen. 'Ik ga vanochtend naar de bank en haal mijn geld op,' zegt hij. 'Hoe ga je het beleggen,' vraagt Fosdick. 'Dat weet ik nog niet,' antwoordt Dick. 'Ik zet het op de spaarbank tot ik een besluit genomen heb. Het is bij elkaar meer dan elfhonderd dollar. Ik heb nooit gedacht dit ooit waard te zijn toen ik nog in dozen en oude wagons sliep.' 'Elfhonderd dollar tegen zes procent rente levert je zesenzestig dollar per jaar op.' 'Dat zal wel zo zijn,' zegt Dick, 'en dat allemaal zonder te werken. Ik zal je wat vertellen, Fosdick. In dit tempo ben ik spoedig een gefortuneerd man.' 'Ja, indien je duizend dollar per dag verdient.' 'Ik vraag me af wat Gilbert zal zeggen als hij het ziet,' zegt Dick. 'Wie is dat?' 'Hij is de boekhouder, en niet erg op mij gesteld.' 'Wat heeft hij tegen je?' 'Hij vindt dat ik hem niet met het verschuldigde respect behandel,' zegt Dick. 'Ook probeerde hij zijn neef Roswell Crawford een baan te bezorgen, dat is niet gelukt. Hij heeft nu een andere betrekking. Gezien de manier waarop hij praat zou je denken dat hij senior partner is.' De ontbijtbel rinkelt. De jongens gaan naar beneden voor het ontbijt. Clifton is al beneden en staat voor de kachel. Het is een observerende jongeman, merkt de horlogeketting van Dick meteen op. 'Hallo, Hunter!' zegt hij. 'Ik wist niet dat je een horloge bezit.' 'Ik wist het zelf pas gisteravond,' antwoordt Dick. 'Waar heb je het vandaan?' 'Het komt van Ball & Black,' zegt onze held, bereid hem voor een raadsel te stellen. 'Dat is een mooie ketting, massief goud?' 'U denkt toch niet dat ik iets anders zou dragen?' verklaart Dick plechtstatig. 'Mag ik het eens zien?' 'Zeker,' zegt Dick, terwijl hij het uurwerk uit zijn zak haalt, en het Clifton voor inspectie voorlegt. 'Het is een juweeltje,' roept de jongeman enthousiast. 'Vind je het erg om te vertellen hoeveel je ervoor hebt betaald?' 'Hoeveel denkt u?' 'Honderd dollar?' 'Dat heeft het zeker gekost,' zegt Dick zelfverzekerd. 'Als u er eentje te koop ziet voor die prijs, laat het mij dan weten, dan schaf ik het aan om ermee te speculeren.' 'Je verdient vast een behoorlijk goed salaris om zo'n horloge te kunnen aanschaffen.' 'Gaat wel,' zegt Dick achteloos.

Meneer Clifton is nogal een oppervlakkige jonge man, dol op uiterlijk vertoon. Hij heeft diep respect voor zij die het in het leven voor elkaar hebben. Toen Dick voor het eerst in het pension arriveerde, had hij op hem neergekeken als slechts een jongen. Nu deze de bezitter van een elegant gouden kettinghorloge blijkt, en ook welvarend is, heeft hij voor hem grote waardering. De waarheid is dat Clifton zelf twee dollar per week méér verdient dan Dick. Toch betaalt hij wekelijks acht dollar voor kost en inwoning, en geeft de rest uit aan kleding. Zijn reputatie onder kleermakers is niet al te best. Hij is altijd meer geneigd nieuwe kleren te bestellen dan ervoor te betalen. Terwijl ze praten komen de overige gasten binnen, en begint het ontbijt. Mevrouw Peyton is er natuurlijk. 'Hoe heeft u uw vrienden gisteravond in Madison Avenue gevonden, meneer Hunter?' vraagt ze. 'Ze waren allemaal op en aangekleed,' zegt Dick. 'Ze doen in het bijzonder u de groeten.' 'Oh, jij slechte sprookjesverteller!' prevelt juffrouw Peyton. 'Alsof ik zulke onzin zou geloven. Hebben ze een mooi huis?' 'Prachtig,' bevestigt Dick. 'Ik heb nog nooit zoiets gezien sinds ik vorig jaar koningin Victoria bezocht.' 'Hoe is het huis ingericht?' 'Nou,' antwoordt Dick. 'Voor zover ik mij kan herinneren zijn er diamanten in het tapijt verwerkt, en alle tafels en stoelen zijn van goud. Ze zouden nogal hard zitten als de fluwelen kussens er niet waren.' 'Bent u niet bang om zulke verhalen te verspreiden, meneer Hunter? Meneer Fosdick, u zou eens met uw vriend moeten praten.' 'Ik vrees dat het niet veel goeds oplevert, juffrouw Peyton. Als u er al niet in slaagt hem te genezen...' 'Meneer Hunter heeft zojuist geïnvesteerd in een mooi horloge,' merkt Clifton op, zijn kopje voor nog wat koffie aanreikend. 'Oh, laat mij er eens naar kijken! Ik ben dol op horloges,' zegt juffrouw Peyton. 'Zeker,' antwoordt Dick, maakt de ketting van zijn knoopsgat los, geeft het horloge over de tafel door. 'Het is om verliefd op te worden,' zegt juffrouw Peyton enthousiast. 'Niet waar, mevrouw Browning?' 'Het is zeker heel mooi', antwoordt de hospita. Ze kan niet nalaten zich te verbazen dat Dick het zich kennelijk kan veroorloven een zo kostbaar artikel aan te schaffen. Terwijl hij, zoals we ons zullen herinneren, bij zijn eerste bezoek in bescheiden omstandigheden verkeerde, en nu één van haar goedkoopste kamers bezet.

'Waar heeft u het gekocht, meneer Hunter?' vraagt een andere gast. 'Ik heb het helemaal niet gekocht,' zegt Dick. Hij besluit te laten weten hoe het in zijn bezit is gekomen. 'Het is mij geschonken.' 'Misschien kan je mijn naam aan de persoon die het jou heeft gegeven doorspelen,' zegt meneer Clifton. 'Als hij er nog meer heeft om op die manier weg te doen, kom ik graag er eentje ophalen.' 'Hoe ben u er zeker van dat het niet van een vriendin afkomstig is, meneer Clifton?' zegt juffrouw Peyton sluw. 'Hoe zit dat, meneer Hunter?' 'Ik heb nog geen cadeautjes van mijn vriendinnen gehad,' zegt Dick. 'Misschien in de naaste toekomst.' 'U doelt niet op iemand in het bijzonder, meneer Hunter?' zegt juffrouw Peyton. 'Nee, natuurlijk niet.' Dit gesprek lijkt misschien nauwelijks de moeite waard om weer te geven. Het dient om het karakter van Dick's medegasten te illustreren. Juffrouw Peyton is nogal dom en geaffecteerd. Ze heeft wel een goedaardig karakter. Dick voelt zich meer op zijn gemak bij haar dan dat ze bijvoorbeeld een dame zoals mevrouw Rockwell zou zijn geweest. Dick en Fosdick hebben de gewoonte aangenomen om na het eten eventjes in de zitkamer na te blijven. Fosdick begeleidt de jongedame. Helaas is Dick van nature niet bijster begaafd met een melodieuze stem. Hij neemt alleen deel als luisteraar. In die hoedanigheid geniet hij van de verstrooiing. Erna vertrekt Dick, zoals gewoonlijk, naar de winkel. Al wandelend voelt hij zich buitengewoon gelukkig en onafhankelijk. De cheque in zijn zak geeft hem een rijk gevoel. Hij vraagt zich af hoe hij zijn geld het beste kan beleggen, zodat het hem het meeste rendement oplevert. Hij besluit heel verstandig de hoofdbediende, de heer Murdock, in vertrouwen te nemen en zijn advies omtrent deze kwestie te vragen. Bij de winkel aangekomen zijn noch meneer Gilbert, noch de heer Murdock gearriveerd. Een half uur later komt deze laatste binnen, vijf minuten daarna de boekhouder. Deze merkt op dat de ochtendkrant gekreukeld is. Blij met elke gelegenheid om kritiek op Dick te uiten, zegt hij boos: 'Dus je hebt de krant gelezen in plaats van met je werk bezig te houden? Ik zal het de heer Rockwell rapporteren.' 'Dank u,' zegt Dick, 'u bent erg aardig. Weet u zeker dat ik de krant heb gelezen? Ontbreekt er dan nieuws?' 'Je bent een brutale jongen,' zegt de geprovoceerde boekhouder. Hij wil Dick zijn gezag opleggen. Op de een of andere manier is Dick er niet van onder de indruk. Kennelijk heeft hij weinig respect voor de boekhouder, die vindt dat het hem toekomt.

Dat een gewone loopjongen zo spreekt tegen een heer in zijn positie lijkt de heer Gilbert zeer verwerpelijk. 'Je bent een brutale jongen!' herhaalt Gilbert scherp, als hij merkt dat Dick op zijn eerste aanval niet reageert. 'Ik heb u die opmerking al eerder horen maken,' zegt Dick kalm. Er is niets vreemds aan Dick's toon. Deze is respectvol. Hij geeft alleen een feit weer. De boekhouder wordt nog kwader. 'Wie heeft de krant verkreukeld?' vraagt hij. 'Ik stel voor het aan meneer Murdock te vragen,' antwoordt Dick. 'Is hij aanwezig?' vraagt Gilbert. Hij bedaart. Het is tegen Dick dat zijn beschuldiging wordt geuit, niet tegen de hoofdklerk. Wat de krant betreft, dat kan hem niets schelen. 'Ja,' zegt Dick. 'Dan is het in orde. Ik nam aan dat jij je tijd had verspild met lezen. Ga aan meneer Murdock vragen hoe laat het is. Ik heb mijn horloge thuis laten liggen.' 'Het is half acht,' zegt Dick, zijn horloge tevoorschijn halend. Tot nu toe had de boekhouder het horloge van Dick niet opgemerkt. Nu zijn aandacht is gevestigd op het prachtige gouden horloge dat Dick bij zich heeft, is hij zeer verbaasd. 'Van wie is dat horloge?' vraagt hij plompverloren. 'Van mij,' antwoordt Dick kortaf. Hij geniet van de verbazing van de boekhouder. 'Hoe ben jij eraan gekomen?' 'Eerlijk,' zegt Dick. 'Is het van goud, of alleen verguld?' 'Het is goud.' 'Hmmm...! Heb je het gekocht, of gekregen?' 'Nou,' zegt Dick, 'ik heb het niet gekocht.' 'Zei je dat het van jou was?' 'Ja.' Gilbert kijkt verbaasd naar Dick. Onze held plaatst hem steeds voor raadsels. Dat een jongen in Dick's positie een gouden horloge heeft gekregen lijkt inderdaad wonderbaarlijk. Vooral nu hij van zijn neef Roswell de aard van Dick's vroegere bezigheid heeft vernomen, 'Laat mij eventjes kijken,' zegt hij. Dick overhandigt het hem. 'Het lijkt een hele goede,' zegt hij. 'Ja,' antwoordt Dick. 'Ik ben er niet trots op. Het is goed genoeg om te dragen.' 'Het lijkt volkomen misplaatst bij zo'n jongen als jij,' zegt de boekhouder scherp. 'Misschien zou het u beter staan,' oppert onze held quasi onschuldig. 'Ja, het zou voor mij passender zijn om te dragen dan voor jou. Je bent niet oud genoeg om een horloge toe te toevertrouwen, zeker niet zo'n goed horloge.' 'Misschien zou u zo vriendelijk willen zijn om dit te vertellen aan de persoon die het mij heeft gegeven.' 'Het figuur die het jou heeft geschonken, geeft blijk van weinig inzicht,' zegt Gilbert op dezelfde 'prettige' manier.

‘Wie was het?’ ‘Mevrouw Rockwell.’ Als er op kantoor een bom was ontploft, had Gilbert nauwelijks meer verrast kunnen zijn. ‘Wie zei je?’ herhaalt hij, in de veronderstelling dat zijn oren hem misschien hebben bedrogen. ‘Mevrouw Rockwell,’ zegt Dick nogmaals. De boekhouder kan een laag fluitsignaal nauwelijks onderdrukken. ‘Wanneer heeft ze het jou gegeven?’ ‘Gisteravond.’ ‘Was jij daar?’ ‘Ja.’ ‘Heeft de heer Rockwell je uitgenodigd?’ ‘Ja.’ Op dat moment wordt Dick weggeroepen door meneer Murdock, die werk voor hem heeft. ‘Er is iets heel vreemds aan de hand,’ denkt de boekhouder. ‘Wat de heer Rockwell in die jongen ziet, begrijp ik niet. Het is een onbeschaamde jonge schavuit. Ik zal hem, indien mogelijk, wegwerken.’

Hoofdstuk 7

Een discussie over geld

In de loop van de ochtend gaat Dick naar de Park Bank en overhandigt de aan hem betaalbaar gestelde cheque. Zijn werkgever heeft hem een dag eerder naar de bank vergezeld, en hem bij de kassier geïntroduceerd als een bevoegd iemand om geld voor het bedrijf te ontvangen en te betalen. Dick vindt het daarom geen probleem om zijn geld op te nemen. Het feit dat de cheque aan hem betaalbaar is gesteld zorgt wel voor wat verrassing. 'Je salaris is tamelijk opmerkelijk,' zegt de kassier, onze held tien biljetten van elk honderd dollar overhandigend. 'Dat klopt,' bevestigt Dick, 'mijn diensten zijn zeer waardevol.' De bank verlatend vertrekt Dick richting de spaarbank, overlegt er zijn boek. 'Hoeveel wil je storten?' 'Duizend dollar,' zegt Dick kortaf. De bankbeambte kijkt hem verbaasd aan. 'Hoeveel zeg je?' herhaalt hij. 'Duizend dollar.' 'Geen onzin, jongeman! Mijn tijd is te kostbaar,' roept de ander ongeduldig. Hij heeft gelijk inzake zijn ongeloof, aangezien Dick's deposito's tot nog toe één tot vijf dollar bedroegen. 'Indien u het geld niet wilt aannemen, ga ik wel ergens anders heen,' zegt onze held, nu op zijn strepen staand. 'Ik wil duizend dollar storten. Hier.' De bankbeambte neemt het geld aan, telt het met grote verbazing. 'De zaken gaan vooruit, niet?' informeert hij. 'Jawel,' antwoordt Dick. 'Ik heb dat geld in één dag verdiend.' 'Als je een partner zoekt, kom langs.' 'Oké. Ik zal het niet vergeten.' Dick pakt het bankboek op, stopt het in de binnenzak van zijn jas, knoopt zijn jas dicht en haast zich terug naar de winkel. Aangename gedachten spelen door zijn hoofd als hij aan zijn grote deposito op de spaarbank denkt. Hij kan niet helpen het gevoel te hebben onder een gelukkige gesternte geboren te zijn. Er gebeurt die dag in de winkel niets van enig belang. Dick is alert tijdens zijn werk, vastbesloten het vak zo snel mogelijk onder de knie te krijgen. Niet alleen omdat hij de heer Rockwell dankbaar is voor zijn vriendelijkheid, maar hij weet ook dat dit met het oog op zijn toekomst het beste is. De reeds genoemde heer Murdock kan hem in dit opzicht van dienst zijn. Het is een uitstekend zakenman, zeer gewetensvol in de uitvoering van zijn taken. Hij eist dezelfde trouw van anderen. Hij heeft Dick nauwlettend gadeslagen. Hij voelt zich door diens duidelijk streven om verder te komen tot hem aangetrokken.

Tevens door zijn eerlijke open gezicht. Hij besluit hem verder te helpen. Vooral nadat hij gezien heeft hoe de boekhouder hem behandelt. Eerlijk gezegd heeft meneer Murdock het niet zo op de heer Gilbert. Zeker, deze verstaat zijn vak en houdt, voor zover meneer Murdock weet, de boeken correct bij. Het is echter geen aangenaam individu. De hoofdklerk betwijfelt ook of de integriteit wel is wat het moet zijn. Hij besluit alles bij elkaar genomen om Dick zo goed mogelijk te helpen en moeite te doen om hem in het vak te onderwijzen. Dick van zijn kant is blij met meneer Murdock, vastbesloten hem tot vertrouweling te maken in de kwestie omtrent zijn plotselinge rijkdom. Hij maakt van de gelegenheid gebruik om overdag tegen hem te zeggen: 'Meneer Murdock, ik wil uw advies over iets.' 'Nou, jongen, wat is het?' zegt zijn vriend vriendelijk. 'Als het om het kiezen van een vrouw gaat weet ik niet of mijn advies veel goeds oplevert.' 'Dat is niet het geval,' zegt Dick. 'Volgend jaar lijkt mij vroeg genoeg zou ik denken.' 'Als het niet daarover gaat, waarover handelt het dan?' 'Het gaat erom wat geld te investeren. Ik dacht dat u mij misschien zou kunnen adviseren.' 'Hoeveel betreft het?' vraagt meneer Murdock, in de veronderstelling dat het bedrag niet meer dan vijftig of zestig dollar bedraagt. 'Elfhonderd dollar,' zegt Dick. 'Hoe veel?' vraagt de bediende verbaasd. 'Elfhonderd dollar.' 'Is het van jou?' 'Ja.' 'Je hebt natuurlijk niet zoveel kunnen verdienen. Wie heeft dat jou gelaten?' 'Ik vertel u er alles over,' zegt Dick. 'Ik onthul het niet aan meneer Gilbert. Het ligt ook niet mijn bedoeling dat hij te weten komt. U wil ik het wel zeggen. Weet u waarom de heer Rockwell mij deze baan heeft gegeven?' 'Nee. Ik heb het mij afgevraagd, overigens niet met betrekking tot die kwestie, maar over het feit dat hij je zoveel meer loon geeft dan gebruikelijk.' 'Ik zal het u uitleggen.' Dick doet verslag van de manier waarop hij de kleine Johnny van de verdrinkingsdood heeft gered, zoals verteld in de geschiedenis van 'Sjofele Dick'. 'Het was een moedige daad,' vindt de heer Murdock. 'Het stelde niet veel voor,' zegt Dick bescheiden. 'Ik kan zwemmen als een vis, en vond het niet erg nat te worden.' 'Je liep het risico te verdrinken.' 'Daar heb ik niet aan gedacht.' 'Als je een lafaard of een egoïstische jongen zou zijn geweest, was dat het eerste waar je aan gedacht zou hebben. Daarom heeft de heer Rockwell als erkenning voor je dienst jou deze baan gegeven. Ik ben blij dat hij dat gedaan heeft. Je verdient het.' 'Hij heeft méér gedaan,' voegt Dick eraan toe.

Vervolgens verhaalt hij over de gebeurtenissen van de vorige avond, informeert meneer Murdock over de twee geschenken die hij gekregen heeft. 'Met het geld dat ik al had, zit ik nu op elfhonderd dollar,' besluit Dick. 'Zal ik het op de spaarbank laten staan, of kan ik er iets beter mee doen?' 'Ik zal je vertellen wat volgens mij een goede investering is,' zegt de heer Murdock. 'Ik ken een eigenaar van vier aangrenzende kavels aan 45th Street, die om geld verlegen zit. Hij wil het van de hand doen. Voor tweeëntwintighonderd dollar, de helft contant, bood hij ze aan. Ik wilde hem duizend dollar cash voor twee ervan geven, maar hij wil het als geheel verkopen. Ik denk dat het een uitstekende beleggingsobject is. De aanleg van Central Park doet de prijs van kavels in de buurt snel stijgen.' 'Waarom heeft u ze niet gekocht?' 'Ik wil niets aanschaffen dat ik niet in één keer kan betalen. Ik heb een vrouw en drie kinderen. Ik kan geld sparen, maar langzaam. Als ik slechts voor mijzelf te zorgen had zou ik niet aarzelen.' 'Kunnen wij het niet gezamenlijk kopen?' oppert Dick gretig. 'Dat is precies wat ik wil voorstellen. Ik denk dat de eigenaar voor de kavels tweeduizend dollar vraagt. Dat is duizend dollar per stuk. Ik heb dat geld en jij ook. Wat denk je ervan?' 'Tiptop', zegt Dick enthousiast. 'Het is precies wat ik wil.' 'Natuurlijk levert het ons nu niets op, behalve een kostenpost. We zullen er belasting over moeten betalen. Aan de andere kant zou je het geld in bankaandelen kunnen beleggen. Dus jaarlijks zeventig of tachtig dollar aan rente. Jij moet beslissen welke investering je verkiest. De percelen moeten we misschien vier of vijf jaar achter de hand houden en er dus jaarlijks belasting over moeten betalen. De prijs zal stijgen. Daarover bestaat geen twijfel. De stad breidt zich snel noordwaarts uit. Het zou mij niet verbazen als de kavels in minder dan vijf jaar duizend dollar per stuk opleveren. Dat zou neerkomen op een zeer mooie rente,' legt de heer Murdock uit. 'Ik wil ze kopen,' zegt Dick. 'Dus als u de eigenaar treft heb ik het geld klaarliggen wanneer u maar wilt.' 'Goed, misschien wil je het eerst zien? Het zal ons wel lukken vanmiddag een uur eerder te vertrekken om ze te bekijken.' 'Volgens mij zijn meneer Murdock en die jongen tamelijk dik met elkaar,' zegt de boekhouder, door de glazen scheidingswand kijkend. Hij kan zien dat ze serieus met elkaar praten, hoort natuurlijk geen woord van wat er wordt gezegd. 'Wat hij en de heer Rockwell in die jonge boef zien, gaat mijn begrip te boven.' Autoritair roept hij om Dick, beveelt hem naar het postkantoor te gaan om brieven op te halen.

‘Oké,’ zegt Dick. ‘Pas op dat je niet blijft hangen,’ voegt de boekhouder op scherpe toon toe. ‘Je was vanochtend lang genoeg bij de bank. Ben je wel rechtstreeks teruggekomen?’ ‘Nee,’ antwoordt Dick. ‘Waarom niet?’ ‘Ik moest ergens anders heen. ‘Voor je eigen zaken, of voor die van de heer Rockwell?’ ‘Voor de mijne.’ ‘Dat dacht ik al. Ik zal je bij de heer Rockwell rapporteren,’ roept Gilbert triomfantelijk. ‘Dat zou ik niet doen, als ik u was,’ zegt Dick koeltjes. ‘Waarom niet, jonge boef?’ ‘Omdat hij het al weet.’ ‘Weet hij het al!’ herhaalt de boekhouder ontmoedigd. ‘Nou, ik hoop dat hij je een stevige uitbrander heeft gegeven.’ ‘Het spijt me u te moeten teleurstellen,’ zegt Dick. ‘Hij weet het reeds, omdat hij mij toestemming gaf.’ Ik geloof er niets van,’ zegt Gilbert, geschokt te ontdekken dat Dick misschien toch gelijk heeft. ‘U kunt het beter aan de heer Rockwell vragen.’ Dat zal ik doen,’ zegt Gilbert, die dat niet van plan is. ‘Je moet een heel dringende privé-zaak hebben gehad,’ voegt hij er grijnzend aan toe. ‘U heeft helemaal gelijk,’ antwoordt Dick. ‘Knikkeren met een paar van die schooiers van je zeker, veronderstel ik.’ ‘Knikkeren is een zeer verfijnd en intellectueel tijdverdrijf’ zegt Dick. ‘Ik knik niet tijdens kantooruren.’ ‘Waar ben je heen geweest?’ zegt de boekhouder ongedurig. ‘Ik wens geen brutale mond van jou.’ ‘Ik ben naar de spaarbank geweest,’ zegt Dick. ‘Ik neem aan dat je daar een vette rekening hebt,’ sneert Gilbert. ‘Zeker,’ zegt Dick rustig, ‘behoorlijk vet.’ ‘Het is te hopen dat jij je steun niet intrekt, of de bank gaat failliet.’ ‘Dan doe ik dat niet,’ zegt Dick. ‘Zal ik nu naar het postkantoor gaan?’ ‘Ja, en doe het snel.’ De boekhouder is nieuwsgierig naar het bedrag van Dick’s rekening bij de spaarbank. Er is geen mogelijkheid voor hem om erachter te komen. Daarom richt hij zich weer op zijn werk, meer bevooroordeeld tegenover Dick dan ooit.

Over het geheel genomen heb ik wat twijfels of de manier waarop Dick zich gedraagt net zo respectvol is als het moet zijn tegenover een ouder iemand, hoger in ambt. Ik raad mijn jonge lezers aan hem in dit opzicht niet te imiteren. Maar het is mijn taak om Dick te beschrijven zoals hij is. Ik heb al gezegd dat hij geen modeljongen is. Toch probeert hij meest van de tijd te doen wat goed is. Het moet worden toegegeven dat de manier waarop de boekhouder hem behandelt waarschijnlijk ook niet veel sympathie of respect opwekt. Dick heeft geen moeite de afkeer die Gilbert voor hem heeft te begrijpen.

Een soortgelijk sentiment koestert hij jegens de boekhouder. Hij besluit hem echter geen reden tot klagen te geven, voor zover deze het recht heeft hem te bevelen. Het dient gezegd dat hij veel meer voldoening vindt in het gehoorzamen van de heer Rockwell en de heer Murdock.

Hoofdstuk 8

Nieuwe plannen

Zoals voorgesteld vertrekt aan het eind van de middag meneer Murdock, vergezeld door Dick, naar 45th Street om de voorgestelde te kopen kavels te bekijken. Deze liggen zeer gunstig tussen 5th en 6th Avenue. Sommige van mijn jonge lezers zijn zich er misschien niet van bewust dat de afmeting van een stadskavel vijftientig bij dertig voet diep is. De vier lappen grond samen vormen een perceel van dertig bij honderd voet, dus iets minder dan een halve hectare. Op het platteland zou het nauwelijks voldoende gevonden worden voor een huis met een mooie voortuin. Als mensen ervoor kiezen om in de stad te wonen, moeten ze er rekening mee houden dat het er erg druk is. 'Het ziet er klein uit, niet?' zegt Dick. 'Je zou niet denken dat het vier percelen betreft.' 'Jawel,' zegt meneer Murdock, 'het zijn normale afmetingen. Sommigen zijn slechts zes voet breed. Deze zijn vijftientig. Ze zien er niet zo groot uit omdat het nog niet bebouwd is.' 'Welnu,' zegt Dick, 'ik ben van plan ze te kopen.' 'Ik denk dat het voor ons beiden een goede investering is,' vindt de heer Murdock. 'Het geld ligt klaar wanneer u erover beschikken wilt,' zegt Dick. 'Goed. Ik zal de eigenaar morgen, of liever gezegd vanavond ontmoeten, omdat het beste is er snel bij te zijn. Anders gaat wellicht zo'n gunstige overeenkomst aan onze neus voorbij. Zo goed mogelijk zal ik met hem onderhandelen en je morgen het resultaat laten weten.' 'Oké!' zegt Dick. 'Goedenavond, meneer Murdock.' 'Goedenavond. Waarom kom je trouwens niet bij ons eten? Mijn vrouw en kinderen zullen blij zijn met je kennis te maken.' 'Dank u,' zegt Dick. 'Ik kom graag een andere keer. Als ik wegblijf zonder iets te zeggen, weet Fosdick niet wat er met mij aan de hand is.' Dick keert voor het avondeten wat verlaat terug in Bleecker Street. Als hij de eetkamer betreedt zitten de overige gasten al aan tafel. 'Kom, meneer Hunter, u moet verantwoording afleggen,' zegt juffrouw Peyton speels. 'Waarom bent u vanavond laat?' 'Stel dat ik het niet vertel,' zegt Dick. 'Dan moet u een boete betalen, niet waar, mevrouw Browning?' 'Dat hangt ervan af wie er van de boetes profiteert,' antwoordt de hospita. 'Als het aan mij moeten worden betaald ben ik er beslist voorstander van. Dat doet me eraan denken dat u vanochtend te laat was voor het ontbijt, juffrouw Peyton.'

'Oh, van dames mag niet worden verwacht dat ze boetes betalen,' zegt juffrouw Peyton, haar lokken schuddend. 'Die hebben nooit geld, weet u.' 'Dan denk ik dat we meneer Hunter van de haak moeten halen,' zegt mevrouw Browning. 'Als hij ons verteld wat hem heeft opgehouden,' zegt juffrouw Peyton. 'Excuseer mijn nieuwsgierigheid, meneer Hunter. Dames, weet u, hebben het voorrecht indiscreet te mogen zijn.' 'Ik vind het niet erg om het te vertellen,' zegt Dick, een stuk toast pakkend. 'Het gaat over het kopen van een paar kavels in de stad, en ik ben met een vriend erheen gereisd om die te beoordelen.' Fosdick kijkt Dick vragend aan, niet wetend of deze het meent of niet. 'Is dat zo?' zegt meneer Clifton. 'Mag ik vragen waar die liggen?' 'Als ik ze gekocht heb, vertel ik het u,' antwoordt Dick. 'Ik wil niet het risico lopen ze kwijt te raken.' 'Je hoeft niet bang te zijn dat ik je buitensluit,' zegt Clifton. 'Ik heb vanmorgen mijn wasvrouw betaald en heb nog anderhalve dollar over. Ik neem aan dat ik daarmee het pand niet kan kopen.' 'Dat zou ik wel willen,' zegt Dick. 'In dat geval zou ik een half dozijn aanschaffen.' 'Ik veronderstel dat u, vanwege uw investering in kavels, meneer Hunter, erover denkt te trouwen en in een eigen huis te gaan wonen,' spot juffrouw Peyton. 'Nee,' antwoordt Dick. 'Ik trouw pas over een jaar. Niemand zou voor zijn zeventiende moeten trouwen.' 'Dat is precies mijn leeftijd,' zegt juffrouw Peyton. Later vertelt de heer Clifton Dick dat juffrouw Peyton vijfentwintig is. Hij onthult niet hoe hij dat heeft vastgesteld. Hij voegt er ook aan toe dat zij, toen hij voor het eerst in het pension kwam, haar tentakels naar hem had uitgeworpen. 'Ze zou binnen een minuut met me getrouwd zijn,' zegt hij zelfgenoegzaam. 'Ik ben een te slimme vogel om op die manier gekooit te worden. Als u mevrouw Clifton ziet, heren, zult u stijl en schoonheid zien en... geld,' voegt hij er na een moment van nadenken aan toe. Zoals uit deze opmerking kan worden afgeleid heeft de heer Clifton een tamelijk hoge eigendunk. In feite schat hij zich veel hoger in dan dat de dames lijken te doen. Zo'n situatie doet zich vaker voor. 'Mevrouw Clifton zal een gelukkige vrouw zijn,' zegt Dick met een pokergezicht. 'Je bent heel vriendelijk om dat te zeggen,' antwoordt meneer Clifton bescheiden. 'Ik geloof dat ik er redelijk knap uitzie, niemand zal ontkennen dat ik stijl heb. Geld, dat is mijn zwakke punt. Je kunt mij tot volgende week zeker geen vijf dollar lenen?' 'Ik ben bang van niet,' zegt Dick. 'Mijn kavels in de stad kosten veel, en dan is er ook nog de belasting achteraf.'

Clifton gaat ongegeneerd verder 'Dat boeit mij niet erg. Ik heb overwogen om vanavond de opera te bezoeken, maar ik heb een nieuw paar handschoenen nodig. Dat kost aardig wat.' 'Dat is zo,' zegt Dick. 'Zes maanden geleden kocht ik een stel voor vijftig cent, en nu moet ik nog een paar aanschaffen.' 'Ha, ha! Goede grap! Trouwens, ik vraag mij af waarom jullie geen betere kamer nemen.' 'Waarom zouden we? Is het niet goed genoeg?' vraagt Fosdick. 'Het is comfortabel en zo,' zegt Clifton. 'Je begrijpt wat ik bedoel. Je zou niet willen dat één van je voornamen vrienden je hier bezoekt.' 'Dat is een gegeven,' antwoordt Dick. 'Stel je voor,' zegt hij, zich met een twinkeling in zijn ogen tot Fosdick wendend, 'dat Johnny Nolan hier bij ons langs komt. Wat zou hij ervan vinden dat wij in zo'n kamer wonen?' 'Hij zou waarschijnlijk verrast zijn,' zegt Fosdick, ingaand op de grap. 'Is hij één van je vrienden op Madison Avenue?' vraagt Clifton verbijsterd. 'Ik weet niet waar hij woont,' zegt Dick eerlijk. 'Het is een vriend, die zaken afhandelt in de stad.' 'Groothandel of detailhandel?' 'Detailhandel zou ik zeggen, nietwaar, Fosdick?' 'Ja,' bevestigt Fosdick, geamuseerd door de misleiding van Clifton. 'Nou, prettige avond verder, heren,' zegt Clifton, de kamer uitslenterend. 'Zoek mij op indien jullie niets beters te doen hebben.' 'Dank u.' 'Meen je het serieus, dat van die percelen,' vraagt Fosdick, nadat Clifton de kamer heeft verlaten. 'Ja,' antwoordt Dick. 'Het is een investering die meneer Murdock heeft geadviseerd. Ik zal je erover vertellen. Dan kan je mij zeggen wat je ervan vindt.' Dick geeft een uiteenzetting over het gesprek dat tussen hem en de hoofdbediende heeft plaatsgevonden en wat zij van plan zijn. 'Wat denk je er van?' eindigt hij. 'Ik twijfel er niet aan dat het een uitstekend plan is,' zegt Fosdick. 'Mijn mening is natuurlijk niet veel waard. Voor mij zie ik het niet, maar jij maakt een kans om ooit een rijk man te worden.' 'Tegen de tijd dat ik honderd ben,' zegt Dick. 'Een hele tijd daarvoor al, veronderstel ik. Er is nog iets dat we niet mogen vergeten,' vindt Fosdick. 'Wat is dat?' 'Geld is mooi om te hebben, een goede opleiding is beter. Ik moest vandaag eraan denken dat wij, sinds we hier zijn gearriveerd, geen enkele studie hebben gedaan die iets kan opleveren.' 'Dat is waar.' 'Hoe eerder we beginnen, des te beter.' 'Oké. Daar ga ik mee akkoord.' 'We zullen hulp nodig hebben. Ik heb je zelf alles geleerd wat ik weet, en nu willen we verder.' 'Wat zullen we doen?' 'Ik zal het je zeggen. Heb je de heer opgemerkt in de kamer tegenover de onze?' 'Zijn naam is Layton, niet?' 'Ja.' 'Wat is er met hem?'

Ik hoorde gisteren dat hij leraar op een particuliere school is. We zouden hem kunnen aanstellen om ons 's avonds te onderrichten. We kunnen in ieder geval kijken of hij interesse heeft.' 'Oké. Ik vraag mij af of hij thuis is.' 'Jawel. Ik hoorde hem een paar minuten geleden zijn kamer binnengaan.' 'Goed. Ik stel voor dat we naar hem toe gaan om te praten.' De jongens geven onmiddellijk gehoor aan deze ingeving, steken de gang over en kloppen op de deur. 'Kom erin!' roept een mannenstem. Eenmaal binnen zijn ze in de aanwezigheid van een jongeman rond de vijftwintig, met een aangenaam uiterlijk. 'Goedenavond, heren,' zegt hij. 'Ik ben blij jullie te zien. Willen jullie niet plaatsnemen?' 'Dank u,' zegt Fosdick. 'We komen hier voor een aangelegenheid. Ik heb begrepen dat u leraar bent, meneer Layton?' 'Ja, ik ben aangesteld op een particuliere school in de stad.' 'Mijn vriend en ik zijn overdag druk met ons werk. We vinden echter onze opleiding behoorlijk tekortschieten en willen 's avonds studeren. Zonder hulp kunnen we dit niet goed doen. Heeft u het 's avonds druk?' 'Nee, niet bijster.' 'Misschien heeft u geen zin om 's avonds les te geven, na overdag ermee bezig te zijn geweest?' 'Integendeel. Ik hoop studenten binnen te halen, maar ik weet nauwelijks hoe ik dat moet aanpakken.' 'Bent u bekend met de Franse taal, meneer Layton?' 'Ja, ik ben er redelijk van op de hoogte. Ik heb het op de universiteit geleerd van iemand wiens moedertaal het was.' 'Als u een universitair diploma heeft kunt u ons alles leren wat we maar willen. Ik ben bang dat het misschien voor u niet de moeite waard is. We verdienen geen van beiden riant salarissen. Indien wekelijks vier dollar, twee dollar voor ieder van ons, bevredigend is...' 'Ik zal er tevreden mee zijn,' zegt de heer Layton. 'In feite,' voegt hij er openhartig aan toe, 'zie ik het als een heel welkome aanvulling op mijn salaris. Mijn vader is een jaar geleden overleden. Mijn moeder en zus zijn voor hun levensonderhoud deels van mij afhankelijk. Ik heb niet zoveel voor hen kunnen betekenen als ik wilde. Deze toevoeging aan mijn verdiensten zal mij de middelen geven om hun comfort te vergroten.' 'Dan wordt het in alle opzichten een prettige regeling,' zegt Fosdick. 'Wat zou u ons aanraden om te studeren?' Na een paar vragen over hun huidig niveau, adviseert de heer Layton een cursus wiskunde, te beginnen met algebra, geschiedenis en de Franse taal. Hij geeft de jongens een lijst met de boeken die ze waarschijnlijk nodig zullen hebben.

De volgende avond starten de jongens met hun studie, besluiten elke avond anderhalf uur te besteden aan hun streven naar kennis. Ze ervaren de heer Layton als een uitstekende leraar. Hij van zijn kant vindt hen zeer geschikte leerlingen. Dick beschikt over een actieve intelligente geest en een uitstekend leervermogen. Fosdick had altijd al een honger naar kennis. Die kan hij nu bevredigen. Omdat zijn salaris onvoldoende is om zijn onkosten en de leraar te betalen, is hij genoodzaakt een beroep op zijn bescheiden fonds bij de spaarbank te doen. Dick biedt aan hem te helpen. Fosdick wil daar niet mee instemmen. Net wanneer zijn spaargeld bijna op is, wordt zijn loon met twee dollar per week verhoogd. Daardoor kan hij de regeling zonder hulp voortzetten. In de loop van een paar weken beginnen de jongens met Franse les, en vinden het bijster interessant.

Hoofdstuk 9

Roswell Crawford thuis

Terwijl Fosdick en Dick onder leiding van de heer Layton hun avonden aan studeren besteden, vestigen we de aandacht van de lezer op een jonge heer, die zich op sociaal vlak oneindig superieur acht. Roswell Crawford kan niet vergeten dat Dick ooit een schoenpoetser is geweest, beschouwt het als een schande dat zo'n jongen een salaris van tien dollar per week verdient, en hij, de zoon van een heer, slechts vier. Hij beschouwt het als een armzalig schijntje. De vader van Roswell had ooit een bescheiden kruidenierswinkel op Broadway, de basis voor Roswell's aanspraak als zijnde heer van stand. De heer Crawford faalde na iets minder dan een jaar. Na zijn debacle had hij diverse ambachten en evenveel ongelukken. Zijn uitgaven waren niet gematigd. Twee jaar terug is hij overleden. Zijn vrouw huurde een huis in Clinton Place en nam kostgangers. Ze slaagde er aan het einde van het jaar nauwelijks in om de eindjes aan elkaar te knopen. De waarheid gebiedt te vermelden dat ze geen goede hospita is. Ze praat liever over haar rechtschapenheid en vroegere welvaart dan omtrent huishoudelijke zaken. In dit opzicht lijkt zij veel op haar zoon. Onder de gasten van mevrouw Crawford bevindt zich de heer Gilbert, bij de lezer reeds bekend als de boekhouder van Rockwell & Cooper. Ook is vermeld dat hij, de zoon van de enige broer van mevrouw Crawford, de neef van Roswell is. Hij verschilt niet veel van zijn tante en neef. Alle drie haten en verachten ze Dick. Hij past in het beeld van mevrouw Crawford om hem als een succesvol rivaal van haar zoon te beschouwen. 'Hoe gaat het met de schoenpoetser, neef James?' vraagt Roswell, volgend op de avond die Dick bij de heer Rockwell heeft doorgebracht. Hij blaast nog hoger van de toren,' antwoordt Gilbert. 'De heer Rockwell heeft op zijn zachtst gezegd een bijzondere smaak,' zegt mevrouw Crawford. 'Anders zou hij geen straatjongen inhuren en hem zo'n extravagant loon betalen. Om zo'n zwerver tien dollar per week te geven, als een jongen van goede familie zoals Roswell er vier krijgt, is volkomen belachelijk.' 'Ik geloof niet dat hij zoveel verdient,' zegt Roswell. 'Het is slechts één van zijn slappe verhalen.' 'Daarin vergis jij je,' corrigeert Gilbert.

‘Hij krijgt exact dat bedrag.’ ‘Weet je het zeker?’ ‘Dat moet ik wel, aangezien ik vandaag van de heer Rockwell instructies heb gekregen om hem dat morgenavond te betalen. Het is bijna het einde van de week.’ ‘Ik heb nog nooit zoiets gehoord!’ brengt mevrouw Crawford uit. ‘De man moet onnozel zijn.’ ‘Als dat zo is, weet ik nog iemand.’ ‘Wie bedoel je?’ ‘Mevrouw Rockwell.’ ‘Heeft ze kennis gemaakt met die schoenpoetser?’ vraagt Roswell met een grijns op zijn gezicht. ‘Ja, hij heeft ze gisteravond thuis bezocht.’ ‘Heeft hij je dat verteld?’ ‘Ja.’ ‘Ze zullen zich wel vereerd gevoeld hebben met zo’n gast.’ ‘Waarschijnlijk wel. Mevrouw Rockwell heeft hem een gouden horloge cadeau gedaan.’ ‘Wat!!!’ roepen Roswell en zijn moeder gelijktijdig uit. ‘Het is waar. Ik stuurde hem vandaag op pad om te vragen hoe laat het was, toen hij met veel uiterlijk vertoon een nieuw gouden horloge tevoorschijn haalde, en mij de tijd mededeelde.’ ‘Is het een fraai horloge?’ ‘Een heel mooie. Samen met de ketting moet het zeker honderdvijfentwintig dollar hebben gekost.’ ‘Het idee alleen al van een schoenpoetser met een gouden horloge!’ roept Roswell spottend. ‘Het is bijna net zo toepasselijk als een varken gekleed in een zijden jurk.’ ‘Ik begrijp het niet helemaal,’ zegt mevrouw Crawford. ‘Het kan toch niet zo zijn dat hij een arm familielid is?’ ‘Ik denk van niet. Het is niet waarschijnlijk dat de heer Rockwell in familiale relatie staat met iemand die zich beperkt heeft tot het poetsen van schoenen.’ ‘Is de jongen dan zo aantrekkelijk? Hoe ziet hij eruit?’ ‘Hij is zo brutaal als de neten, heeft geen manieren of opleiding genoten,’ vindt Roswell. Arme Dick! Zijn oren hadden moeten tintelen, gezien de complimenteuzen dingen die vanavond over hem worden gezegd. Gelukkig heeft hij er geen weet van. Indien wel, valt te betwijfelen of hij er veel last van zou hebben ondervonden. Hij is onafhankelijk in zijn ideeën, maakt zich niet druk omtrent de mening van anderen. Zolang hij het gevoel heeft zo goed mogelijk het juiste te doen. ‘Denk je dat deze vreemde zinsbegoocheling van de heer Rockwell standhoudt?’ vraagt mevrouw Crawford. ‘Ik had graag gezien dat Roswell daar een baan had gekregen.’ ‘Ik ook, kon het niet voor elkaar krijgen.’ ‘Als deze jongen uit de gratie raakt bestaat er misschien nog een kans voor Roswell, denk je niet?’ vraagt mevrouw Crawford. ‘Ik wou dat het mogelijk was,’ zegt Roswell. ‘Ik zou graag zien dat die trotse bedelaar vernederd wordt. Bovendien is vier dollar per week een beroerd salaris.’

'Je was anders wat blij toen je dat kreeg.' Ik was ook tevreden, totdat ik erachter kwam hoeveel deze schoenpoetser krijgt.' 'Nou,' zegt Gilbert, 'het is niet mijn favoriet, zoals je wel weet. Als ik iets kan doen om hem van de troon te stoten, zal ik dat doen.' 'Kun je niet wat geld op zijn pad laten? Hij zou in de verleiding kunnen komen het te stelen.' 'Ik weet nog niet welke strategie het beste is. Ik zal proberen hem op de een of andere manier in de problemen te brengen. Ik kom er geleidelijk wel achter wat te doen.' Gilbert vertrekt naar zijn kamer. Mevrouw Crawford en Roswell blijven alleen achter. 'Ik zou willen dat je bij Rockwell & Cooper werkte, Roswell,' zegt zijn moeder. 'Ik ook, moeder, maar wensen heeft geen zin.' 'Dat weet ik nog zo net niet. Je neef heeft toch wel wat invloed?' 'De schoenpoetser is een sta-in-de-weg.' 'Misschien blijft hij niet altijd een obstakel. Het kan zijn dat je neef iets ontdekt dat zijn ontslag veroorzaakt.' 'Zelfs als dat het geval zou zijn. Ik heb een keer geprobeerd daar binnen te geraken, en dat is niet gelukt. Ze schijnen mij niet te mogen.' 'Dat verwacht ik ook niet als ze voor een gewone straatjongen zo'n zwak hebben. Als ze erachter komen, kunnen ze hun mening over jou veranderen.' 'Ik zie niet in wanneer dat gebeurt, moeder. Hoe dan ook, ik denk dat ik meer dan vier dollar per week zou moeten krijgen. Je hebt daar bijvoorbeeld Talbot, slechts twee jaar ouder dan ik. Hij krijgt er acht. Ik verricht meer werk dan hij. Om de waarheid te zeggen, ik vind het daar niet leuk. Ik hou er niet van om balen rond te sjouwen. Het is geen geschikt werk voor de zoon van een heer.' Roswell vergeet dat veel van de meest welvarende kooplieden in de stad op die manier begonnen zijn, alleen met nog lagere lonen. Dit is wat Roswell niet bevalt. Hij wil op zijn minst halverwege beginnen. Het vormt een grote belemmering dat hij zich ziet als de zoon van een heer. Het resulteert in een opgeblazen gevoel van zich belangrijk voelen. Hoe meer Roswell denkt aan, zoals hij ze beschouwt, zijn slecht gewaardeerde diensten, des te meer hij zich gekwetst voelt. Er moet vermeld worden dat hij op 6th Avenue in een warenhuis een betrekking heeft. Zijn taak bestaat voornamelijk uit het leveren van goederen aan klanten. Rond deze tijd neemt zijn afkeer voor de betrekking toe. Ongeveer halverwege de volgende week draagt hij namelijk een zware baal naar een huis op Madison Avenue. Men zal zich wel herinneren dat de heer Rockwell in dezelfde straat woont.

Het toeval wil dat deze die ochtend van huis is gegaan, en een belangrijke brief, een onmiddellijk antwoord vergend, totaal is vergeten. Hij roept Dick bij zich, zegt: 'Richard, herinner je nog mijn huisadres?' 'Ja, meneer,' antwoordt Dick. 'Ik kom tot de ontdekking dat ik een belangrijke brief thuis heb gelaten. Ik heb een notitie aan mijn vrouw geschreven, zodat zij weet waar zij het moet zoeken. Ik wil dat je nu onmiddellijk erheen gaat.' 'Heel goed, meneer.' Dick neemt het briefje in ontvangst. Wandelend richting Broadway springt hij op een omnibus. Binnen een paar minuten bevindt hij zich tegenover het 5th Avenue Hotel. Hier stapt hij uit, doorkruist het park, slaat Madison Avenue in, in het verleden en ook nu omzoomd door mooie huizen. Snel de laan inslaand ziet hij een jongen van ongeveer eigen lengte met een grote bundel onder de arm. Als hij passeert en een blik op hem werpt herkent hij Roswell Crawford. 'Hoe gaat het, Crawford?' zegt Dick nonchalant. Roswell kijkt naar de spreker, die hij herkent. 'Het gaat goed met mij,' zegt hij onvriendelijk stijfjes. Gezien de situatie, beschaamd over de grote bundel die hij draagt, was hij liever gezien door elke andere jongen dan Dick. De nette kleren en de gouden ketting in het vestzakje ontgaan hem niet. Dick's uiterlijk is niet onverenigbaar met het idee dat deze op de Avenue woont. Dat, zoals Roswell beweert het te zijn, hij de zoon van een heer is. Hij houdt zich voor dat Dick knap aanmatigend is om in zo'n stijl door Madison Avenue te lopen. Gretig neemt hij zich voor om 'die trots te vermalen', en Dick, zo mogelijk, zich ongemakkelijk te laten voelen. 'Ben jij je baan kwijtgeraakt?' vraagt hij. 'Nee,' antwoordt Dick, 'nog niet. Het is erg aardig van je om ernaar te informeren.' 'Ik neem aan dat ze je dan betalen voor het over straat flaneren,' grijnst hij. 'Ja,' antwoordt Dick kalm. 'Dat is één van de activiteiten waarvoor ze mij betalen.' 'Ik veronderstel dat je dat leuker vindt dan schoenen poetsen?' zegt Roswell, aannemend dat Dick zich voor zijn vroegere beroep schaamt. Hij ervaart een boosaardig genoegen om Dick daaraan te herinneren. 'Ja,' zegt deze. 'Over het geheel genomen vind ik het beter. Het poetsen van schoenen levert ook voordelen op.' Roswell antwoordt hooghartig: 'Ik heb nooit in het vak gezeten, dus kan ik daarover natuurlijk niet oordelen.' 'Toen deed ik zaken voor mezelf, zie je, was ik eigen baas. Nu moet ik voor een ander werken.' 'Je lijkt anders niet bijster te zwoegen,' zegt Roswell jaloers. 'Niet erg, nee,' bevestigt Dick.

‘Jij bent vast moe van het dat zware pakket. Ik zal het zo ver mogelijk voor je dragen.’ Roswell, niet vies van een gunst van een jongen die hij niet mag, draagt het gewillig aan onze held over. ‘Ik sjouw het slechts omdat ik mij ertoe verplicht voel,’ zegt hij, alsof het niet zijn dagelijks werk is zulke pakketten te dragen. ‘Dat is erg aardig van je,’ zegt Dick. Roswell weet niet of Dick het sarcastisch bedoelt of niet. Hij laat de opmerking voor wat het is. ‘Ik denk niet dat ik heel lang zal blijven waar ik ben,’ zegt hij. ‘Vind je het niet leuk?’ vraagt Dick. ‘Niet erg. Ik hoef niet voor de kost te werken,’ voegt Roswell er gewichtig aan toe, geheel bezijden de waarheid. ‘Ik wel,’ beaamt Dick. ‘Al sinds mijn zesde moet ik werken voor mijn levensonderhoud. Ik neem aan dat jij dus werkt omdat je het leuk vindt.’ ‘Ik leer om zaken te doen. Ik word koopman, net als vroeger mijn vader.’ ‘Ik zal de baal nu moeten teruggeven,’ zegt Dick. ‘Hier moet ik namelijk zijn.’ Roswell pakt zijn bundel terug. Dick gaat de trap van de heer Rockwell's woning op en belt aan.

Hoofdstuk 10

Een winkel op Sixth Avenue

Roswell vervolgt zijn weg met zijn zware baal, nog ontevredener dan ooit. De bundel lijkt hem zwaarder dan zojuist. Dick hoeft zulke balen niet te sjouwen. Hij heeft het gemakkelijker. Zijn zakelijke positie is beter, zijn loon meer dan het dubbele van hem. Dit alles ondanks het flagrante feit dat Roswell de zoon van een heer is en Dick niet. ‘Het geluk is beslist tamelijk blind en oneerlijk in de verdeling van haar gunsten. Ik denk dat hij over mij gaat roddelen,’ overweegt Roswell bitter. Hij oordeelt vanuit wat zijn eigen gevoel zou zijn geweest indien de kaarten andersom hadden gelegen. ‘Ik hoop dat hij ooit weer moet beginnen met het poetsen van schoenen. Roswell vindt het ook erg ongepast dat Dick een mooi gouden horloge draagt. Ik wou dat moeder een gouden kettinghorloge voor mij kocht. Mij zou het goed staan.’ Vrij zeker dat zijn moeder zijn verlangen om er eentje te bezitten niet zal honoreren, besluit hij er toch om te vragen. Er is nog iets wat hij wil aankaarten. Het gevoel dat zijn diensten meer waard zijn dan het loon dat hij ontvangt, sterkt hem in de overtuiging dat zijn werkgevers hem niet kwijt willen. Hij besluit een wekelijkse opslag van twee dollar te vragen. Dat zou in totaal zes dollar opleveren. Niet dat hij denkt dat zelfs dit hem tevreden stelt. Hij kan nauwelijks hopen gewaardeerd te worden op basis van zijn kwaliteiten, denkt hij. Hij zal zijn verzoek tot dat bedrag beperken. Hij besluit de indiening van zijn aanvraag uit te stellen tot zaterdag, wanneer hij zijn weekloon ontvangt. Hij overlegt met zijn moeder. Zij heeft dezelfde hoge dunk van haar veelbelovende zoon, stemt in met het voornemen. Indien neef James Gilbert, die is meer zakenman, van het plan had gehoord, had hij hem overgehaald geen poging te wagen. Hoewel hij het nodig acht om Roswell tegen Dick te steunen, is dat toch meer omdat hij een hekel aan de laatste heeft, dan dat hij blind is voor de tekortkomingen van eerstgenoemde. Sterker nog, hij heeft geen hoge pet op van de capaciteiten van zijn jonge neef. De dagen gaan voorbij, de bewuste dag breekt aan. Het is negen uur voordat Roswell vrij is. Zaterdagen zijn namelijk de drukste van de week. De andere bedienden zijn al uitbetaald. Roswell komt als jongste het laatst aan bod.

De naam van de firma is 'Hall & Turner'. Meneer Hall, de senior partner, gaat meestal vroeg in de avond naar huis. De heer Turner, de junior partner, een man van een jaar of vijfendertig, betaalt deze avond de salarissen. 'Crawford,' zegt hij, vier biljetten van één dollar pakkend. 'Het is nu jouw beurt.' 'Ik wil even met u spreken, meneer Turner,' zegt Roswell, die zich wat nerveus begint te voelen. Nu het zover is om zijn verzoek te doen, is hij wat onzeker hoe een en ander ontvangen zal worden. 'Oké,' zegt zijn werkgever verbaasd. 'Doe het snel, want ik moet verder.' 'Ik wil weten of u niet bereid bent mijn loon te verhogen,' zegt Roswell nogal onhandig. De heer Turner kijkt op. 'Op wat voor grond?' vraagt hij. 'Ik denk meer waard te zijn,' zegt Roswell. 'Hoe lang ben je al bij ons in dienst, weet je dat nog?' 'Ongeveer vier maanden,' antwoordt Roswell. 'Denk je dat je in die tijd genoeg hebt geleerd voor een loonsverhoging.' 'Ja, meneer,' zegt Roswell na enig aarzelen. 'Met hoeveel méér zou jij tevreden zijn?' 'Voor nu, voorlopig met twee dollar,' antwoordt Roswell, die hoop begint te koesteren. 'Dat is zes dollar per week.' 'Ja, meneer.' 'Hoe snel verwacht je weer een opslag?' vraagt de heer Turner zachtjes. 'Over ongeveer zes maanden.' 'Je bent knap bescheiden in je eisen.' Er is iets in de stem van de heer Turner dat Roswell verward. Ter rechtvaardiging voegt hij er haastig aan toe: 'Een vriend van mij, niet ouder dan ik, krijgt tien dollar per week.' Roswell heeft niet nagedacht. Anders zou hij niet naar Dick verwezen hebben als een vriend. Zijn voornaamste doel op dit ogenblik is indruk op de heer Turner te maken. 'Werkt je vriend in een warenhuis?' vraagt meneer Turner. 'Nee, meneer.' 'Dan zie ik niet in hoe zijn loon enige invloed op jouw situatie heeft. Er kunnen bijzondere omstandigheden zijn die van belang zijn voor zijn vergoeding. Hoe lang is hij in dienst van zijn huidige werkgever?' 'Slechts een week of twee.' 'Is dit zijn eerste betrekking?' 'Ja, meneer.' 'Het kan zijn dat het een familielid van zijn werkgever betreft.' 'Dat is niet erg waarschijnlijk,' zegt Roswell, zijn lippen krullend. 'Hij was schoenpoetser op straat.' 'Zo!' zegt meneer Turner scherp. 'Volgens mij vertelde je dat hij een vriend was.' 'Nee, meneer,' antwoordt Roswell trots. 'Ik heb die eer niet.' 'Je zei echt: 'Een vriend van mij, niet ouder dan ik, krijgt tien dollar per week.' 'Het lag niet in mijn bedoeling om over hem als 'vriend' te spreken,' voegt Roswell toe. 'Ik ben een zoon van een heer.' 'Als dat zo is, zou zijn vriendschap je misschien geen kwaad doen.

Indien hij het loon ontvangt dat jij zegt is het waarschijnlijk een slimme knaap. Hij zou het niet krijgen indien hij het niet waard zou zijn.' Roswell mompelt: 'Ik denk niet dat hij zijn baan lang behoudt.' Die wens is de vader van zijn gedachte. 'Als dat het geval zou zijn, kan jij hem misschien opvolgen,' suggereert de heer Turner. 'Ik ben genoodzaakt je verzoek te weigeren. Sterker nog, in plaats van je vergoeding te verhogen heb ik de afgelopen tijd overwogen of het niet in mijn belang is een andere jongen in jouw plaats aan te stellen. Meneer!' roept Roswell ontsteld uit. 'Ik geef je mijn redenen. Je lijkt jezelf te goed te vinden om je taken naar behoren uit te voeren.' 'Ik begrijp u niet, meneer,' stamelt Roswell. 'Ik geloof dat je beweert een zoon van een heer te zijn.' 'Ja, meneer,' zegt Roswell. 'Mijn vader had vroeger een winkel op Broadway.' 'Ik ga ervan uit dat je denkt dat dit onverenigbaar is met je waardigheid om goederen naar verschillende delen van de stad te vervoeren?' 'Ik sta liever achter de toonbank om goederen te verkopen,' zegt Roswell. 'Natuurlijk word je op termijn verkoper, als je bij de zaak blijft. Toevallig hebben wij jou niet als verkoper aangenomen, maar als een jongen met als voornaamste taak het vervoeren van balen. Wij willen je echter geen onaangename taak opleggen. Als je denkt bij nader inzien liever niet verder te willen, zullen we iemand anders inhuren.' 'Dat is niet nodig, meneer,' zegt Roswell behoorlijk terneergeslagen. 'Je bent er dus tevreden mee om te blijven?' 'Ja, meneer.' 'Voor vier dollar per week?' 'Ja, meneer. Ik veronderstel dat ik wel mag hopen dat op termijn mijn loon wat omhoog gaat?' 'Indien wij vinden dat je diensten meer waard zijn, zal je meer ontvangen,' zegt de heer Turner. 'Dat is redelijk, nietwaar?' 'Ja, meneer.' 'Dan is hier je geld. Het lag niet in mijn bedoeling om zolang te praten, maar het is goed om tot overeenstemming te komen.' Roswell verlaat de winkel tamelijk teleurgesteld. In plaats van hem waard te vinden voor een opslag had de heer Turner het voornemen hem te ontslaan. Dat kwetst zijn trots. Het is zeker niet uniek dat mensen niet meer onder de indruk zijn van het feit dat iemand de zoon van een heer is. Hij zou niet minder respect hebben verworven indien hij, zoals Dick, een voormalig schoenpoetser was geweest. Hij is zeker niet vrolijker dan voorheen, ook is zijn eigendunk niet afgenomen. Als de wereld zijn claims niet erkent, is er één troost. Zijn moeder waardeert hem, en hij waardeert zichzelf. Wat aangaande zijn neef voelt hij zich niet zo zeker.

'Waarom ben je zo laat, Roswell?' vraagt zijn moeder, opkijkend van haar werk als hij binnenkomt. 'Volgens mij hebben ze je later dan gewoonlijk in de winkel gehouden, zelfs voor een zaterdagavond.' 'Ik ben de winkel beu,' zegt Roswell ongeduldig. 'Wat is er aan de hand?' 'Ik vroeg vanavond de jonge Turner of hij mijn loon niet wilde verhogen,' legt Roswell uit. 'Nou, wat zei hij?' 'Hij vertelde dat hij het niet zou doen.' 'Heeft hij een reden gegeven?' 'Hij vindt dat ik niet meer waard ben. Het is hoe dan ook een gierige kerel. Ik zou een andere betrekking willen.' 'Ik ook, maar het is niet zo gemakkelijk om een nieuwe baan te krijgen. Je kunt er beter blijven totdat je iets anders vindt.' 'Ik haat het om bundels door de straten te moeten sjouwen. Het is geen passend werk voor de zoon van een heer.' 'Als je arme vader nog had geleefd, zou het voor ons allen er anders uit hebben gezien!' verzucht mevrouw Crawford. Ze kiest ervoor te vergeten dat vóór zijn dood door de gewoonten van haar overleden echtgenoot hij zijn gezin weinig ondersteunde en niet veel bijdroeg aan hun comfort. 'Het zou me niets uitmaken om verkoper te zijn,' vervolgt Roswell. 'Ik vind er niks aan om voor loopjongen te moeten spelen. Ik ga net zo lief naar het postkantoor voor brieven of naar de bank met geld. Het sjouwen met grote bundels onder de arm, vind ik niet leuk. Ik liep pas geleden op Madison Avenue met een bundel van vijf kilo, toen die schoenpoetser langs liep, fraai gekleed met een gouden kettinghorloge. Hij verkneukelde zich dat ik zo'n grote bundel droeg.' Dit is knap overdreven. Dick was verre van juichend over Roswell. Anders zou hij zeker zich niet vrijwillig hebben aangeboden om de baal te dragen. 'Het is een onbeschaamde jongen!' zegt mevrouw Crawford verontwaardigd. Het komt vaker voor dat mensen, ouder dan Roswell, niet boven een verkeerde voorstelling van zaken uitstijgen. 'Dus meneer Hall wil jouw loon niet verhogen?' 'Het was niet meneer Hall aan wie ik het vroeg. Het was meneer Turner,' zegt Roswell. 'Gaf hij niet de hoop dat hij op termijn je loon verhoogt?' 'Hij zei dat ik opslag krijg wanneer ik verdien. Hij stelt niet veel voor, het is geen heer,' zegt Roswell minachtend. 'Wie is geen heer?' vraagt James Gilbert, op dat moment de kamer binnenkomend. 'Meneer Turner.' 'Wie is meneer Turner?' 'Mijn werkgever, 'Hall & Turner,' weet je nog?' 'Wat is er met hem?' 'Vanavond vroeg ik hem om loonsverhoging, en dat gaf hij niet.' 'Hmmm! Hoeveel heb je gevraagd?'

'Twee dollar per week extra.' 'Je bent een dwaas!' 'Wat!' zegt Roswell verbaasd. 'Wat!' roept mevrouw Crawford boos. 'Ik zeg dat het dwaas van de jongen is om zo snel zo'n grote opslag te vragen. Natuurlijk weigeren zijn werkgevers dit. Dat zou ik in hun plaats ook doen.' 'Je bent erg streng voor de arme jongen!' zegt mevrouw Crawford. 'Ik dacht dat je zijn vriend was.' 'Dat ben ik ook, toch heeft hij dwaas gehandeld. Hij had beter moeten weten.' 'Ik zou zes dollar waard moeten zijn als jouw schoenpoetser tien waard is,' reageert Roswell. 'Hij is geen tien dollar waard.' 'Waarom betaal je hem dat dan?' 'Het is de heer Rockwell die hem betaalt, niet ik. Waarom hij het doet, kan ik niet zeggen. Het is niet omdat hij het verdient. Geen enkele jongen van zijn en jouw leeftijd kan wekelijks tien dollar verdienen.' 'Hij krijgt er in ieder geval tien, en ik vier. Ik verdien zeker meer dan dat,' zegt Roswell. 'Daar ben ik niet zo zeker van,' antwoordt zijn neef. 'Als het je gemoedsrust verschaft, ik durf te voorspellen dat hij geen week langer bij Rockwell & Cooper blijft.' 'Is er iets gebeurd?' vraagt Roswell gretig. 'Nog niet,' zegt James Gilbert veelbetekenend. 'Gaaf er dan iets plaatsvinden?' 'Jij hoeft je hoofd niet te breken met het stellen van vragen. Wacht geduldig af. Als er iets te gebeuren staat laat ik het je weten.' Hier verlaat James Gilbert de kamer en vertrekt naar de zijne. Zijn woorden hebben bij zowel Roswell als bij zijn moeder hoop gewekt. Roswell voelt dat het een voldoening zou zijn te horen dat Dick zijn baan kwijt is. Zelfs als hij er niet in zou slagen die in de wacht te slepen.

Hoofdstuk 11

Een nieuwe alliantie

De naam Micky Maguire is reeds bij de lezers van ‘Sjofele Dick’ bekend.’ Deze heeft een prominente positie bij de schoenpoetsers in het stadscentrum verworven door zijn lichaamskracht, die hij vaak inzet om zijn wil op te leggen aan zwakkere jongens dan hij. Het is met recht een jonge schurk met weinig positieve eigenschappen. Toen Dick hetzelfde beroep uitoefende had Micky twee of drie keer geprobeerd zijn superioriteit af te dwingen. Het ligt niet in Dick’s aard om onderdanig te zijn aan iemand die hij niet respecteert. Bovendien beschikt Dick over twee goede stevige armen. Hij weet hoe hij ze ter zelfverdediging moet inzetten. Het gevolg is dat Micky Maguire duidelijk faalde in zijn pogingen om onze held te vernederen. Met zijn trawant Kreupele Jim had hij ontmoedigd zich genoodzaakt gevoeld om weg te glippen. Het laatste wat wij van Micky gezien hebben, was dat hij in de afgedankte kleren van Dick rondliep. Waarschijnlijk zijn deze op de een of andere manier niet eerlijk in zijn bezit geraakt. Hij heeft ze echter niet lang gedragen. De beroemde Washington-jas en Napoleon broek waren al behoorlijk oud, en compleet versleten. Zelfs voor Micky’s niet al te kieskeurige smaak werd het te gortig. Op een ochtend, na van een zwakkere maar alerdere schoenpoetser een ‘vrijwillige’ bijdrage te hebben geëist, liep Micky naar Baxter Street. Het geld investeerde hij in een blauwe jas met koperen knopen. Door een vreemde speling van het lot, had deze de weg gevonden vanuit een plattelandsstadje, waar het ooit wellicht een rol heeft gespeeld in het onderwijs en/of bij gemeentelijke vergaderingen. Een overall maakt Micky's outfit compleet. Hij heeft afgezien van een vest. Hij had hiervoor over onvoldoende geld beschikt. Zo gekleed is Micky beslist een opvallend figuur in het City Hall Park. Hij is behoorlijk trots op de koperen knopen. Gezien zijn ongecultiveerde smaak denkt hij wellicht dat zijn nieuwe kleren hem goed staan. Terwijl hij rondscharrelt ziet hij het stompje van een door iemand weggegooide sigaar. Micky is dol op roken, raapt het op, kijkt om zich heen op zoek naar vuur. Hij heeft geen lucifers.

Een jonge heer doorkruist langzaam het park met een sigaar in zijn mond. Kennelijk in gedachten verzonken, zich nauwelijks bewust van de omgeving. Micky merkt dit op. Een sluw plan komt op. Hij loopt op de jonge heer af, zegt op hoge toon: 'Geef mij eens een vuurtje, meneer.' Deze haalt argeloos de sigaar uit de mond, overhandigt het aan de vragensteller zonder acht te slaan op wie deze is. Indien hij dit had gedaan was het twijfelachtig geweest of aan het verzoek zou zijn voldaan. Snel beredenerend dat de man de vervanging niet opmerkt, geeft Micky, na het te hebben aangestoken, het stompje aan de jonge heer. Zelf behoudt hij de goede sigaar, steekt deze direct in de mond. Deze truc zou waarschijnlijk onopgemerkt zijn gebleven als niet enkele van Micky's professionele collega's het in de gaten hadden gekregen. Een spottend lachje vestigt de aandacht van de jonge heer op de verwisseling. Verontwaardigd roept hij: 'Jonge schurk, je zult hiervoor boeten!'

Illustratie uit de eerste Engelse editie van 1868

Micky ontwijkt zijn greep, snelt door het park, achtervolgd door het slachtoffer van misplaatst vertrouwen. 'Rennen, Micky, ik wed op jou!' moedigt Pat Nevins aan. 'Hup, Langbeen!' zegt een ander, de tegenpartij steunend. 'Geef hem een paar flinke lellen als je hem pakt.' 'Daar kan je misschien lang op wachten,' zegt Pat. 'Laat uw sigaar bij ons achter, meneer,' schreeuwt weer een ander.

James Gilbert, want dat is de man, begint erachter te komen dat hij zich belachelijk maakt. Hij voelt dat het verstandiger is Micky vrijuit te laten gaan, dan voor de neus van een stelletje schoenpoetsers een theater op te voeren. Deze slaat gretig de achtervolging gade. Gilbert houdt zijn pas in, gooit het sigarenstompje neer, maakt zich op om het park te verlaten. 'Niet opgeven, meneer! U krijgt hem wel te pakken,' zegt zijn eerdere toeverlaat. 'Micky rent niet ver. Sjofele Dick gaf hem eens een draai om de oren.' 'Sjofele Dick!' zegt Gilbert, zich abrupt omdraaiend bij het horen van die naam. 'Misschien kent u hem?' 'Poetst hij schoenen?' 'Vroeger wel, nu niet meer.' 'Wat doet hij voor de kost?' 'Oh, het is nu een knapperd, loopt rond in mooie kleren.' 'Hoe dat zo?' 'Hij werkt in een winkel en krijgt goed betaald.' 'Hoe heet de jongen die er met mijn sigaar vandoor is gegaan?' 'Micky Maguire.' 'Is hij een vriend van Sjofele Dick, zoals jij hem noemt?' 'Niet erg. Ze hebben twee of drie keer gevochten.' 'Wie deelde de klappen uit?' 'Dick. Hij kan beestachtig goed vechten.' Gilbert is teleurgesteld. Hij had gehoopt dat onze held een nederlaag had geleden. Op de een of andere manier lijkt deze voor succes in de wieg gelegd. 'Ik neem aan dat Maguire hem haat?' 'Ik wed dat hij dat doet.' 'Hmmm!' overweegt Gilbert. 'Misschien kan ik zijn vijandschap op de een of andere manier inzetten.' Eindelijk heeft zich een plan aangediend. Zijn gezicht klaart op, neemt een tevreden uitdrukking aan. Bij het bereiken van zijn onderkomen heeft hij het gesprek met Roswell en zijn moeder, dat is opgetekend aan het eind van het vorige hoofdstuk.

Intussen loopt Micky naar zijn schamel onderkomen in Worth Street vlakbij het huidige Five Points House of Industry. Dit bewonderenswaardige instituut heeft een positieve invloed gehad, en in grote mate bijgedragen tot de verbetering van de buurt. In die tijd was het echter ongeveer net zo verachtelijk en smerig als maar zijn kan. Micky verheugt zich over het succes van zijn sluwheid, rookt voldaan de sigaar, een dure trouwens. Hij vertelt de geschiedenis aan een groep bewonderaars die niet het geluk hadden getuige van het voorval te zijn geweest. 'Jij bent brutaal, Micky,' zegt Teddy Donovan. 'Je hebt het prima gedaan,' valt een ander bij. 'Misschien probeer ik het ook eens.' 'Je kunt dat beter niet doen. De copps krijgt je misschien te pakken.'

'Was het een goede sigaar, Micky?' 'Dat was het! Ik wou dat ik er nog eentje had. Trakteer mij eens, Teddy.' 'Dat zou ik doen als ik het geld had. Ik sprokkel geld bijeen voor The Old Bowery vanavond.'

De volgende dag staat een groepje jongens met elkaar te praten. Gezien het klaarblijkelijke belang van het gesprek merken ze de nadering van James Gilbert niet op. Deze bezoekt het park met een speciaal doel. Tevreden identificeert hij de jongen die hem een dag eerder de poets bakte. Het is gemakkelijk om Micky te herkennen. De blauwe jas met koperen knopen en de vervaagde overall verraden hem, zelfs als zijn lengte hem niet van zijn kameraden had doen onderscheiden. Indien Micky bewust zou zijn geweest van het dichterbij komen van Gilbert zou hij het verstandig gevonden hebben om 'zijn basis te verkassen'. Hij staat echter met de rug naar hem toe. Hij voelt een tik op zijn schouder, wordt bij verrassing vastgepakt. Hij herkent zijn vijand, wil wegrekken, wordt in een stevige greep gehouden. 'Laat me met rust, wil je?' zegt hij, zijn hoofd voorovergebogen, alsof hij een klap verwacht. 'Ik geloof dat je dol bent op roken,' zegt Gilbert, terwijl hij hem stevig blijft vasthouden. Micky zwijgt. 'Af en toe een slechte sigaar ruilt voor een goede,' gaat zijn belager verder. 'Het was een vergissing,' zegt Micky. 'Waarom ben je dan gevlucht?' 'Wat gaat u eraan doen, meneer?' vraagt een jongen nieuwsgierig. 'Het was een vergissing, niet?' zegt Gilbert. 'Ja, meneer,' antwoordt Micky luchtig. 'Pas op dat je die fout niet nog een keer maakt. Nu mag je mijn schoenen poetsen.' Niet alleen de jongens die erbij staan, ook Micky zelf is behoorlijk verrast door deze onverwachte wending. Ze hadden erop vertrouwd dat Micky 'een lik zou krijgen'. In plaats daarvan vindt hij een klant. Voor het niet afstraffen daalt hun respect voor Gilbert aanmerkelijk. De interesse in de affaire is voorbij, ze gaan. Micky zet zijn kistje op de grond, begint met zijn werkzaamheden. 'Hoe lang poets je al schoenen?' informeert Gilbert. 'Vijf jaar, bijna zes,' antwoordt Micky. 'Verdien je veel?' 'Nee,' zegt Micky. 'De zaken lopen momenteel niet zo best.' 'Het lukt je anders wel om je goed te kleden,' zegt Gilbert, met een geamuseerd blik op Micky's uitrusting. 'Ja,' bevestigt Micky, kijkend naar de koperen knopen. 'Ik moest geld lenen om mijn kleren te kopen.' 'Er liep vroeger hier een jongen rond die Dick heet. Ken je hem?' 'Er zijn heel veel jongens met de naam 'Dick'.

Welke bedoelt u?' 'De knaap is bijna even lang als jij. Ik geloof dat ze hem 'Sjofele Dick' noemen.' 'Ik ken hem,' zegt Micky kort grijnzend. 'Is hij een vriend van je?' 'Nee, dat is hij niet. Ik heb hem een keer geslagen.' Het is toevallig andersom, maar Micky is niet erg waarheidsgetrouw met zijn uitspraken. 'Je vindt hem dus niet leuk? Waar is hij nu?' 'Hij werkt in een winkel, loopt rond in mooie kleren.' 'Heb je hem de laatste tijd gezien?' 'Nee, dat wil ik ook niet.' 'Hij draagt nu een gouden horloge. Ik veronderstel dat hij jou niets te zeggen heeft.' 'Misschien niet,' zegt Micky. 'Het zou een goede grap zijn als hij zijn baan zou verliezen en weer schoenen moet poetsen.' 'Ik zou willen dat dat gebeurt,' zegt Micky vurig. 'Het zou hem kunnen genezen van het 'zich te goed voelen'.' 'Wanneer zijn werkgever er bijvoorbeeld overtuigd zou zijn dat hij een dief is zou hij hem ontslaan.' 'Kent u hem soms, meneer?' vraagt Micky, plotseling opkijkend. 'Ja.' 'Is hij een vriend van u?' 'Ik vind hem net zo leuk als jij,' zegt Gilbert. 'Klaar!' zegt Micky, terwijl hij de tweede voet loslaat. 'Ik stel voor dat je de andere schoen nog een keer poetst. Ik betaal je dubbel. Ik wil even met je praten.' 'Oké!' zegt Micky, hervat de werkzaamheden. Het gesprek dat volgt willen wij niet weergeven. De resultaten volgen namelijk hierna. Het is voldoende te vermelden dat Gilbert en Micky beiden tevreden vertrokken, de laatste met vijf keer zijn gebruikelijke honorarium.

Hoofdstuk 12

Dick in de val

Op een avond, Dick en Fosdick keren van hun werk terug, wacht hen een verrassing. 'De postbode heeft een paar brieven voor u achtergelaten,' zegt de bediende, nadat ze de deur geopend heeft om hen binnen te laten. 'Misschien zijn ze van de belastingdienst,' zegt Dick. 'Dat is het ongeluk van mannen met bezittingen. Hoeveel bedroeg jouw belasting vorig jaar, Fosdic?' 'Ik kan me zulke futiliteiten niet herinneren,' antwoordt Fosdick. 'Ik denk niet dat het belastingen zijn,' zegt het meisje ernstig. 'Het lijkt erop dat ze van een jonge dame zijn.' 'Zeer waarschijnlijk van Fosdick's vrouw,' zegt Dick. 'Ze is voor haar gezondheid uit het rusten in de vrije natuur.' 'Misschien is het de uwe, meneer Hunter,' lacht het meisje. 'Nee,' antwoordt Dick serieus. 'Ik ben een niet te troosten weduwnaar, wat mijn meestal slechte humeur en eetlust verklaart. Waar zijn de brieven?' 'Ik heb ze op het bureau in uw kamer gelegd,' zegt de bediende. 'Ze kwamen vanmiddag om drie uur binnen.' Zowel Fosdick als Dick zijn knap nieuwsgierig wie hen brieven zou hebben kunnen sturen, haasten zich naar boven. Hun kamer betredend vinden ze twee keurige briefje in geparfumeerde Franse enveloppen, met het gekleurde initiaal 'G.' op de achterkant. Ze lezen in een net vrouwelijk verfijnd handschrift het volgende. Omdat beide berichten hetzelfde zijn is het voldoende om die van Dick weer te geven.

Miss Ida Greyson doet de groeten aan de heer Richard Hunter, en verzoekt om het plezier van zijn gezelschap op donderdagavond aanstaande, ter gelegenheid van een verjaardagsfeestje. 'Nr. ... West 24th Street.

'We raken in zwang,' zegt Dick. 'Toen we in Mott Street woonden en voor de kost schoenen poetsten bezocht ik niet veel feestelijkheden. Ik ben bang dat ik niet weet hoe mij te gedragen.' 'Ik zal mij wat verlegen voelen,' zegt Fosdick. 'Ik vind dat we eens moeten beginnen. 'Natuurlijk,' valt Dick hem bij. 'De belangrijke posities die wij in de samenleving innemen maken het noodzakelijk. Hoe kan ik recepties geven als burgemeester, wanneer ik nu niet de samenleving induik?' 'Helemaal waar,' zegt Fosdick.

‘Ik verwacht niet zo’n positie te bekleden, maar we moeten gaan als dank voor de vriendelijkheid van meneer Greyson.’ Meneer Greyson is de leraar van de zondagsschool, die zowel Dick en Fosdick bezoeken. Door de aanbeveling van de heer Greyson heeft Fosdick zijn huidige betrekking gekregen. Bij verschillende gelegenheden heeft hij ook op diverse manieren blijk gegeven van zijn goede karakter. Zij die ‘Sjofele Dick’ hebben gelezen, zullen wel onthouden hebben dat hij een zeer levendige en innemende dochter van tien jaar heeft. Zij lijkt in het bijzonder belangstelling voor Dick te hebben. De heer Greyson is een vermogend man en zijn vriendelijkheid van grote waarde voor beide jongens. Hij verschaft hen zelfrespect, moedigt hen aan om vol te houden bij hun streven vooruit te komen. De etensbel gaat, net als de jongens hun gesprek hebben beëindigd. Ze lopen naar beneden, zetten zich aan tafel. Kort erna komt juffrouw Peyton binnenzeilen, koket met haar krullen schuddend. Zij is trots erop en wordt nooit moe de verlokking ervan op heren uit te proberen. Op de een of andere manier is ze er niettemin niet in geslaagd ermee een echtgenoot aan de haak te slaan. ‘Goedenavond, meneer Hunter,’ zegt ze. ‘U ziet eruit alsof u prettig nieuws heeft ontvangen.’ ‘Is dat zo?’ antwoordt Dick. ‘Misschien kunt u vertellen wat het is?’ ‘Ik weet hoe het komt,’ zegt juffrouw Peyton veelbetekenend. ‘Dan hoop ik dat u mij voor uw hulp niet langer in spanning houdt.’ ‘Misschien heeft u liever dat ik er in gezelschap niets over zeg.’ ‘Maakt niet uit,’ beweert Dick. ‘Houd geen rekening met mijn gevoelens. Zij zijn taai en kunnen tegen een stootje.’ ‘Wat vindt u van de letter G?’ vraagt juffrouw Peyton sluw. ‘Prima,’ antwoordt Dick, ‘als het zich gedraagt. Welk is uw favoriete letter?’ Denk maar niet dat ik het u vertel, meneer Hunter. Dat is trouwens een mooi briefje, ook nog in het handschrift van een jongedame. ‘Klopt,’ zegt Dick. ‘Misschien wilt u het zien?’ ‘U zou het mij onder geen beding tonen, dat weet ik.’ ‘U mag het bekijken indien u dit wilt,’ zegt Dick. ‘Mag ik dat echt? Ik zou het heel graag willen, maar zou de jongedame het ook leuk vinden?’ ‘Ik denk niet dat ze het erg vindt. Ze heeft er net zo eentje aan mijn vriend Fosdick geschreven.’ Dick geeft de uitnodiging door. ‘Het is inderdaad heel fraai,’ zegt juffrouw Peyton. ‘Is juffrouw Ida Greyson heel knap?’ ‘Ik oordeel niet over schoonheid,’ zegt Dick. ‘Dus ze woont in West 24th Street. Is haar vader rijk?’ ‘Ik weet niet hoe vermogend,’ antwoordt Dick.

‘Mijn indruk is dat zijn belastingen van afgelopen jaar hoger waren dan het mijne.’ ‘Ik weet nu wat je favoriete letters zijn,’ zegt juffrouw Peyton. ‘Het zijn de I. en G.’ ‘I.G. is goed zolang u er geen P. voor zet,’ zegt Dick (*‘Pig’ betekent in het Engels ‘varken’/vertaler*). ‘Ik zou graag nog een kopje thee willen, mevrouw Browning.’ ‘Ik zou denken dat je wel wat thee nodig hebt na zo’n briljante inspanning, Hunter,’ zegt de heer Clifton vanaf de andere kant van de tafel. ‘Ja,’ bevestigt Dick. ‘Ik merk dat mijn hersenen door mijn intellectuele inspanningen zo nu en dan uitgeput raken. Heeft u daar geen last van?’ ‘Ik kan niet zeggen van wel. Heb je geen zin om vanavond te biljarten?’ ‘Nee, dank u. Ik moet studeren.’ ‘Ik verwacht je één dezer dagen als professor aan een universiteit te zien.’ ‘Ik ben er nog niet uit,’ zegt Dick. ‘Ik sta open voor een aanbod, zoals de oester opmerkte toen hij op tafel werd gezet. Als ik als professor aan de universiteit mijn medemensen het beste kan dienen en daarvoor een dik salaris ontvang, ben ik bereid voor het algemeen belang mijn privé-gevoelens op te offeren.’ ‘Bent u het eens met uw vriend, meneer Fosdick?’ vraagt juffrouw Peyton. ‘Wilt u uw mening niet met ons delen?’ ‘Ik heb niets te melden,’ zegt Fosdick. ‘Praten laat aan mijn vriend over, ik beperk mij tot eten.’ ‘De opmerkingen van meneer Hunter zijn erg onderhoudend,’ zegt juffrouw Peyton. ‘Dank u,’ zegt Dick. ‘Mijn vriend geeft de voorkeur aan een ander soort vermaak.’ De jongens staan van tafel op, gaan naar hun kamer om de avondlessen in te zien. Ze zijn uitermate tevreden met hun nieuwe leraar. Ze vinden hem voor zijn taak bekwaam. Hij is tevens geïnteresseerd in het bevorderen van hun vooruitgang. Hij kan hen gemakkelijk helpen bij hun moeilijkheden, moedigt hen aan om door te zetten. Ze kijken naar hun avondlessen uit, beschouwen het niet als taken, maar als plezierige opdrachten. ‘Het is vreemd,’ zegt Dick op een avond nadat de leraar is vertrokken. ‘Vroeger vond ik het altijd fijn om de Old Bowery te bezoeken. Ik ging wekelijks soms wel twee of drie keer. Nu blijf ik het meest van de tijd veel liever thuis om te studeren.’ ‘Je had toen geen thuis. Het verlichte theater moet veel aangenerender zijn geweest dan de koude en ongezellige straten.’ ‘Ja, dat was het. Ik werd er soms zo moe van dat ik geen thuis had om naar toe te gaan, niemand waarom ik gaf om mee te praten.’ ‘Je zou toch nauwelijks terug willen naar je oude leventje, Dick?’ ‘Nee, het zou me nu behoorlijk zwaar vallen. Toen leek ik het niet zo erg te vinden.’

'Omdat je nooit iets beters hebt gekend.' 'Nee. Het was een geluk dat ik jou ontmoette, Fosdick. Ik zou nooit het geduld hebben gehad om te leren. Leze, of probeer te leze, bezorgde mij altijd hoofdpijn.' 'Bij woorden als 'lezen' laat je altijd de laatste letter weg. Je moet voorzichtiger zijn nu je omgaat met beter opgeleiden.' 'Ik weet het, Fosdick, maar ik ben er zo aan gewend dat het vanzelf gaat. Ik zal het proberen te onthouden. Over het feest. Moeten we nieuwe kleren kopen?' 'Nee, we hebben allebei een mooi pak. Er wordt niet van ons verwacht dat we ons naar de laatste mode kleden.' 'Ik zou willen dat het achter de rug was. Ik ben er bang voor.' 'Ik ook, maar ik denk dat we uiteindelijk ervan zullen genieten. Ida is een aardig meisje.' 'Dat is zo. Als ik een zus had, zou ik willen dat ze op Ida lijkt,' zegt Dick 'Misschien wil ze wel een broer zoals jij. Ik merk dat ze jouw gezelschap op prijs stelt.' 'Ik hoop niet dat je jaloers bent, Fosdick. Je zou een broer voor juffrouw Peyton kunnen zijn, weet je.' Fosdick lacht. 'Dat kan ik vergeten,' zegt hij. 'Ze heeft duidelijk een voorkeur voor jou.' 'Ik adopteer haar als mijn tante als dat haar gevoelens bevredigt,' zegt Dick. 'Over het algemeen ben ik niet zo dol op pijpenkrullen.' Het is misschien maar goed dat juffrouw Peyton deze opmerkingen niet hoort. Ze koestert het idee dat zowel Fosdick als Dick bijzonder in hun sas met haar zijn. Een dag of twee later rond half één loopt Dick op zijn dooie gemak door Chatham Street. Hij had rond twaalf uur toestemming gekregen om te lunchen. Hij is nu op de terugweg van het restaurant dat hij gewoonlijk bezoekt. Het is nog vroeg. Voor een etalage pauzeert hij om naar iets te kijken wat zijn aandacht heeft getrokken. Hij voelt een hand in de zijzak van zijn jas, deze ook weer onmiddellijk terugtrekken. Bij nadere inspectie blijkt het een portemonnee. Dick wordt zich bewust van commotie om zich heen. Als hij omkijkt ziet hij nog net Micky Maguire de hoek om schieten. Op dat moment komt er een duidelijk geagiteerde forse kerel met een rood aangelopen gezicht puffend aangelopen. 'Grijp die jongen!' hijgt hij, wijzend naar Dick. 'Hij heeft mijn zakboek.' Wanneer je ze nodig hebt zijn ze er meestal niet, nu is er toevallig een agent in de buurt. Op aanwijzing stapt hij op Dick af, legt zijn hand op zijn schouder. 'Je moet met mij mee, beste kerel,' zegt hij. 'Geef mij die beurs alstublieft.' 'Waar gaat dit allemaal over?' zegt Dick. 'Hier is de beurs, als het de uwe is. Ik weet zeker dat ik het niet wil.' 'Je bent een koele kikker,' zegt de bewaker van de openbare vrede.

‘Als je het niet wilt, waarom heb je het dan uit de zak van deze heer gestolen?’ ‘Ik heb het niet gestolen’ zegt Dick kortaf. ‘Is dit de jongen die uw zakboek heeft gerold?’ vraagt de politieagent aan de man met het rood aangelopen gezicht. Deze is weer wat op adem gekomen. ‘Hij is het, die jonge boef. Ontkent hij het soms?’ vraagt de man. ‘Natuurlijk doet hij dat. Ze doen dat altijd,’ antwoordt de agent. ‘Het werd anders bij hem aangetroffen! Ik heb nog nooit zo’n brutaliteit meegemaakt,’ declameert de bestolene. ‘Wacht eens even,’ zegt Dick, ‘ik kan het uitleggen. Ik stond bij de etalage naar binnen te kijken, toen ik iets in mijn zak voelde steken. Ik haalde het eruit en ontdekte dat zakboek. Vervolgens dook die heer op, en beschuldigde mij van de diefstal.’ ‘Dat is een aannemelijk verhaal,’ zegt de agent. ‘Als iemand een beurs in je zak stopt, laat het zien dat je een handlanger bent. Je zal met mij mee moeten komen. De arme Dick wordt voor het eerst in zijn leven naar het politiebureau gebracht, gevolgd door zijn aanklager en een kluit jongens. Onder deze laatste groep, die erin slaagt om op respectvolle afstand te blijven, bevindt zich Micky Maguire.

Hoofdstuk 13

Dick op het politiebureau

Arme Dick! Als de torenspits van de Trinity Kerk plotseling op de grond zou zijn gevallen, had het hem nauwelijks meer kunnen verrassen en doen schrikken dan zijn eigen arrestatie wegens diefstal. Tijdens zijn zware leertijd als straatjongen was hij niet zonder fouten en misslagen geweest. Hij had, zelfs onder de zwaarste druk, nooit iets gepakt wat hem niet toebehoorde. Religieus en fatsoenlijk onderricht had hij niet gekregen. Iets zei hem wel dat het gemeen is om te stelen. Hij was dit instinctieve gevoel trouw. Als hij een jaar eerder zou zijn gearresteerd zou het hem minder schaamte en vernedering gebracht hebben dan nu. Hij was beginnen te genieten van het gevoel van respectabiliteit dat hij door eigen serieuze inspanningen heeft bereikt, en weet zich gunstig beoordeeld door zij wiens mening waardevol is. Zijn maag draait om bij de gedachte dat ze wellicht in zijn schuld zullen geloven. Lopend naast de agent op weg naar het politiebureau om opgesloten te worden voor het proces de volgende ochtend, heeft hij zich nog nooit zo neerslachtig gevoeld. 'Deze keer was je niet geslepen genoeg, jongeman,' zegt de agent. 'Denkt u dat ik de portemonnee heb gestolen?' vraagt Dick, de wetsdienaar aankijkend. 'Oh, nee, natuurlijk niet! Zoiets zou jij nooit doen,' zegt de agent ironisch. 'Nee, dat zou ik inderdaad niet doen,' antwoordt Dick nadrukkelijk. 'Ik ben arm genoeg geweest, soms hongerig. Ik heb nooit gestolen. Het is gemeen.' 'Hoe heet je?' vraagt de agent. 'Ik geloof dat ik je eerder heb gezien.' 'Ik poetste vroeger schoenen. Toen heette ik Sjofele Dick. Ik ken u ook. Uw naam is Jones.' 'Sjofele Dick! Ja, ja, dat weet ik nog. Vroeger liep je rond in vodden, tenminste als ik het mij goed herinner.' 'Mijn kleding ventileerde toen behoorlijk,' zegt Dick flauwtjes glimlachend. 'Dat was wat mij zo gezond maakte, denk ik. Heeft u mij ooit betrupt op stelen?' 'Nee,' bevestigt de agent, 'dat kan ik niet beamen.' 'Ik heb meer dan acht jaar op straat geleefd,' vervolgt Dick. 'Dit is de eerste keer dat ik ooit ben gearresteerd.' 'Wat doe je nu voor de kost?' 'Ik werk in een winkel in Pearl Street.' 'Wat verdien je?' 'Tien dollar per week.' 'Verwacht je van mij dat ik dat verhaal geloof?' 'Het is waar.' 'Ik geloof niet dat er een jongen van jouw leeftijd in de stad is die zo'n loon incasseert.'

Zo'n bedrag kan jij niet verdienen.' 'Ik ben in het water gesprongen en heb het leven van de jongste zoon van de heer Rockwell gered. Daarom betaalt hij mij zo veel.' 'Waar heb je dat horloge en die ketting vandaan? Is het van goud?' 'Ja, mevrouw Rockwell gaf het mij.' 'Het lijkt mij dat je geluk hebt.' 'Ik heb niet zoveel voorspoed door in uw armen te belanden,' zegt Dick. 'Ziet u niet in wat voor idioot ik zou zijn, nu het zo goed met me gaat om zakken te rollen?' 'Daar heb je gelijk in,' zegt de agent. Deze twijfelt nu over zijn eerdere aanname van Dick's schuld. 'Als ik voor dat vak had gekozen had ik het geprobeerd toen ik arm en haveloos was, niet gewacht tot nu.' 'Als je de portemonnee niet hebt gepakt, hoe kwam het dan in je jaszak terecht?' 'Ik was een etalage aan het bekijken toen ik bemerkte dat er iets in mijn zak werd gestoken. Ik veronderstel dat het de dief was die dat deed om zelf uit de problemen te blijven.' 'Dat zou kunnen. Ik ken zulke gevallen. Als dat zo is heb je pech. Het spijt me voor je. Ik kan je niet laten gaan, de schijn is tegen je. Als ik iets kan doen om je te helpen zal ik dat doen.' 'Dank u, meneer Jones,' zegt Dick hartelijk. 'Ik wil niet dat u denkt dat ik schuldig ben. Waar is de man die de portemonnee is kwijtgeraakt?' 'Vlak achter ons.' 'Ik zou hem graag even spreken.' De man met het rode gezicht komt langs zij lopen. Dick vraagt kalm: 'Waarom denkt u dat ik uw portemonnee heb gepakt, meneer?' 'Zat het niet in je jaszak, jonge boef?' antwoordt de ander geïrriteerd. 'Ja,' bevestigt Dick. 'Is dat niet voldoende?' 'Niet als iemand anders het daarin gestopt heeft,' zegt Dick. 'Dat is een onwaarschijnlijke geschiedenis,' vindt de man. 'Het is een waar gebeurd verhaal,' zegt Dick. 'Kunt u de jongen die u beroofd heeft en heeft zien wegrekken, identificeren?' vraagt de agent. 'Nee,' zegt de man met het rode gezicht tamelijk onwillig. 'Mijn gezichtsvermogen is niet al te best. Ik twijfel er niet aan dat dit de jonge schavuit is.' 'Nou, dat valt nog te bezien. U dient morgenochtend te verschijnen om uw klacht te staven,' deelt de wetsdienaar mee. 'Let op dat u het schoelje niet laat ontsnappen,' zegt de ander. 'Ik breng hem naar het politiebureau, waar hij veilig opgesloten zit,' stelt de agent gerust. 'Juist ja. Ik stel hem als voorbeeld. Hij zal niet meer zo snel mijn jaszak rollen.' 'Ik hoop dat de rechter er niet zo zeker van is dat ik schuldig ben,' zegt Dick. 'Als dat wel zo is ziet het er slecht voor mij uit.'

'Waarom vraag je jouw werkgever niet om van je goede karakter te getuigen?' suggereert de agent. 'Dat is een goed idee. Mag ik een brief schrijven aan hem en een andere vriend?' 'Ja, maar misschien wordt de post niet tijdig bezorgd.' 'Ik zal een bode sturen. Is dit mogelijk?' 'Als we op het bureau zijn, zal ik ervoor zorgen dat je de kans krijgt om ze te versturen. We zijn er.' Geëscorteerd door de agent, gevolgd door zijn aanklager, gaat Dick naar binnen. Vooraan in de wachtruimte is een reling waar, achter een bureau gezeten, de officier van de afdeling. De agent schrijft zijn eerlijke en onpartijdige rapport. Het is nog steeds voldoende om onze held voor berechting op te sluiten. 'Hoe heet je?' vraagt de andere dienstdoende agent. Dick bedenkt dat het het beste is om eerlijk te zijn. Hij deinst wel terug voor de gedachte zijn naam in de dagbladen te zien verschijnen. Hij antwoordt mannelijk: 'Richard Hunter.' 'Nationaliteit?' 'Amerikaanse.' 'Waar ben je geboren?' 'Hier.' 'Hoe oud ben je?' 'Zestien.' De antwoorden worden vastgelegd. Dick uit de wens om voorafgaand aan het proces met zijn vrienden in contact te komen. Hij krijgt toestemming hen te schrijven. De rechtszaak wordt voor de volgende ochtend in de Tombs Gevangenis gepland. De man met het rode gezicht verklaart dat er negen dollar en tweeënzestig cent in zijn portemonnee zaten. Dat blijkt juist. Hij stemt in de volgende ochtend aanwezig te zijn om zijn aanklacht toe te lichten. Hij vertelt dit met zo'n plezier, dat hij niet ingerekend wordt, zoals soms gebeurt om iemands aanwezigheid te verzekeren. 'Ik zoek een bode om je brieven te bezorgen,' zegt de vriendelijke agent. 'Dank u,' antwoordt Dick. 'Ik zal ervoor zorgen dat u voor uw moeite betaald wordt.' 'Ik hoef geen geld, behalve voor wat ik aan de bode moet betalen.' Dick wordt voor de verzekerde bewaring naar een cel begeleid. Snel schrijft hij de heer Murdock een brief, vrezend dat de heer Rockwell misschien niet in zijn winkel aanwezig is. Het luidt als volgt:

Meneer Murdock. Wat zal u wel niet denken als ik u vertel de pech te hebben gearresteerd te zijn op verdenking van zakkenrollen? De echte dief heeft de portemonnee in mijn jaszak gestopt, terwijl ik een etalage bekeek. Het werd op mij aangetroffen. Ik kan mijn onschuld niet bewijzen. Dus zit ik hier op het politiebureau. Ze zullen bij u wel vreemd staan te kijken bij mijn afwezigheid. Wilt u de heer Rockwell informeren wat mij ophoudt?

Zeg het liever niet aan meneer Gilbert. Hij mag mij niet, en zou mij meteen schuldig verklaren, of doen alsof. Ik weet zeker dat u en de heer Rockwell niet geloven dat ik zoiets zou doen. Kunt u vanavond langskomen? Morgenochtend word ik berecht. Ik ben niet erg trots op het hotel waar ik vertoef, maar ze geven mij niet veel keus.

Richard Hunter

Politiebureau, Franklin Street.

De andere brief is gericht aan Fosdick. Hier is het.

Beste Fosdick. Toen ik je vanmorgen verliet, had ik niet gedacht je nog voor de avond vanuit het politiebureau te schrijven. Ik zal je vertellen hoe het is gebeurd (Hierna volgt een weggelaten gedetailleerd verslag, omdat de lezer al op de hoogte is van alle gebeurtenissen). Natuurlijk zullen zij zich in het pension afvragen waar ik ben. Als juffrouw Peyton of meneer Clifton vanavond naar mij informeert, zeg dan dat ik door een belangrijke aangelegenheid word opgehouden. Dat is maar al te waar, ik zou willen dat het niet zo was. Kan je mij na het eten komen opzoeken? Ik weet niet of jij bekend bent met de regels van dit hotel. Als het aan mij ligt ben ik hier niet lang. Er zit een vrouw in de cel hiernaast vast. Ze is gearresteerd wegens vechten, vloekt verschrikkelijk. Het maakt mij bijna ziek om hier te verblijven. Het is best moeilijk dat dit mij overkomt, net toen het zo goed ging. Ik hoop dat het allemaal in orde komt.

Je vriend,

Dick.

Politiebureau, Franklin Street.

P.S. Ik heb mijn kettinghorloge aan de agent in bewaring gegeven. Gouden horloges zijn hier niet in de mode. Ik wil niet dat ze denken dat ik mij 'te goed voel'.

Nadat Dick deze brieven heeft geschreven, wordt hij aan zichzelf overgelaten. Zijn gedachten zijn, zoals je wel kunt raden, niet de meest aangename. Wat zouden ze in het pension wel niet denken, als ontdekt wordt waarvoor hij vast zit? Zelfs als hij wordt vrijgesproken zouden sommigen toch overtuigd kunnen zijn van zijn schuld. En wellicht nog erger, namelijk dat hij zijn onschuld niet kan aantonen. Misschien wordt hij wel schuldig bevonden. In dat geval zou hij naar Blackwell Island gestuurd worden. Dick huivert bij de gedachte. Net op het moment dat hij zich respectabel begint te voelen, is het zeker sneu om zoveel pech te hebben. Wat zouden meneer Greyson en Ida wel niet denken? Hij bezoekt de zondagsschool zó trouw, dat zijn afwezigheid zeker opgemerkt zal worden. Ook weet hij dat in dit geval, gezien zijn vroegere levenswijze, men sneller in zijn schuld zou geloven. 'Wat als Ida denkt dat ik een zakkenroller ben!' overweegt arme Dick. Dat denkbeeld maakt hem behoorlijk ellendig. Feit is dat Ida met haar levenslust en levendige manieren, en haar duidelijke voorliefde voor zijn gezelschap Dick compleet voor zich heeft ingenomen. Waarschijnlijk vindt hij haar in alle opzichten het aardigste meisje hij ooit heeft ontmoet. Ik bedoel niet te zeggen dat Dick verliefd is. Tenminste nog niet. Hij als Ida zijn daar te jong voor. Hij is zeker een groot bewonderaar van de jongedame. Nogmaals, als hij veroordeeld wordt, zou hij de uitnodiging voor het feest moeten opgeven. Hij zou niet meer kunnen hopen op een nieuwe invitatie. Deze overwegingen maken Dick nog ongelukkiger. Ik betwifel of hij zich ooit in zijn hele leven zo miserabel heeft gevoeld. Het komt niet bij hem op dat zijn arrestatie het gevolg is van machinaties van zijn vijanden. Hij heeft Micky Maguire niet tijdig gezien, geen vermoeden dat deze het is geweest die de portemonnee in zijn jaszak gestopt heeft. Het is een geluk dat hij dit niet weet. Anders zou hij zich nog ongelukkiger gevoeld hebben. Het is nu tijd om ons tot Micky Maguire en meneer Gilbert te wenden. Hun gezamenlijk plan heeft succes gehad.

Hoofdstuk 14

De teleurstelling van Micky Maguire

Micky Maguire wacht tot Dick inderdaad op weg is naar het politiebureau, vertrekt dan richting Pearl Street om Gilbert op de hoogte te brengen van het succes van zijn intrige. Zijn borst zwelt op bij de gedachte aan de overwinning die hij op zijn vijand heeft behaald. 'Wellicht houdt hij zijn 'opbeurende bespiegelingen' een volgende keer voor zich,' overweegt Micky. 'Ik denk dat hij niet veel te zeggen zal hebben over mijn detentie op Blackwell Island als hij er zelf gezeten heeft. Ze zullen daar zijn praatjes niet accepteren.' Er zit nog een leuk aspect aan de affaire. Micky heeft niet alleen over zijn vijand gezegevierd, maar wordt ervoor betaald. Dat is de afspraak tussen Gilbert en hem. De boekhouder heeft geen bepaald bedrag toegezegd. Micky speculeert op de juiste vergoeding voor zijn diensten, stelt vast dat vijf dollar is wat hij zou moeten krijgen. Net als veel anderen die hun kippen reeds tellen voordat deze zijn uitgebroed, is hij begonnen na te denken over wat hij ermee zal kopen. Slechts de dag ervoor heeft Micky in een etalage in Chatham Street een zilveren horloge met ketting opgemerkt. Het heeft het label: '*Echt zilver, slechts vijf dollar.*' Sinds de bezitter van een blauwe jas met koperen knopen, zijn Micky's gedachten meer bij zijn uiterlijk. Hij wil het horloge dolgraag hebben. Hij denkt niet na over de kwaliteit van een zilveren horloge in de aanbieding, dat inclusief ketting voor vijf dollar verkocht wordt. Het is in ieder geval een horloge, zal indruk maken. Daarbij, Dick draagt een klokje. Micky wil niet achterblijven. Zodra hij zijn beloning ontvangt is hij van plan het kleinood aan te schaffen. Opgewekt loopt hij naar de winkel van Rockwell & Cooper, vat er post, werpt af en toe een blik in de winkel. Tien minuten gaan voorbij. Nog steeds heeft men hem niet opgemerkt. Hij wordt ongeduldig, besluit naar binnen te gaan, zijn nering als excuus gebruikend. Door de open deur van het kantoor ziet hij de boekhouder, al schrijvend voorover gebogen over het bureau. 'Uw schoenen poetsen?' vraagt hij. Gilbert wil net ontkennend antwoorden, als hij opkijkt en zijn jonge bondgenoot herkent. Zijn manier van doen verandert, hij zegt: 'Ja, doe maar, je moet wel opschieten.'

Micky zwaait zijn doos van de schouder, zakt op de knietjes, pakt zijn borstel, gaat nauwgezet aan de slag. 'Nog nieuws?' vraagt Gilbert op gedempte toon. 'Ja, meneer, ik heb het gedaan,' antwoordt Micky. 'Ben je erin geslaagd hem in de val te lokken?' 'Zeker, ik liet hem achter op weg naar het politiebureau.' 'Hoe heb je dat voor elkaar gekregen?' 'Ik rolde de portemonnee van een oude vent, liet deze in de jaszak van Dick glijden. Hij haalde het eruit. Toen hij ernaar keek, dook er een copp op, en heeft hem gegrepen. 'En de man van de portemonnee?' 'Hij kwam puffend aangesneld, bezwoer dat Dick de knaap is die het heeft gestolen.' 'Dus hij is naar het bureau afgevoerd?' 'Ja, hij zit daar veilig.' 'Dan zullen we het verder zonder hem moeten stellen,' zegt Gilbert. koeltjes. 'Ik hoop dat hij het naar zijn zin heeft in zijn nieuwe onderkomen.' 'Misschien sturen ze hem naar Blackwell Island,' zegt Micky, zijn professionele werkzaamheden met de tweede schoen aanvangend. 'Zeer waarschijnlijk,' zegt Gilbert. 'Ik neem aan dat jij daar al eens bent geweest.' 'Wat als dat zo is?' antwoordt Micky tamelijk nors. Hij houdt niet van de toespeling. 'Niet kwaad bedoeld,' voegt Gilbert toe. 'Ik wil slechts weten, als je daar ooit bent geweest, of je kunt zeggen dat je vriend Dick ervan zal genieten.' 'Niet bijster,' zegt Micky. 'U hoeft hem niet mijn vriend te noemen. Ik haat hem.' 'Je vijand dus. Zorg dat je zo snel mogelijk een eind aan dat poetsen maakt.' Micky slaat met zijn borstel op de vloer om aan te geven dat het karwei gedaan is. Hij staat op, wacht op zijn honorarium. Gilbert haalt tien cent uit zijn zak, overhandigt het hem. 'Dit is voor het poetsen,' zegt hij. 'Hier is iets voor de andere aangelegenheid,' en drukt een bankbiljet in de hand van de schoenpoetser. Micky werpt er een blik op. Zijn gezicht verandert onheilspellend wanneer hij de waarde ervan ziet. Het is een biljet van één dollar! 'Het is één dollar,' zegt hij. 'Is dat niet genoeg?' 'Nee, dat is het niet,' antwoordt hij nors. 'Ik had zelf opgepakt kunnen worden. Ik kan het me niet veroorloven om onder zulke voorwaarden te werken.' Micky heeft gelijk. Het is zeker een miniem bedrag voor het nemen van een dergelijk risico, nog afgezien van morele overwegingen. Men kan zich dan ook nauwelijks over zijn ontevredenheid verwonderen. Gilbert is geen genereus type, eigenlijk gemeen. Hij had de erkenning verwacht goedgeefs te zijn. Eén dollar, meende hij, is voor een schoenpoetser een flink bedrag.

Micky denkt daar anders over. Gilbert voelt zich geïrriteerd door zijn ondankbaarheid. 'Dit is alles wat je krijgt,' zegt hij bars. 'Dan kun je de volgende keer beter iemand anders het vuile werk laten opknappen, meneer,' roept Micky boos. 'Wegwezen, jonge schavuit!' reageert Gilbert. Hij is inmiddels behoorlijk kwaad. 'Ga weg, als je er niet uit wilt worden gegooid!' 'Misschien zou u wensen mij meer gegeven te hebben,' zegt Micky gepikeerd, pakt zijn schoenenkit op, verlaat het kantoor. 'Wat is er aan de hand?' vraagt meneer Murdock. Hij heeft het laatste deel van de woordenwisseling gehoord, net op het moment dat hij naar boven kwam, en Micky de straat opging. 'Oh,' zegt Gilbert nonchalant. 'Hij is niet tevreden met zijn beloning. Ik gaf hem tien cent, maar de jonge boef wil meer.' Hij loopt terug naar zijn bureau. 'Ik vraag me af of Gilbert ergens heen moet,' mijmert de hoofdbediende. 'Ik heb hem nog nooit zo gezien. Hij gaat vanavond zeker uit.' Op dat moment valt hem op dat Dick al langer dan gebruikelijk afwezig is. Hij heeft diens diensten nodig. 'Is Richard teruggekeerd, meneer Gilbert?' 'Ik heb hem niet gezien.' 'Vertrok hij op de gebruikelijke tijd?' 'Zeker.' 'Wat kan hem hebben opgehouden?' zegt meneer Murdock bedachtzaam. 'Waarschijnlijk zit hij bij enkele van zijn oude vrienden en is hij zijn plichten helemaal vergeten.' 'Zo is hij niet,' zegt meneer Murdock rustig, loopt weg. Hij begrijpt de vijandigheid van de heer Gilbert jegens Dick heel goed. Deze zou waarschijnlijk geen erg gunstig oordeel over hem verstrekken. Vijf minuten later komt een jongen de zaak binnen, eventjes onzeker om zich heen kijkend, zegt dan: 'Ik wil de heer Murdock spreken.' 'Ik ben Murdock,' antwoordt deze. 'Dan is deze brief voor u.' De bediende voelt instinctief aan dat de brief van Dick komt. Hij wil niet dat Gilbert het gesprek hoort, gebaart de jongen hem naar het achterste gedeelte van de winkel te volgen. Hij vouwt de brief open, leest deze snel. 'Heeft Richard Hunter jou deze gegeven?' vraagt hij. 'Bedoelt u Dick?' vraagt Tim. Richard is voor hem een vreemde naam. Hij krijgt een bevestigend antwoord. 'Nee,' zegt Tim Ryan, zo heet hij. 'Het was de copps die hem arresteerde.' 'Ik neem aan dat een copp een agent is.' 'Ja, meneer.' 'Was je erbij toen hij werd aangehouden?' 'Ja, meneer.' 'Weet je er iets van?' 'Ja, ik heb alles gezien.' 'Zag je de portemonnee gerold worden?' 'Ja, meneer.' 'Heeft Richard die gepakt?' 'Nee, dat heeft hij niet gedaan. Hij steelt niet. Ik heb altijd geweten dat hij dat niet zou doen.'

‘Ken jij Dick dan?’ ‘Ja, meneer. Sinds ik zo groot was,’ geeft een lengte aan van ongeveer drie voet. ‘Wie heeft het dan meegenomen, als hij het niet is geweest?’ ‘Micky Maguire.’ ‘Wie is dat?’ ‘Hij poetst schoenen.’ ‘Hoe kon het dan gebeuren dat hij niet gearresteerd is?’ ‘Micky was slim genoeg om de portemonnee in Dick’s jaszak te laten verdwijnen toen die voor een etalage stond. Daarna maakte hij dat hij wegkwam, en Dick werd door de copps ingerekend.’ ‘Is die Micky waarover je het hebt een vriend van je?’ ‘Nee, hij pest graag kleinere jongens dan hijzelf.’ ‘Waarom heb je de agent dan niet verteld dat hij de verkeerde jongen had gearresteerd?’ ‘Dat wilde ik wel,’ zegt Tim. ‘Dick doet altijd aardig tegen mij. Ik was bang dat Micky mij een pak slaag zou geven als hij vrij zou komen. Er is nog een reden.’ ‘Welke?’ ‘Het is gemeen om over iemand te klikken.’ ‘Is het niet valser om een onschuldige jongen gestraft te laten worden, als je hem kunt redden door het te vertellen?’ ‘Misschien wel,’ zegt Tim wat beduusd. ‘Jongeman,’ gaat de heer Murdock verder. ‘Je zegt dat Dick altijd aardig voor je is geweest. Je hebt nu de kans alles wat hij ooit voor je gedaan heeft terug te betalen, door hem vrij te pleiten van deze valse beschuldiging. Het is iets wat je zeker kunt doen.’ ‘Ik doe het,’ zegt Tim vastberaden. ‘Het maakt mij niet uit of Micky mij slaat.’ Er schiet meneer Murdock plotseling iets te binnen. ‘Hoe ziet die Micky Maguire eruit?’ ‘Hij is vrij stevig en heeft sproeten.’ ‘Draagt hij een blauwe jas, met grote koperen knopen?’ ‘Ja,’ zegt Tim verbaasd. ‘Kent u hem?’ ‘Ik heb hem vanochtend gezien,’ verklaart meneer Murdock. ‘Wacht even, ik zal je een brief voor Dick meegeven. Ach, laat maar zitten ook. Het zal niet nodig zijn. Als jij de kans krijgt, laat hem dan weten dat ik vanavond bij hem langs ga. Kan je om zes uur bij het politiebureau zijn?’ ‘Zeker, meneer.’ ‘Wij zullen ervoor zorgen dat je als getuige op het proces verschijnt. Hier is een halve dollar voor je moeite om de brief te bezorgen.’ ‘Ik wil het niet, meneer,’ zegt Tim. ‘Ik wil niets aannemen voor het helpen van Dick.’ ‘Je hebt geen geld verdiend, en kan het beter accepteren.’ Tim, een hartelijke Ierse jongen, weigert resoluut, verlaat de winkel op zoek naar de hoeden- en pettenwinkel van Henderson. Daar heeft hij ook een brief af te geven aan Fosdick. ‘Dus dat was Micky Maguire hier een tijdje geleden,’ zegt Dhr. Murdock tegen zichzelf.

‘Het is vreemd dat onmiddellijk nadat hij Richard in de problemen heeft gebracht, naar de werkplek van Dick is gekomen. Is het mogelijk dat Gilbert hem reeds eerder ontmoet heeft?’ Hoe meer meneer Murdock nadenkt, des te verwarder hij wordt. Het komt bij hem op dat de twee misschien tegen Dick samenspannen. Aan de andere kant staan ze kennelijk op slechte voet met elkaar. Zo’n combinatie lijkt dus onwaarschijnlijk. Hij geeft op zijn hoofd erover te breken, bedenkt dat de tijd deze mysterieuze aangelegenheid wel zal ophelderen. Gilbert van zijn kant vraagt zich af met wat voor boodschap Tim naar meneer Murdock gekomen is. Hij vermoedt dat de bode door Dick gestuurd is. Hij besluit dat het beste is om er niet naar te informeren. De heer Murdock verschaft van zijn kant geen enkele inlichting. Na sluiting van de winkel begeeft de hoofdbediende zich richting het politiebureau.

Hoofdstuk 15

Het politiebureau in Franklin Street

Het gebouw waarnaar Dick is overgebracht, bevindt zich in dat deel van Franklin Street, dat tussen Center en Baxter Street ligt. De laatste is één van de armtierigste straten van de stad, omringd door armoedige huurkazernes, gokhallen en tweedehands kledingwinkels. Wie 's avonds daar doorheen loopt, doet er goed aan op zijn portemonnee en horloge te letten. Tenminste, indien hij onvoorzichtig genoeg is het bij zich te hebben in een district waar de Tien Geboden onbekend zijn, of niet gerespecteerd. Het politiebureau vormt een uitzondering op de alom aanwezige troep. Het wordt zeer netjes onderhouden. Meneer Murdock gaat de trap op, komt in een grote ruimte, waarvan één kant door een hekwerk is omheind. Daarachter een bureau met de dienstdoende agent. De heer Murdock richt zich tot hem. 'Heeft u een jongeman genaamd Richard Hunter in hechtenis?' Deze kijkt in een boek 'Ja,' bevestigt de man. 'Hij is beschuldigd van zakkenrollen en vanmiddag binnengebracht.' Dat is een vergissing, hij is net zo eerlijk als ik.' 'Daar heb ik niets mee te maken. Morgenochtend krijgt hij een eerlijk proces. Het enige wat ik hoef te doen is hem tot die tijd in verzekerde bewaring te houden.' 'Natuurlijk. Waar is hij?' 'In een cel beneden.' 'Kan ik hem zien?' 'Indien u dat wenst.' De officier roept een bewaker, beveelt in korte bewoording om de heer Murdock naar Dick te brengen. 'Deze kant uit, heer,' zegt de beambte. Meneer Murdock volgt hem naar een grote kamer achter, ingericht voor het herbergen van de agenten. Dan daalt hij via een paar traptreden af naar de binnenplaats, en van daaruit naar de kelder. Hier zijn de cellen voor de tijdelijke opvang van overtreders die niet onmiddellijk voor berechting naar de Tombs Gevangenis zijn gestuurd. De gangen zijn witgekalkt. De cellen zien er ook heel netjes uit, en aan beide kanten voorzien van tralies. Iemand die langsloopt kan gemakkelijk naar binnen kijken. Ze zijn waarschijnlijk ongeveer zeven bij vier of vijf voet. Een smal verhoogd bed met erop een deken beslaat één kant. De gevangene kan naar keuze liggen of zitten.

Een negerin, in hechtenis wegens openbare dronkenschap, vraagt in het voorbijgaan van de heer Murdock: 'Hoe gaat het, baas. Kan je me niet wat centen geven om avondeten te kopen?' Ze verliest bijna haar evenwicht. Terwijl hij zich van dit weerzinwekkend tafereel afwendt, volgt de heer Murdock zijn leidsman naar cel twee. Daar zit Dick opgesloten. Onze held springt verheugd op. 'Bent u het, meneer Murdock? 'Ik ben blij u te zien.' 'Ik om jou te ontmoeten, maar ik zou willen dat het ergens anders was,' zegt de heer Murdock. 'Ik ook,' vindt Dick. 'Ik ben niet zo dol op dit hotel, al is het onderdak gratis en het gezelschap zeer select.' 'Ik zie dat je het maken van grapjes niet bent verleerd, zelfs niet op deze locatie.' 'Ik voel me niet zo uitbundig als zou kunnen,' zegt Dick. 'Ik ben nog nooit in het politiebureau geweest. Ik mag van geluk spreken als ik niet naar een ergere plek word gestuurd.' 'Heb je enig idee wie de portefeuille heeft meegenomen die in je jaszak is aangetroffen?' 'Nee,' antwoordt Dick. 'Ken je een jongen die Micky Maguire heet?' gaat de heer Murdock verder. 'Jawel,' bevestigt Dick, verrast opkijkend. 'Micky was vroeger een fantastische vriend. Hij zou verrukt zijn te weten dat ik de gastvrijheid van de overheid geniet.' 'Hij weet het,' zegt meneer Murdock rustig. Hoe weet u dat?' informeert Dick snel. 'Hij heeft de portemonnee gestolen en in jouw jaszak gestopt.' Hoe bent u daarachter gekomen?' vraagt Dick gretig. 'Ken je een jongen die Tim Ryan heet?' 'Zeker, het is een goeie jongen.' 'Hij heeft mij je brief bezorgd. Hij heeft het hele gebeuren gezien.' 'Waarom heeft hij het dan niet verteld om te voorkomen dat ik werd gearresteerd?' 'Dat heb ik hem gevraagd. Hij vertelde bang te zijn dat Micky hem zou slaan wanneer die erachter zou komen. Hij is echter je vriend, staat morgenochtend paraat om tijdens je proces te getuigen.' 'Dat is mazzel,' zegt Dick, opgelucht. 'Het is dus Micky die mij dat kunstje heeft geflikt. Hij hield altijd al van mij als een broer. Ik had niet verwacht dat hij voor mij zou stelen. Ik ben hem zeer verplicht, zie de volgende keer toch liever af van zulke gunsten.' 'Je zal verrast zijn te horen dat Micky vanmiddag onze winkel heeft bezocht.' 'Waarom?' vraagt Dick verbaasd. 'Ik weet niet of hij toevallig of met een speciaal doel kwam. De heer Gilbert zette hem in om zijn schoenen te laten poetsen.' 'Meneer Gilbert!?' 'Ja. Ze leken serieus met elkaar te praten. Ik stond te ver weg om te horen wat er gezegd werd.

Uiteindelijk werd de heer Gilbert boos, en joeg de jongen weg.' 'Dat is raar!' zegt Dick nadenkend. 'Meneer Gilbert houdt net zoveel van mij als Micky.' 'Ja, er lijkt iets vreemds aan de hand. Misschien komen we erachter wat het is. Hier komt je vriend Fosdick.' 'Hoe staat het ermee, Fosdick?' roept Dick vanuit zijn cel. 'Ik houd hier een bescheiden receptie. Heb je mijn uitnodiging ontvangen?' 'Ik heb mij de hele middag ongemakkelijk gevoeld,' zegt Fosdick. 'Sinds ik hoorde dat je hier was, heb ik ernaar uitgekeken om je te komen opzoeken.' 'Dus je schaamt je niet voor mij, ook al zit ik op het politiebureau?' 'Natuurlijk weet ik dat jij het niet verdient om hier te zijn. Vertel me het hele verhaal. Ik kreeg slechts even de gelegenheid om met Tim te praten, want er waren klanten.' 'Ik vertel je alles wat ik weet,' zegt Dick. 'Het spijt me dat jullie moeten staan. De deur zit op slot. Ik ben per ongeluk de sleutel kwijtgeraakt, en kan jullie niet uitnodigen in mijn salon, zoals de spin de vlieg uitnodigt.' 'Houd je niet bezig met formaliteiten. Ik blijf net zo lief buiten staan.' 'Ik ook,' sombert Dick. De geschiedenis wordt opnieuw verteld. Nu binnen het nieuwe licht dat meneer Murdock erop heeft kunnen doen schijnen. 'Hij is net als Micky,' zegt Fosdick. 'Het is een nare vent.' 'Het is nogal een gemene truc,' beaamt Dick. 'Micky heeft niet zo'n goede opvoeding gehad, anders was hij misschien een betere jongen. Dat hij op dat ogenlik zó spreekt, terwijl hij onder Micky's boosaardigheid lijdt, toont een edelmoedigheid, kenmerkend voor Dick. Niemand is eerlijker, opener of vrijer van boosaardige acties dan hij. Hij is altijd wel bereid op te komen voor zijn rechten wanneer hij deze aangevallen weet. Het is deze eigenschap in Dick, samen met zijn mannelijke aard, waardoor hij mijn favoriet is. Ik hoop jonge lezer, ook de jouwe. 'Het komt wel goed, Dick,' sust Fosdick opgewekt. 'Tim's getuigenis zal je vrijspreken. Ik voel me een stuk beter dan vanmiddag, toen ik niet wist hoe het jou verging. 'Ik hoop het,' zegt Dick. 'Ik ben trouwens bang dat jij je diner mist als je langer blijft.' 'Hoe zit het met jouw avondeten?' vraagt Fosdick, nu pas eraan denkend. 'Verstrekken ze dit in dit etablissement?' 'Nee', antwoordt Dick. 'Dit hotel heeft het Europese systeem. Je verblijf is gratis, maar je krijgt niets te eten. Ik vind die opzet niet zo leuk, denk niet het één week vol te houden zonder mijn gezondheid te schaden.' 'Ik wil wel iets voor je halen,' zegt Fosdick, 'indien de regels van het establishment dit toestaan. Zal ik wat kopen?'

'Nou,' zegt Dick, 'ik denk dat ik wat eet, ook al is het hier niet erg stimulerend voor de eetlust.' 'Wat zal ik je brengen?' 'Ik ben niet kieskeurig,' zegt Dick. Op dat moment komt de bewaker langs. Fosdick vraagt of hij zijn vriend iets te eten mag bezorgen. 'Zeker,' is het antwoord. 'Wij verstrekken zelf niets, omdat de gevangenen slechts een paar uur bij ons vertoeven.' 'Ik ben zo terug,' zegt Fosdick. Niet ver van het bureau ziet Fosdick een bakkerswinkel. Hij koopt wat brood en koeken, keert daarmee terug. Het bureau naderend ziet hij Micky Maguire, die voor de deur heeft postgevat. Deze glimlacht veelbetekenend als hij Fosdick met zijn waar ziet. 'Waar draag je dat heen?' vraagt hij. 'Waarom wil je dat weten?' antwoordt Fosdick, die zich niet bijster vriendelijk voelt voor de veroorzaker van Dick's beproeving. 'Maakt niet uit waarom,' gaat Micky verder. 'Ik weet het deksels goed. Het is voor jouw vriend Dick. Hoe bevalt zijn nieuw onderkomen hem?' 'Wat vind jij ervan? Je bent er vaak genoeg geweest.' 'Wees niet zo brutaal, anders zal je wat meemaken,' roept Micky fronsend. Fosdick is aanzienlijk kleiner dan hij. Micky zou zijn voornemen in eerste instantie wellicht hebben willen uitvoeren, acht dit onverstandig in de directe nabijheid van het politiebureau. 'Doe de groeten aan Dick. Ik hoop dat hij een goede nachtrust geniet,' besluit hij. Hierop geeft Fosdick geen antwoord, gaat het gebouw binnen, naar beneden naar Dick's tijdelijke verblijfplaats. 'Kunt u mij niet wat geven, baas?' mompelt de negerin, als ze het eten van Fosdick ziet. Deze overhandigt een koek door het traliewerk. Ze pakt het gretig aan, verslindt het gulzig. Het brood en de overige koeken geeft hij aan Dick. Deze is opgemonterd door de hoop op vrij spraak en spoedige vrijlating de volgende dag, valt met gezonde eetlust aan. 'Ik denk dat ik moet gaan,' zegt meneer Murdock, op zijn horloge kijkend. 'Mijn vrouw en kinderen zullen niet weten waar ik blijf.' 'Goedenacht, meneer Murdock,' zegt Dick. 'Bedankt voor uw vriendelijkheid.' 'Welterusten, Richard. Houd moed.' 'Ik zal het proberen.' Fosdick blijft langer. Uiteindelijk vertrekt ook hij. Onze held is aan zichzelf overgelaten. Hij gaat onder de deken liggen, probeert in slaap te geraken.

Hoofdstuk 16

Roswell Crawford neemt ontslag

‘Kunt u dit aan huis bezorgen?’ vraagt een dame in de winkel van Hall & Turner. Het is rond drie uur in de middag, het tijdstip waarop Dick, zoals wij vertelden, wordt gearresteerd. ‘Zeker, mevrouw. Waar moet het heen?’ vraagt de bediende. ‘West 40th Street, Nr. 47,’ is het antwoord. ‘Goed, het wordt onmiddellijk gebracht. Kom eens hier, Roswell.’ Roswell Crawford stapt niet van harte naar voren. Hij heeft het niet zo op de voor hem liggende verlangde taak. West 40th Street ligt minstens anderhalve mijl verderop. Hij is zojuist teruggekeerd van een tocht uit een andere richting. Bovendien is de bundel met erin drie kledingpatronen zwaar. Hij vindt het niet gepast dat de zoon van een heer zo’n grote baal over straat vervoert. ‘Waarom stuurt u Edward niet?’ klaagt hij. ‘Hij doet niet half zo veel als ik.’ ‘Ik stuur wie ik wil,’ zegt de bediende op scherpe toon. ‘Als het aan jou ligt, voer jij helemaal niks uit.’ ‘Ik zal niet erg lang meer bundels dragen’, sneert Roswell. ‘U wentelt de zwaarste goederen op mij af.’ Met zijn rug naar hem toegekeerd merkt hij de binnengekomen heer Turner niet op. ‘Waar zeur jij over?’ vraagt deze. Roswell draait zich om, kleurt rood als hij zijn werkgever ziet. ‘Wat is er aan de hand?’ herhaalt de heer Turner. Meneer Evans geeft mij altijd de grootste bundels om te dragen,’ moppert Roswell. ‘Hij klaagt altijd dat hij balen moet sjouwen,’ zegt de klerk. ‘Het is geen passend werk voor de zoon van een heer beweert hij.’ ‘Ik heb het bemerkt,’ voegt meneer Turner eraan toe. ‘Over het geheel genomen denk ik, *meneer* Crawford,’ zegt hij spottend, ‘dat u zich vergist in uw roeping om in een warenhuis te werken. Ik raad u aan fatsoenlijker emplooi te zoeken. Aan het einde van de week, bent u vrij om uw baan te verruilen voor iets dat beter bij u past.’ ‘Ik ben geneigd om nu te vertrekken,’ moppert Roswell. ‘Prima. Als u dit wenst, zal ik er niet erop aandringen dat u blijft. Indien u naar het kantoor komt, krijgt u wat u toekomt.’ Het is vernederend voor Roswell te ervaren dat zo gemakkelijk van zijn diensten wordt afgezien. Hij heeft de betrekking nooit leuk gevonden, en een hekel aan het sjouwen van balen. Door meteen te vertrekken ontloopt hij het vervoeren van de grote bundel naar West 40th Street. Hij feliciteert zichzelf ontsnapt te zijn aan wat hij beschouwt als ‘vernederende arbeid’.

Beheerst loopt hij naar het kantoor, ontvangt het hem toekomend loon. Ik hoop dat u een aangename baan vindt,' zegt meneer Turner, die hem het salaris uitbetaalt. 'Ik twijfel er niet aan dat dit geschiedt,' zegt Roswell plechtstatig. 'Mijn vader was een heer, onze familie heeft aanzienlijke invloed.' 'Nou, ik wens je succes. Tot ziens.' 'Tot ziens,' zegt Roswell, loopt met opgeheven hoofd de winkel uit. Hij wil niet direct naar huis om een en ander uit te leggen. Daarom wandelt hij richting 5th Avenue. Het is voor de zoon van een heer de meest geschikte promenade om er te flaneren. Bij het voorbijlopen van de elegante gebouwen kan hij niet helpen met enige afgunst naar de gelukkige bezitters te kijken. Waarom heeft het lot hem het fortuin onthouden dat hem in staat gesteld zou hebben om op zijn favoriete locatie te wonen? 'Er zijn genoeg snobs die geld hebben,' mijmert hij. 'Hoeveel beter zou ik het gebruiken dan zij! Ik wou dat ik rijk was! Je zou mij niet zwoegend in een warenhuis of andere winkel betrappen.' Dat is ongetwijfeld waar. Werk van welke aard dan ook heeft voor Roswell geen charme. Om over de laan te zwieren met een fraaie wandelstok, gekleed naar de laatste mode, of, nog beter, luxueus achterover leunend in een elegante koets, getrokken door een onstuimig span. Hiervoor acht hij zich het meest geschikt. Helaas is het niet waarschijnlijk dat zijn verlangen gehonoreerd zal worden. Zijn zucht naar rijkdom brengt het niet, en de smaak van een heer is geen goede start voor het leven. Roswell slentert ontevreden rond totdat hij Madison Park bereikt. Hij gaat op een bankje zitten, kijkt lusteloos naar een paar spelende jongens. 'Hallo, Roswel!' zegt één van zijn toevallig passerende kennissen. Hoe komt het dat je hier zit?' 'Waarom zou ik hier niet zijn?' Ik dacht dat je ergens op Sixth Avenue in een winkel werkte?' 'Nou, dat deed ik, maar ik ben vertrokken.' 'Wanneer ben je weggegaan?' 'Vandaag.' 'Je bent ontslagen, niet?' 'Ontslagen' betekent in de New Yorkse volksmond dat je van een positie ontheven bent. Het idee dat verondersteld wordt dat hij 'ontslagen' zou zijn ondergraaft zijn gekrenkte trots. Hij antwoordt: 'Ik ben in mijn hele leven nog nooit ontslagen. Trouwens, het is een vulgair woord. Ik gebruik het nooit.' 'Nou, je begrijpt wat ik bedoel. Ben je afgewezen?' 'Nee. Ze zouden blij geweest zijn als ik was gebleven.' 'Waarom deed je dat dan niet?' Ik vind het bedrijf niet leuk.' 'Droogwaren, niet?' 'Ja, een winkel in droogwaren. Als ik ooit nog eens in die branche stap is het in de groothandel. Daar bestaat de kans dat een man opklimt.'

'Je noemt jezelf nog geen man, niet?' Ik ben een heer,' zegt Roswell kortaf. 'Wat ga je nu doen?' Ik heb geen haast met een nieuwe baan, en kijk wat rond.' 'Nou, succes dan maar. Ik moet terug naar de winkel.' 'Wat doe je eigenlijk?' Ik leer een vak.' Oh!' zegt Roswell, zijn neus lichtjes ophalend. Dit is voor hem tamelijk eenvoudig. De natuur heeft zijn orgaan bedeed met een opwaartse draai. Roswell beschouwt alle beroepen als minderwaardig. Hij besluit zo min mogelijk contact te hebben met de jongen die zich zo vernedert. Dat is erger dan in een winkel te werken en pakjes rond te sjouwen. Tegen zes uur staat Roswell op, slentert naar het bijna anderhalve kilometer verder gelegen Clinton Place. Hij gaat vlak voor het avondeten naar binnen. 'Ben je niet vroeger dan gewoonlijk?' Roswell?' vraagt zijn moeder. 'Ik ben weg uit de winkel,' zegt hij abrupt. 'Weg uit de winkel!' herhaalt zijn moeder geschrokken. 'Waarom?' 'Omdat ze niet weten hoe ze mij moeten behandelen. Het is geen geschikte plek voor de zoon van een heer.' 'Het spijt mij, Roswell,' zegt mevrouw Crawford, net als haar zoon 'arm en trots'. Ze vond de vier dollar die hij wekelijks binnenbracht wel erg welkom. 'Ik ben bang dat je dwaas bent geweest.' 'Luister, moeder, dan zal ik u er alles over vertellen,' zegt hij. Roswell geeft een uitleg, die, dat behoeft nauwelijks gezegd, zeer gunstig voor hem uitpakt. Mevrouw Crawford gelooft uiteindelijk dat Hall & Turner laag-bij-de-grondse lieden zijn, helemaal niet geschikt voor haar zoon om er te werken. Zijn rechtvaardiging is nauwelijks achter de rug, als de bel rinkelt, en neef Gilbert arriveert. Deze snelt met een lachend gezicht naar binnen. Hij voelt zich buitengewoon voldaan nu hij geslaagd is in zijn opzet tegen onze held. 'Nou, James,' zegt mevrouw Crawford, 'je ziet er beter uit dan ik.' 'Is er wat gebeurd?' informeert hij. 'Roswell heeft zijn betrekking opgegeven.' 'Ontslagen, bedoel je.' 'Nee,' zegt Roswell, 'ik heb de baan uit eigen beweging verlaten.' 'Waarom?' 'Ik houd niet van het bedrijf, en ook niet van die handel. Ik wou dat ik bij de heer Rockwell in dienst was.' 'Nou,' zegt Gilbert, 'misschien kan ik je daar wel naar binnen loodsen.' 'Is die schoenpoetser weg?' 'Hij vond een andere betrekking,' zegt Gilbert, glimlachend om wat hij als een goede grap ziet. 'Je bedoelt toch niet dat hij een baan heeft verlaten waar hij tien dollar per week verdient?' zegt mevrouw Crawford verrast. 'Waar is die baan?' 'Op het politiebureau.' 'Zit hij op het bureau?' vraagt Roswell gretig.

‘Dat is wat ik hoor.’ ‘Wat heeft hij gedaan?’ ‘Beschuldigd van zakkenrollen.’ ‘Nou, ik hoop echt dat de heer Rockwell nu zijn dwaasheid inziet om een straatjongen aan te nemen,’ zegt mevrouw Crawford. Ze neemt kritiekloos aan dat er geen twijfel bestaat omtrent de schuld van onze held. ‘Wat zal er met hem gebeuren neef?’ informeert Roswell. ‘Hij zal naar Blackwell Island worden gestuurd, neem ik aan.’ ‘Misschien komt hij vrij.’ ‘Dat denk ik niet. Naar ik hoor werken de omstandigheden tegen hem.’ ‘Je gaat proberen mij binnen te loodsen, nietwaar neef?’ ‘Ik zal doen wat ik kan. Misschien is het goed als je morgen rond tien uur langskomt.’ ‘Oké, zal ik doen.’ Zowel het humeur van mevrouw Crawford als dat van Roswell bloeien weer op. Ook Gilbert lijkt bijzonder opgewekt. Dit allemaal omdat arme Dick in moeilijkheden is geraakt, het gevaar loopt zowel zijn baan als goede naam te verliezen. ‘Het is een geluk dat ik net bij Hall & Turner vertrokken ben!’ denkt Roswell tevreden. ‘Misschien willen ze die schoenpoetser in dienst nemen als hij uit de gevangenis ontslagen is. Ik denk dat hij zijn nering van het poetsen van schoenen weer zal moeten opnemen. Daar is hij het meest geschikt voor.’

Hoofdstuk 17

De vrijspraak van Dick.

De Tombs gevangenis, de plek waar criminelen die op hun proces wachten worden opgesloten.

Na zijn gesprek met de heer Murdock en Henry Fosdick voelt Dick zich aanzienlijk opgelucht. Hij ziet niet alleen in dat zijn vrienden van zijn onschuld overtuigd zijn, maar dat door de getuigenis van Tim Ryan er een gereede kans bestaat vrij te komen. Hij is zeer veel waarde beginnen te hechten aan zijn respectabiliteit. Hij voelt dat hij nu ook het karakter heeft om dit vol te houden. Langzaam glijdt de nacht voorbij. Het bed waarop hij ligt is tamelijk hard. Dick heeft zo vaak op minder comfortabele plekken geslapen dat dit hem weinig doet. Als hij wakker wordt, weet hij eerst niet waar hij zich bevindt. Al snel herinnert hij zich zijn situatie, weet dat zijn proces nabij is. 'Ik hoop dat meneer Murdock zich niet verslaapt,' mijmert onze held. 'Als dat het geval zou zijn, is het voor mij een uitgemaakte zaak.' Al vroeg doet de bewaker zijn ronde. Dick krijgt te horen dat hij mee moet komen. Er wordt kort gelegenheid gegeven om zich op te frissen. Over het algemeen besteden zij die gebruik maken van de gratis huisvesting in het politiebureau zelden veel aandacht aan hun kleding of uiterlijk. Dick heeft echter een kammetje in zijn zak, fatsoeneert zorgvuldig zijn haar.

Hij borstelt ook zijn jas zo goed mogelijk. Zijn oude beroep is hij niet vergeten, dus inspecteert hij ook kritisch zijn schoenen. 'Ik wou dat ik een borstel had en wat schoensmeer. Mijn schoenen zouden er beter uitzien na een goede poetsbeurt.' De tijd is om. Onder begeleiding van een agent wordt Dick naar de Tombs Gevangenis overgebracht. Waarschijnlijk hebben mijn lezers ervan gehoord. Het is een groot stenen gebouw met massieve brede kolommen. Het wordt niet alleen gebruikt als gevangenis. Er zijn ook twee kamers op de eerste verdieping gereserveerd voor zittingen van de rechtbank. In de grootste wordt Dick binnengeleid. Hij kijkt bezorgd om zich heen. Tot zijn grote vreugde ziet hij dat niet alleen meneer Murdock aanwezig is, maar ook de eerlijke Tim Ryan. Zijn getuigenis is zo belangrijk voor zijn verdediging. Dick wordt naar voren naar de beklaagdenbank geleid, de plek die bestemd is voor zij die op hun proces wachten. Eén of twee zaken, waarover geen twijfel bestaat, waaronder de negerin, gearresteerd wegens dronkenschap, zijn snel afgehandeld. De volgende zaak staat op de rol. De agent die Dick heeft gearresteerd stelt zichzelf en onze held voor. Dick is zó netjes gekleed, ziet er zó bescheiden en kalm uit, dat de rechter hem met enige verbazing aankijkt. 'Waar wordt deze jongen van beschuldigd?' vraagt hij. 'Voor het stelen van een portemonnee uit de jaszak van een heer,' verklaart de agent. 'Heeft u hem gearresteerd?' 'Dat deed ik, ja.' 'Heeft u hem op heterdaad betrapt?' 'Nee, ik heb niet gezien dat hij het ontvreemde.' 'Wat heb je te zeggen, gevangene? Ben je schuldig of niet?' zegt de rechter, zich tot Dick wendend. 'Niet schuldig,' antwoordt deze rustig. 'Vertel waarom u de arrestatie heeft verricht,' gaat de rechter verder. 'Ik zag hem met de portemonnee in zijn hand.' 'Is de heer wiens jaszak is gerold aanwezig?' 'Dat is hij.' 'Roep hem op.' De man met het rode gezicht komt naar voren en geeft zijn getuigenis. Hij verklaart dat hij op het trottoir stond toen hij een hand in zijn jaszak voelde steken en met geweld weer teruggetrokken. Hij greep meteen naar zijn beurs, bemerkte dat deze verdwenen was. Zich omdraaiend zag hij een jongen wegrennen. Onmiddellijk zette hij de achtervolging in. 'Is de jongen die u zag hollen de gevangene?' 'Ik denk van wel.' 'U veronderstelt het? Weet u het niet zeker?' 'Natuurlijk wel, anders was hij niet met de portemonnee in de hand aangetroffen. 'U kunt hem niet identificeren op basis van persoonlijke observatie?'

De man met het rode gezicht geeft met tegenzin toe dat zijn gezichtsvermogen slecht is. Hij had de jongen pas gezien toen deze te ver weg was om duidelijk herkend te worden. 'Dit is geen heldere uitgemaakte zaak,' aldus de rechter. 'Toch is de schijn tegen de gevangene, aangezien de portemonnee in zijn bezit is gevonden. Tenzij het feit op bevredigende wijze uitgelegd kan worden moet ik hem schuldig verklaren.' 'Ik heb een getuige die het kan verklaren,' zegt Dick. 'Waar is deze?' Tim Ryan, die begrijpt dat zijn getuigenis nu gewenst is, stapt naar voren. Na de beëdiging vraagt de rechter: 'Wat is je naam?' 'Tim Ryan, meneer.' 'Waar woon je?' 'In Mulberry Street.' 'Vertel wat je over deze zaak weet.' 'Ik stond in Chatham Street, toen ik de oude man met dat rode gezicht zag op de hoek van Pearl Street.' Hier fronst deze zijn wenkbrauwen, omdat hij niet geniet van de gegeven beschrijving. 'Er kwam een jongen aan, die stak zijn hand in de jaszak van deze heer, en rende zo snel als zijn benen hem konden dragen weg, met de portemonnee in zijn hand.' 'Wie is deze jongen? Ken je hem?' 'Ja, meneer.' 'Hoe heet hij?' 'Het is Micky Maguire,' verklaart Tim met tegenzin. 'Wie is Micky Maguire?' 'Hij poetst schoenen.' 'Als die Micky Maguire de portemonnee heeft gepakt, hoe kan het dan gebeuren dat deze in het bezit van deze jongen werd aangetroffen?' 'Dat kan ik u wel vertellen,' zegt Tim. 'Ik rende achter Micky aan om te zien of hij er met de beurs vandoor zou gaan. Hij was slechts iets verderop toen ik zag dat hij het in Dick's jaszak stopte.' 'Ik neem aan dat je met Dick, de gevangene bedoelt?' 'Ja, meneer.' 'Wat is er van deze Micky geworden?' 'Hij stopte met rennen nadat hij zich van de beurs had ontdaan. Kort daarna kwam de politie en nam Dick mee.' 'Waarom ben je niet naar voren getreden om de vergissing uit te leggen?' 'Ik was bang dat Micky mij zou slaan.' 'Kent u deze Micky Maguire?' vraagt de rechter, zich tot de agent wendend. 'Die ken ik.' 'Wat is zijn reputatie?' 'Slecht. Hij heeft al drie of vier keer op Blackwell Island gezeten.' 'Heeft u hem in de buurt gezien toen u de arrestatie verrichtte?' 'Ja.' 'Kent u deze jongen die zojuist heeft getuigd?' 'Ja. Het is een brave jongen.' 'De zaak lijkt duidelijk. De gevangene wordt vrijgelaten. Arresteer zo snel mogelijk Micky Maguire op dezelfde aanklacht.' De volgende zaak komt aan de orde. Dick is vrij.

Meneer Murdock loopt naar voren, pakt hem bij de hand, schudt deze hartelijk. 'Ik feliciteer je met je vrijspraak,' zegt hij. 'Ik voel me beter dan voorheen,' zegt Dick.

‘Tim, je bent een goede kerel,’ schudt hem de hand. ‘Ik was verplicht dit voor jou te doen. Je bent altijd aardig voor mij geweest,’ antwoordt deze. ‘Hoe gaat het nu met je?’ ‘Tamelijk goed. Moeder is beter. Ze kan werken, het gaat wel met ons. Toen ze ziek was hadden we het behoorlijk moeilijk.’ ‘Hier is iets om je verder op weg te helpen,’ zegt Dick, haalt een bankbiljet uit zijn zak. ‘Vijf dollar!’ roept Tim verbaasd. ‘Daarvan kan je wat nieuwe kleren kopen.’ ‘Zoveel kan ik niet aannemen.’ ‘Het is goed zo. Er is nog meer waar dit vandaan komt.’ Tegen die tijd zijn ze in Centre Street aangekomen. Fosdick komt haastig op hen af. ‘Hebben ze je vrij gelaten?’ vraagt hij gretig. ‘Ja, Fosdick. Er bestaat geen enkele kans dat ik op kosten van de stad vermaakt wordt.’ ‘Ik had niet verwacht dat het proces zo vroeg zou beginnen. Vertel mij er alles over.’ ‘Wat zeiden ze in het pension toen ik er niet was?’ vraagt Dick. ‘Juffrouw Peyton heeft speciaal naar jou geïnformeerd. Ik vertelde, zoals je mij opdroeg, dat je door een belangrijke aangelegenheid was opgehouden.’ ‘Wat zei ze?’ Dick stelt zulke gerichte vragen, omdat hij vreest dat er wantrouwen kan ontstaan over de werkelijke oorzaak van zijn afwezigheid. Daarvoor bestaat geen aanleiding. Bij hem is het altijd een kwestie van trots. In zijn zwerverstijd is hij nooit op grond van enige beschuldiging gearresteerd geweest. De verdenking van diefstal verontrust hem reeds. Fosdick zegt: ‘Je vist naar complimentjes.’ ‘Hoe kom je daarbij?’ ‘Je wilt weten wat juffrouw Peyton gezegd heeft. Ik geloof dat je geïnteresseerd in haar raakt.’ ‘Als dat het geval is, stuur mij dan maar naar het gekkenhuis,’ zegt Dick. ‘Ik ben bang dat je sarcastisch wordt. Om je niet langer in spanning te houden, juffrouw Peyton zei dat je één van de geestigste jonge mannen bent, de spil van het huis.’ ‘Ik zou moeten blozen,’ zegt Dick, ‘maar ik ben op dit moment aan honger ten prooi gevallen, en het vergt een te grote inspanning.’ ‘Ik vergeef je deze keer,’ zegt Fosdick. ‘Wat de honger betreft, die is gemakkelijk te verhelpen. We gaan naar huis om te ontbijten, en zullen nog op tijd zijn ook. Fosdick heeft gelijk. Zij zijn de eersten die aan tafel zitten. Direct daarna komt meneer Clifton binnen. Dick voelt zich even in verlegenheid gebracht. ‘Wat zou hij zeggen,’ mijmert onze held, ‘als hij wist waar ik de nacht heb doorgebracht?’

'Goedemorgen, Hunter,' groet Clifton. 'Gisterenavond hadden we niet het genoegen van je aanwezigheid tijdens het diner.' 'Nee,' antwoordt Dick. 'Ik was er niet vanwege een tamelijk belangrijke aangelegenheid.' 'Waarschijnlijk dineren met je vriend de burgemeester?' 'Nou nee, niet precies,' zegt Dick. 'Ik had een zaak met het stadsbestuur af te handelen.' 'Het lijkt mij dat je een behoorlijk belangrijk personage wordt.' 'Dank u,' zegt Dick. 'Ik ben blij dat genialiteit wordt gewaardeerd.' Juffrouw Peyton komt binnen. 'Welkom, meneer Hunter,' zegt ze. 'We hebben u gisteravond gemist.' 'Ik hoop dat het uw eetlust niet al teveel heeft beïnvloed,' antwoordt Dick. 'Dat deed het wel. 'Net zoals bij mij het geval is,' zegt Dick. 'Het verbetert altijd mijn trek als ik u zie eten, juffrouw Peyton.' Juffrouw Peyton kijkt alsof ze niet weet of ze deze opmerking als complimenteus of anderszins moet opvatten. 'Ik richt mij tot meneer Fosdick om te vragen of ik überhaupt wel iets gegeten heb.' 'Ik vond juffrouw Peyton een betere eetlust dan normaal hebben,' zegt Fosdick. 'Dat is dan jammer voor u, meneer Fosdick,' gaat juffrouw Peyton verder. 'Ik weet zeker dat ik niet méér heb gegeten dan mijn kanarie.' Die avond haalt Clifton aan de eettafel een exemplaar van de krant 'The Express' tevoorschijn, zegt: 'Hemeltje lief, Hunter. Hier staat voor jou een geweldige grap ! Ik zal het je voorlezen.

Een jongen, genaamd Richard Hunter, werd beschuldigd van zakkenrollen in Chatham Street. Het bleek dat de diefstal door een ander werd gepleegd, waarna hij werd vrijgelaten.

Dick's hart klopt iets sneller wanneer dit wordt voorgelezen. Hij behoudt zijn zelfbeheersing. 'Natuurlijk,' zegt hij. 'Dat is de belangrijke zaak die mij ophield. Ik hoop dat u in het belang van de gevoelens van mijn familie er verder niets over zegt.' 'Als hij in het politiedossier belandt zou ik, als ik jou was, de jonge boef zijn naam laten veranderen,' zegt Clifton. 'Ik denk dat ik dat zal doen. Of misschien verander ik de mijne,' antwoordt Dick. 'U kunt zeker geen respectabele naam noemen die ik zou kunnen aannemen?' 'Clifton is de meest respectabele die ik ken,' vindt de jonge heer met de gelijkkluidende naam. 'Als u mij tot erfgenaam maakt adopteer ik die wellicht.' 'Ik deel mijn schulden met je en geef je het grootste deel,' grapt Clifton. Het is onnodig om het gesprek voort te zetten. Dick ontdekt tot tevredenheid dat niemand aan tafel vermoedt dat hij de Richard Hunter is waarnaar in 'The Express' verwezen wordt.

Hoofdstuk 18

Tel je kippen niet voordat ze zijn uitgebroed

‘Denk je dat de heer Rockwell bereid is mij hetzelfde loon te betalen als dat van de schoenpoetser?’ vraagt Roswell geïnteresseerd. ‘Misschien neemt hij je helemaal niet aan.’ ‘Ik denk dat hij wel wat aandacht aan jouw aanbeveling mag schenken,’ zegt Mevrouw Crawford. ‘Je zou wat invloed op hem moeten hebben.’ ‘Natuurlijk zal ik doen wat ik kan, maar het is erg jammer dat Roswell geen betere referenties kan overleggen,’ zegt Gilbert. ‘Hij is nog nooit fatsoenlijk aan het werk geweest.’ Hij was ongelukkig binnen die betrekkingen,’ verklaart mevrouw Crawford. Ze had eraan kunnen toevoegen dat zijn werkgevers ook niet erg tevreden waren met de aanstelling van haar zoon. Zelfs als ze het had geweten zou ze gedacht hebben dat ze bevooroordeeld jegens hem waren, en dat zij volledig in gebreke waren gebleven. ‘Ik zal doen wat ik kan,’ vervolgt Gilbert. ‘Ik ben vrij zeker dat hij geen tien dollar per week krijgt.’ ‘Ik hoop dat ik net zoveel verdien als de schoenpoetser,’ zegt Roswell. ‘Hij is wekelijks geen tien dollar waard.’ ‘Hij kreeg het.’ ‘Dat is iets heel anders.’ ‘Nou, als ik het krijg, maakt het mij niet uit of ik het verdien of niet.’ ‘Dat is maar al te waar,’ zegt Gilbert. Heimelijk waardeert hij de diensten van zijn jonge neef niet erg. Zou hij zelf een zaak hebben gehad, had hij hem zeker niet aangenomen. Roswell besluit dat het beter is om niets meer te zeggen. Bij eerdere gelegenheden had zijn neef commentaren gegeven die van geen kant als complimenteus opgevat konden worden. Terwijl de nacht voor Dick voorafgaand aan het proces een angstige is, brengen Gilbert en Roswell een aangename avond door, slapen als een roos.

Denk je dat ik beter om tien uur kan komen, neef James?’ vraagt Roswell na het ontbijt, wanneer Gilbert zich opmaakt om naar zijn werk te vertrekken. ‘Nou, misschien kun je wat eerder komen, zeg rond half tien,’ suggereert de boekhouder. ‘Oké,’ zegt Roswell. Tamelijk optimistisch van aard heeft Roswell in zijn hoofd de baan al binnen. Hij vindt het moeilijk om zijn geluk geheim te houden. Welnu, in het huis naast hem woont een jongen, genaamd Edward McLean. Deze werkt op een makelaarskantoor in Wall Street tegen een wekelijks salaris van zes dollar.

Hoewel Edward nooit over zijn geluk heeft opgescheept, stoort het Roswell te weten dat diens betrekking en salaris zo veel beter zijn. Hij vindt een makelaarskantoor respectabeler dan door de stad met zware bundels te moeten rennen, nog afgezien van het salaris. Als hij bij zo'n gerenommeerde zaak als Rockwell & Cooper tegen een loon van tien dollar een betrekking heeft, denkt hij hooghartig d  dain neer te kunnen kijken op Edward McLean met zijn wekelijkse zes dollar. Hij loopt naar zijn buurman en ziet Edward, die op het punt staat naar Wall Street te vertrekken. 'Hoe gaat het, Roswell?' vraagt Eduard. 'Best goed. Ga je naar kantoor?' 'Ja.' 'Je hebt een behoorlijk goede baan, nietwaar?' 'Ja, ik vind het leuk.' 'Hoeveel verdienen je?' 'Zes dollar.' 'Dat is tamelijk fair,' zegt Roswell neerbuigend. 'Hoe vind je jouw baan?' wil Eduard weten. 'Ik meen in een warenhuis op 6th Avenue, niet?' 'Oh nee,' zegt Roswell. 'Je hebt er wel gewerkt?' 'Ja, tijdelijk om hen een dienst te bewijzen,' liegt Roswell pendant. 'Uiteraard was ik niet bereid om voor langere tijd zo'n betrekking te vervullen, hoe groot de geboden voordelen ook.' Gezien Roswell's toon zou je niet verwachten dat het grote voordeel slechts vier dollar per week bedroeg. Dat ondanks die compensatie, zelfs zijn diensten niet langer gewenst waren. 'Het was dus geen goede plek?' informeert Eduard. 'Goed genoeg voor wie het leuk vindt,' antwoordt Roswell. 'Ik heb geen klachten over Hall & Turner. Ik heb gezegd dat ik niet ontevreden over hen was dat mij ertoe bracht het bedrijf te verlaten, maar dat ik de voorkeur gaf aan een ander soort bedrijf.' 'Heb je een andere baan?' 'Ik heb een aanbod in overweging,' gaat Roswell verder. 'Eén van de meest solide firma's in de stad. Ze bieden me tien dollar per week.' 'Tien dollar per week!' herhaalt Edward, geschokt door de verklaring. 'Dat is een fors salaris.' 'Ja, het is redelijk,' zegt Roswell neerbuigend. 'In feite had ik dat bedrag ook in mijn hoofd, je verwacht natuurlijk meer naarmate je ouder wordt.' 'En ik dacht geluk te hebben met mijn zes dollar. Ik neem aan dat je het aanbod accepteert,' zegt Edward. 'Ik ben er nog niet helemaal uit,' zegt Roswell achteloos. 'Ik denk dat ik het aanneem.' 'Dat kun je maar beter doen. Zulke banen groeien niet aan elke struik.' Edward gelooft de verklaring van Roswell half, houdt dit voor zich. Het maakt hem niets uit of Roswell nu wel of niet een groot of klein salaris ontvangt. 'Ik moet naar kantoor,' zegt hij. 'Goedemorgen.' 'Goedemorgen,' groet Roswell terug, gaat weer naar binnen.

Hij heeft het idee indruk gemaakt te hebben op Edward door hem te overtuigen van zijn superioriteit, en door de waarde die New Yorkse zakenlieden aan zijn diensten zouden hechten. Hij gaat naar boven, pakt een opvallende stropdas uit de lade, knoopt deze zorgvuldig voor de spiegel. Rond negenen gaat hij op weg richting het warenhuis Rockwell & Cooper. Het is noodzakelijk dat wij op hem vooruitlopen. Gilbert bereikt de telkamer op de gebruikelijke tijd. Zijn gedachten onderweg zijn aangenaam. 'Ik ben af van die brutale jonge schurk,' mijmert hij. 'Dat is al een hele genoegdoening.' Zijn verbazing, nee, ontzetting, kan men zich voorstellen als hij de telkamer betreedt. Het eerste waarop zijn ogen rusten is de figuur van Dick. 'Goedemorgen, meneer Gilbert,' groet onze held vriendelijk. 'Hoe ben jij hier gekomen?' eist hij. 'Ik ben komen lopen,' antwoordt Dick. 'Ik neem niet vaak de bus. Ik denk dat lopen goed is voor de gezondheid.' 'Je weet al te goed wat ik bedoel. Hoe ben je uit de gevangenis geraakt?' 'Ik ben daar niet geweest.' 'Je bent gistermiddag gearresteerd omdat je iemand jaszak hebt gerold,' zegt Gilbert. 'Neem me niet kwalijk, meneer Gilbert, u vergist zich. Ik ben in hechtenis genomen op verdenking van zakkenrollen.' 'Dat is hetzelfde.' 'Niet helemaal. Het is bewezen dat ik onschuldig was. De beurs was door een andere jongen gerold.' 'Ben je berecht?' 'Ja, vrijgesproken.' Gilbert voelt zich teleurgesteld. Hij begrijpt niet hoe Dick heeft kunnen ontsnappen aan het zo kunstig opgezet complot om hem in de val te lokken. 'Welnu jongeman,' zegt hij. 'Ik geef je een goede raad. Als je verstandig bent, volg je het op.' 'Dat is aardig,' zegt Dick. 'Deze keer laat ik je brutaliteit voor wat het is. Als vriend adviseer ik je ontslag te nemen, voordat de heer Rockwell arriveert.' 'Waarom zou ik?' 'Het bespaart je ontslag.' 'Denkt u dat hij mij zal ontslaan?' 'Dat weet ik zeker. Hij wil niemand in dienst hebben die is gearresteerd wegens zakkenrollerij.' 'Zelfs niet als die persoon het niet heeft gedaan?' 'Zelfs niet als deze het geluk heeft gehad vrij te komen,' zegt Gilbert. 'Denkt u dat ik mijn baan beter kan opgeven?' 'Dat is voor jou de beste weg die je kunt volgen.' 'Hoe krijg ik een andere betrekking?' 'Als je meteen vertrekt, zal ik doen wat ik kan om je aan een andere te helpen.' 'Ik denk dat ik op de heer Rockwell wacht.' 'Ik geef de heer Rockwell alle noodzakelijke uitleg,' zegt de boekhouder. 'Ik denk toch dat ik hem liever zelf spreek, indien het u niets uitmaakt.' 'Je gedraagt je als een dwaas.

Je wordt alleen maar de winkel uitgezet. Als je mijn advies niet opvolgt, zal ik geen moeite doen je een andere betrekking te bezorgen.' 'Denkt u dat ik de portemonnee heb gepakt, meneer Gilbert?' vraagt Dick. 'Natuurlijk doe ik dat.' 'Hoe kunt u mij dan voor een andere baan aanbevelen?' 'Omdat ik denk dat dit een les voor je is. Je hebt het geluk gehad om deze keer te ontsnappen, je kunt dat niet altijd verwachten.' 'Ik ben u zeer dankbaar voor uw gunstige mening, maar ik denk niet dat ik onmiddellijk vertrek.' Op dat moment komt de heer Rockwell het pakhuis binnen. Hij is op de hoogte gebracht van Dick's ramspoed door de heer Murdock die de gelegenheid te baat genomen had om op weg naar de rechtzitting bij de woning van Rockwell langs te gaan. 'Hoe staat het ermee, Richard?' zegt hij, naderbij komend met een brede glimlach. 'Ik hoor dat je gisteravond in een vreemde omgeving beland bent.' 'Ja,' bevestigt Dick. 'Ik vond het niet leuk genoeg om er lang te blijven.' 'Waarom heb je mij niet geroepen?' 'Dank u, meneer, ik wilde u niet lastigvallen. Meneer Murdock was erg aardig.' 'Hebben ze de echte dief?' 'Ik weet het niet, meneer.' 'Nou, eind goed al goed.' Je kunt het je nu permitteren erom te lachen.' De heer Gilbert luistert met weinig voldoening naar dit gesprek. Het lijkt erop dat er zo'n goede verstandhouding tussen Dick en zijn werkgever is, dat hij inziet dat het heel moeilijk zou zijn om hem te vervangen. 'De heer Rockwell lijkt wel verliefd op die jongen,' mompelt hij. 'Ik denk dat ik nog geen ontslag neem,' fluistert Dick tegen de boekhouder. 'Op een dag kom je er wel achter,' snauwt Gilbert. 'Ga naar het postkantoor en zorg ervoor dat je onderweg niet stopt om te spelen.' Dick maakt zich op voor zijn taak. De straat oplopend ontmoet hij Roswell Crawford. Deze komt extra netjes gekleed uit de richting van Broadway. Als hij Dick opmerkt, lijkt het alsof hij een geest ziet. 'Goedemorgen, Roswell,' groet Dick vriendelijk. 'Goedemorgen,' antwoordt Roswell stijfjes. 'Je neef is in de telkamer. Ik heb haast en moet je verlaten.' 'Ik dacht dat hij al naar Blackwell Island onderweg was. Wat heeft dit te betekenen?' mijmert Roswell. Plotseling daagt het dat Dick wellicht ontslagen is. Deze gedachte vrolijkt hem aanzienlijk op. Parmantig stapt hij de telkamer binnen. 'Goedemorgen, neef James,' groet hij.

Gilbert draait zich om, zegt nors: 'Je kunt net zo goed vertrekken. Hier heb je geen kans.' 'Is die schoenpoetser niet ontslagen?' 'Nee, en dat zal niet gebeuren ook.' 'Hoe dat zo?' vraagt Roswell, zeer teleurgesteld kijkend. 'Dat kan ik je nu niet vertellen. Je kunt beter gaan. Ik leg het je vanavond wel uit.' 'Wat een pech!' zegt Roswell tegen zichzelf, tamelijk terneergeslagen. 'Ik wou dat ik geen woord tegen Edward McLean over deze baan had gezegd.'

Hoofdstuk19

Nog een arrestatie

Micky Maguire is, zoals de lezer zich zal herinneren, absoluut niet tevreden met de vergoeding die hij van Gilbert ontvangen heeft voor zijn aandeel in het complot, dat bijna rampzalig uitpakte voor onze vriend Dick. Hij vindt dat de boekhouder gemeen tegen hem heeft gedaan. Het ligt in zijn bedoeling om wraak te nemen wanneer een goede gelegenheid zich voordoet. Hij is zeer teleurgesteld dat hij het zonder het horloge moet doen waarop hij zijn zinnen had gezet. Hij zou geen scrupules hebben het te stelen, maar dat is nogal gevaarlijk. Hij begint te wensen dat hij de portemonnee had gehouden. Zeer waarschijnlijk zat er meer dan genoeg in om het uurwerk te kopen. Ondanks zijn teleurstelling heeft hij één genoegdoening. Hij heeft zich op Dick gewroken, aan wie hij al lange tijd een hekel had. Hij weet niets af van Tim Ryan's getuigenis, veronderstelt dat er geen twijfel mogelijk is over Dick's veroordeling. Hij had maar al te graag bij het proces aanwezig willen zijn. Hij heeft onaangename associaties met de rechtszaal van de Tombs Gevangenis. Verschillende keren heeft hij daar gestaan in een belangrijke maar weinig benijdenswaardige hoedanigheid. Staande bij het hekwerk van het park komt zijn boezemvriend en bewonderaar Kreupele Jim aangelopen. 'Morgen Jim, nog geluk gehad?' 'Helemaal niks,' broemt Jim. 'Ik heb nog geen schoen gepoetst en enorme honger.' 'Kom samen met mij ontbijten,' zegt Micky in een ongewone vlag van vrijgevigheid. Over het algemeen is hij eerder bereid getrakteerd te worden dan zelf te trakteren. 'Heb je genoeg geld?' 'Kijk eens.' Micky laat hem het bankbiljet zien dat hij van Gilbert gekregen heeft. 'Jij hebt mazzel. Heb je dat allemaal met het poetsen van schoenen verdiend?' 'Het maakt niet uit hoe ik het heb gekregen. Het is in ieder geval in orde. Kom mee als je honger hebt.' Kreupele Jim volgt Micky over Printing House Square naar een goedkoop restaurant in Nassau Street, tussen Ann en Beekman Street. Al snel zitten ze te smikkelen van een ontbijt. Omdat ze niet erg nauw kijken, zijn ze gauw tevreden. 'Ik heb nieuws,' zegt Micky, nadat hij zijn kop koffie heeft leeggedronken. 'Je bent Sjofele Dick toch niet vergeten?'

'Hij doet zich voor als een heer. Ik zag hem een week geleden rondlopen alsof hij op 5th Avenue woont,' verklaart Jim. 'Nou, hij heeft nu iets anders aan zijn hoofd.' 'Wat dan?' 'Opgepakt wegens zakkenrollen.' 'Wat?' vraagt Jim verbaasd. 'Hij heeft gistermiddag de portemonnee van een oude kerel gestolen. 'Daar komen zeker zijn goede kleren vandaan?' oppert Jim. 'Zeer waarschijnlijk. Een politieagent heeft hem naar het bureau gebracht. Ik verwacht dat hij nu onderweg is naar Blackwell Island. Zijn verdiende loon met die arrogantie van hem. Hij zal niet meer kunnen doen alsof hij zoveel beter is dan de rest.' 'Ik vraag me af wat Tom Wilkins zal zeggen. Hij is een goede vriend van Dick.' 'Het is een gluisperd,' vindt Micky. 'Dat is zo. Ik vroeg vorige week een shilling te leen. Hij wilde het mij niet geven,' volgens Jim. Deze Tom Wilkins is ook schoenpoetser, net als de twee, die zich zo ongunstig over zijn karakter uitlaten. Hij heeft een moeder en twee zussen, die gedeeltelijk afhankelijk van hem zijn. Hij geeft trouw al zijn verdiensten thuis af. Dit verklaart waarom hij niet bereid is Kreupele Jim wat te lenen. Deze hoeft alleen voor zichzelf te zorgen, betaalt het geleende geld ook nooit terug. Tom heeft een goede reden om Dick vriendelijk te bejegenen. Diverse keren, een keer is genoemd in het eerste deel van deze serie, heeft Dick hem in tijd van nood geholpen. Tom staat altijd klaar om Dick te verdedigen wanneer deze wordt beschimpt door Micky en zijn volgelingen. Zelf was hij daarom een keer of twee aangevallen. Kreupele Jim heeft gelijk in zijn veronderstelling dat niets méér Tom van zijn stuk zou brengen dan te horen dat zijn vriend in de problemen zit. Micky, in een genereuze bui, koopt een paar goedkope sigaren, waarvan hij er één aan zijn meeloper presenteert. Ze steken ze aan. Beide jongens, zich op hun gemak voelend door de genoten stevige maaltijd, banjeren branieachtig door de straat. Ze gaan het park weer binnen, beginnen naar klanten uit te kijken. 'Daar is Tom Wilkins,' merkt Kreupele Jim op. Deze is druk bezig een professionele gloed te geven aan de schoenen van een oudere heer, zittend op één van die houten stoelen die in de buurt van het stadhuis te vinden zijn. Eenmaal klaar met zijn taak staat hij op. Kreupele Jim loopt op hem af, zegt spottend: 'Ik heb goed nieuws gehoord over je vriend Dick.' 'Wat dan?' vraagt Tom. 'Hij is door de copp opgepakt 'Ja, dat zal wel,' zegt Tom, het niet gelovend. 'Is het niet zo, Micky?' informeert Jim met een beroep op zijn vriend.

‘Ja, het is waar. Ik heb gezien dat hij is weggevoerd omdat hij de jaszak van een oude kerel heeft gerold in Chatham Street.’ ‘Het zal wel,’ herhaalt Tom, begint zich wat ongemakkelijk te voelen. ‘Ik heb hem gisterochtend nog gezien en met hem gesproken.’ ‘Dat doet er niet toe, het gebeurde pas ‘s middags.’ ‘Dick steelt niet,’ zegt Tom stellig. ‘Hij zal het zwaar hebben om te bewijzen dat het niet zo is,’ zegt Micky. ‘Je zal hem de komende drie maanden niet zien.’ ‘Waarom niet?’ ‘Omdat hij dan op Blackwell Island vertoeft. Misschien kom jij er zelf ook wel terecht.’ ‘Als dat gebeurt zal het de eerste keer zijn,’ antwoordt Tom. ‘Dat is méér dan jullie beiden kunnen zeggen.’ Omdat dit waar is, wordt dit uiteraard als beledigend ervaren. ‘Houd je mond, Tom Wilkins!’ roept Micky, ‘als je geen klappen wil.’ ‘Wat een brutaliteit!’ voegt Kreupele Jim eraan toe. Hij voelt zich aangemoedigd door de aanwezigheid en steun van Micky, groter en sterker dan Tom. ‘Ik heb alleen de waarheid verteld,’ zegt Tom, ‘dat kan je niet ontkennen.’ ‘Hier... voor je brutaliteit!’ roept Micky. Hij heeft wat afstand genomen, verkoopt Tom een dreun tegen de zijkant van het hoofd, waardoor Tom wankelt. Kreupele Jim staat op het punt Micky te helpen, als er iets heel onverwachts gebeurt. Micky Maguire wordt in de kraag gegrepen. Verontwaardigd draait hij zich om, en ontdekt dat hij in de greep van een agent is. ‘Dus je bent aan het vechten, beste kerel?’ zegt de bewaker van de openbare orde. ‘Hij heeft mij beledigd,’ geeft Micky koppig als weerwoord zonder weerstand te bieden. Hij weet dat het geen effect heeft. ‘Niet waar, Jim?’ Jim is al verdwenen. Deze heeft een gemakkelijk te verklaren vooroordeel tegen de politie, wil het liefst zo min mogelijk ermee te maken hebben. ‘Daar weet ik niets van,’ zegt de agent. ‘Het enige wat ik weet is dat je gezocht wordt.’ ‘Omdat ik hem geslagen heb? Ik deed hem geen pijn.’ ‘Hij heeft me niet veel pijn gedaan,’ zegt Tom gul. Hij wil niet dat Micky door hem in de problemen raakt. ‘Hij zegt dat ik hem geen pijn heb gedaan,’ dringt Micky aan. ‘Kunt u mij niet laten gaan?’ ‘Daarvoor wil ik je niet,’ zegt de politieagent. Micky is verbaasd. De echte oorzaak van zijn arrestatie komt niet bij hem op. Hij begrijpt niet waarom hij gezocht wordt. ‘Wat gaat het dan over?’ vraagt hij verrast. ‘Wat heb ik misdaan?’ ‘Misschien kan jij je niet herinneren dat je gisteren in Chatham Street een oude heer van zijn portemonnee heeft beroofd.’ ‘Dat was ik niet.’ ‘Wie dan wel?’ ‘Sjofele Dick, de knaap die toen werd meegenomen. Ik heb gezien dat hij de jaszak van de man rolde.’

'Het lijkt erop dat jij er dus toch iets van afweet.' 'Dick heeft het heeft gedaan. Als hij zegt dat ik het deed liegt hij.' 'Daar heb ik niets mee te maken. Je zal je verhaal aan de rechter moeten vertellen.' 'Heeft hij Dick laten gaan?' 'Ja.' Micky hoort deze informatie ontzet aan. Op de een of andere wijze is bekend geworden dat hij de dief is. Hij schat zijn kans om vrij te komen klein in. Op dat ogenblik, vastgehouden door de politieagent, ziet hij Gilbert, de man die hem in het complot heeft gelokt, zijn richting uitkomen. Zijn woede tegen deze overwint zijn voorzichtigheid, hij roept: 'Wel, als ik de portemonnee al stal, dan was het omdat ik ervoor betaald werd. Dáár is de man die mij heeft ingehuurd.' Met enige verbazing luistert de politieman naar dit verhaal. 'Als u mij niet gelooft, wacht dan maar tot ik hem spreek.' 'Meneer Gilbert!' roept Micky. Gilbert, die zijn medestander tot nu toe niet heeft opgemerkt, kijkt op. Al snel heeft hij in de gaten wat er aan de hand is, bepaalt zijn strategie. 'Wie heeft het tegen mij?' zegt hij kalm. 'U heeft mij in de problemen gebracht, meneer Gilbert,' zegt Micky. 'Ik wil dat u mij eruit haalt.' 'Wat bedoelt hij?' vraagt Gilbert koeltjes, zich tot de agent richtend. 'U heeft mij ingehuurd om de portemonnee van iemand te stelen, en daar word ik nu voor opgepakt,' zegt Micky. 'Ik wil dat u mij helpt, anders word ik naar Blackwell Island gestuurd.' 'De jongen maalt,' zegt Gilbert zijn schouders ophalend. 'U heeft mij er 'n dollar voor gegeven,' brult Micky, zeer verontwaardigd over het verraad van zijn partner. 'Kent u de jongen?' vraagt de politieagent eerbiedig. Hij heeft weinig vertrouwen in de verklaring van Micky. 'Hij heeft mijn schoenen eens een keer gepoetst,' zegt Gilbert. 'Dat is alles wat ik van hem weet. Waarvoor is hij gearresteerd?' 'Wegens zakkenrollerij. Een andere jongen werd op verdenking ervan gearresteerd, maar bleek tijdens de rechtszaak onschuldig. Deze knaap hier stal de portemonnee.' 'Hij ziet eruit als een jonge deugniet,' zegt Gilbert koel. 'Ik ben hem zeer dankbaar dat hij mijn naam in de affaire heeft genoemd. Ik hoop dat hij zijn toetjes krijgt.' Dit is teveel voor Micky's geduld. Een stortregen aan vloeken daalt op Gilbert neer. De agent verstevigt zijn greep, schudt Micky flink door elkaar. Gilbert haalt zijn schouders op, loopt schijnbaar onbezorgd weg. 'Wacht maar tot ik vrij kom,' roept Micky woedend. 'Ik zal hem laten boeten.'

Met betrekking tot Micky hoef ik op dit moment alleen te vermelden dat deze onmiddellijk naar de gevangenis is overgebracht, berecht en veroordeeld. Dezelfde nacht bracht hij op Blackwell's Island door. We laten hem daar voor drie maanden achter.

Hoofdstuk 20

Voor het feest

'Je kunt toch wel naar het feest van Ida Greyson,' zegt Fosdick op dinsdagavond. 'Jawel,' verzekert Dick. 'Ik was bang de modieuze kringen op Blackwell Island te moeten opluisteren. Aangezien mijn boezemvriend Micky Maguire zo vriendelijk is geweest in mijn plaats te gaan, zal ik mijn andere afspraak kunnen nakomen.' 'Micky is een slechte vent.' 'Ik ben bang dat hij dat is,' beaamt Dick. 'Hij heeft nooit een eerlijke kans gehad. Zijn vader was een dronkaard, sloeg hem en zijn moeder, totdat Micky van huis wegliep en voor zichzelf opkwam. Hij heeft nooit een goed voorbeeld gehad.' 'Je spreekt vriendelijk over Micky, ondanks dat hij altijd je vijand is geweest.' 'Ik heb dan ook geen kwade bedoeling,' zegt Dick genereus. 'Als ik ooit iets goeds voor hem kan doen, doe ik dat. Ik heb meer mazzel gehad dan hij en de meeste van mijn oude metgezellen. Ik zal doen wat binnen mijn vermogen ligt om hen verder te helpen. Er zit goeds in hen, als je het maar naar boven kunt brengen.' Dick spreekt serieus, op heel andere toon dan gewoonlijk. Hij heeft zijn eigen filosofie, accepteert de wereld zoals deze op hem afkomt. Hij heeft een warm meelevend hart voor het lijden van anderen. Hij voelt dat hij in de positie verkeert om met zijn oude metgezellen bevriend te raken, hen aan te moedigen zich te richten op hogere doelen en een betere levenswijze. 'Je bent een fijne vent, niet iedereen is zo vergevingsgezind,' zegt Fosdick. 'Ik ken iemand,' zegt Dick glimlachend. 'Je bedoelt mij? Ik ben bang dat jij je vergist. Ik kan niet zeggen dat ik erg positief tegenover Micky Maguire sta.' 'Misschien verandert Micky, komt het toch goed met hem.' 'Het zou geweldig zijn.' 'Zijn wij niet allebei wonderbaarlijk veranderd in de afgelopen achttien maanden?' 'Jij was altijd een goede kerel, zelfs toen je Sjofele Dick was.' 'Dat zeg je omdat je mijn vriend bent, Fosdick.' 'Ik zeg het omdat het waar is. Je staat altijd klaar om de kant van de zwakkeren te kiezen. Je deelt je geld met zij met minder geluk. Ik heb het moeilijk gehad, totdat ik jou tegenkwam.' 'Dank je,' zegt Dick. 'Als ik ooit een eersteklas aanbeveling wil, kom ik naar jou toe. Wat heb ik trouwens veel vrienden!

De heer Gilbert bood aan mij een andere baan te bezorgen, als ik mijn betrekking bij Rockwell & Cooper opgaf.' 'Het is een belangeloze vriend,' lacht Fosdick. 'Denk je erover zijn aanbod te aanvaarden?' 'Ik ben bang dat ik niet geschikt ben voor de positie waarin hij mij wil plaatsen,' verklaart Dick. 'Hij denkt dat ik het meest gebaat ben bij het poetsen van schoenen. Misschien heeft hij het voornemen mij tot zijn privé-adjutant te benoemen. Ik ben bang dat ik dan tot mijn twee- of driehonderdste verjaardag niet met pensioen zou kunnen als ik dat zou accepteren. Wat zullen we trouwens aantrekken voor het feest?' 'Wij hebben mooie kleren. We kunnen ze naar de kleermaker brengen en laten strijken. Ze zullen er goed uitzien.' 'Ik zag vandaag een prachtige stropdas in een winkel op Broadway. Ik ga die kopen.' 'Jij hebt een zwak voor stropdassen.' 'Weet je, Fosdick. Als je een opvallende stropdas hebt, kijken de mensen daarnaar, en zullen je gezicht niet snel bekritisieren.' 'Misschien zit daar iets in. Ik ben best zenuwachtig. Het is het eerste deftige feest dat ik ooit ga bijwonen.' 'Nou,' zegt Dick, 'ik heb er ook niet veel bezocht. Als schoenpoetser merkte ik dat het mijn nering in de weg stond. Ik heb alle gekregen chique uitnodigingen daarom afgeslagen.' 'Je zou een sensatie veroorzaakt hebben als je in het kostuum was verschenen dat je toen droeg,' oppert Fosdick. 'Daar was ik ook bang voor. Ik wilde geen opschudding veroorzaken, ben te bescheiden.' Hoewel ze zich geveild voelen door Ida's uitnodiging, kijken beide jongens dus in feite nogal nerveus uit naar de feestavond. Voor het eerst zullen ze op voet van gelijkheid een groot aantal jongeren ontmoeten, van huis uit heel anders opgevoed. Dick kan het niet helpen zich te herinneren hoe kort geleden het is dat hij met zijn houten kistje op zijn rug gebonden door het stadspark riep: 'Uw schoenen poetsen?' Misschien zijn er oude klanten aanwezig. Hij weet dat hij anders geworden is, zijn uiterlijk ten goede verbeterd. Het is nauwelijks aannemelijk dat iemand die hem in de salon van de heer Greyson aantreft, hem zou herkennen als de Sjofele Dick uit vroegere dagen. Er is nog een reden. Ida vindt hem leuk. Hij heeft een oprechte sympathie voor het kleine meisje voor wie hij een gevoel koestert, zoals als een broer voor zijn geliefde jongere zus. Dus Dick doft zich voor het feest op, omdat hij het gevoel heeft dat hij zich er op de een of andere manier wel doorheen zal slaan.

Onnodig te vermelden dat zijn schoenen blinken. Zelfs de professionele expert van het 5th Avenue Hotel overtreft het niet. Hij is de nering niet vergeten, waarmee hij ooit in zijn levensonderhoud voorzag. Als Dick zijn stropdas omgeknoopt heeft, ik moet zeggen dat het minstens een kwartier geduurd heeft, kamt hij zorgvuldig zijn haar, stoft zijn kleren af. Hij ziet er zeker opmerkelijk goed uit. Dick is niet ijdel, wil bij zijn eerste intrede in de samenleving er wel graag verzorgd bijlopen. We hoeven er niet aan toe te voegen dat ook Fosdick netjes is gekleed. Deze is kleiner en fragieler dan Dick. Het ligt niet in de lijn der verwachting dat hij veel aandacht trekt. De jongens dalen de trap af, komen juffrouw Peyton tegen. 'Echt, meneer Hunter,' zegt de jongedame, 'u ziet er vanavond oogverblindend uit. Hoeveel harten verwacht u deze avond te breken?' 'Ik zit niet in die branche,' antwoordt Dick. 'Dat laat ik volledig aan u over.' 'Het is jammer dat u dat zegt, meneer Hunter,' antwoordt juffrouw Peyton, toch zeer tevreden. 'Ik denk nooit aan zoiets.' 'Ik neem aan dat ik u moet geloven,' antwoordt Dick. 'Hoe komt het trouwens dat meneer Clifton de laatste tijd er zo droevig uitziet?' 'Meneer Clifton denkt helemaal niet aan mijn arme ik,' klaagt juffrouw Peyton. 'Als u eens wist wat hij laatst over u kletste.' 'Vertel het mij.' 'Ik kan het niet.' 'Als u wilt, geef ik u...' 'Dank u,' onderbreekt Dick met een serieus gezicht. 'Ik accepteer nooit kusjes van dames ouder dan zes.' 'Hoe kunt u dat nu denken, meneer Hunter?' 'Het spijt mij dat ik u moet teleurstellen, mevrouw Peyton, dat kan ik echt niet.' 'Alsof ik ooit aan zoiets heb gedacht!' roept juffrouw Peyton geschokt uit. 'Ik doe een beroep op mijn vriend Fosdick.' 'Heb ik dat gevraagd, meneer Fosdick?' Deze glimlacht. 'U moet mij niet aanspreken, juffrouw Peyton. U en meneer Hunter zijn zo briljant dat ik niet pretendeer u te begrijpen.' 'U vertelt mij dus niet wat meneer Clifton heeft gezegd? Dat is jammer. Ik zal vannacht er niet van kunnen slapen als ik eraan denk,' gaat Dick verder. 'Ik stel voor dat u het aan meneer Clifton zelf vraagt.' 'Ik weet niet, wellicht doe ik dat.' Juffrouw Peyton gaat de salon binnen. De heer Clifton is een klerk met een klein salaris, heeft voortdurend schulden en geen goede vooruitzichten. Als een zeer schitterende partij kan hij niet worden beschouwd. Juffrouw Peyton is niet erg kieskeurig. Ze zou gemakkelijk haar naam in Clifton veranderen, als de gelegenheid zich zou voordoen.

Omdat wij misschien niet de gelegenheid hebben om nog een keer op haar te wijzen, kunnen we net zo goed nu vermelden dat de geldzaken van Clifton enkele maanden later in een crisis uitmondde. Hij heeft altijd de gewoonte gehad om juffrouw Peyton uit te lachen. In zijn nood herinnert hij zich dat ze de beheerster is van enkele duizend dollars waarover zij de absolute controle heeft. Gezien zijn situatie besluit hij zich op te offeren. Hij biedt juffrouw Peyton zijn hart en hand. Haar hart klopte bij de gedachte, en het aanzoek wordt prompt geaccepteerd. Mevrouw Peyton verklaart dat hij 'voor haar tedere hart haar eerste en enige liefde is.' De heer Clifton weersprekt dit niet. Hij is zich ervan bewust dat juffrouw Peyton al bijna tien jaar haar netten uitgooide om een echtgenoot te strikken. Het huwelijk vindt plaats in het pension. Dick en Fosdick behoren tot de genodigden. De heer Clifton koopt met het geld van zijn vrouw zich in bij een winkel aan 8th Avenue. Hopelijk doet hij daar goede zaken. Iedereen die hem op zijn zakenadres wil bezoeken verwijs ik naar de New York City Gids voor zijn nummer. Of de heer en mevrouw Clifton gelukkig zijn kan ik niet zeggen. Ik sta niet op hun vriendenlijst. Ik word op de hoogte gehouden door mijn vriend Dick, die af ten toe langskomt. Mevrouw Clifton blijkt nog net zo fascinerend als voor haar huwelijk. Ze minacht natuurlijk de oude vrijsters, omdat ze nauwelijks ontsnapt is aan het gevaar er zelf eentje te worden.

Hoofdstuk 21

Het feestje van Ida Greyson

Als Dick en zijn vriend het huis van meneer Greyson bereiken, staan er twee koetsen voor de deur. Uit elk daarvan komen jonge gasten, net zoals zichzelf uitgenodigd voor het feest. Eén van hen voert twee jonge meisjes van twaalf mee, de andere twee jongens van twaalf en veertien, en hun zusje van tien. Met dit gezelschap voelen de twee jongens zich minder onzeker dan wanneer ze alleen waren gearriveerd. De deur wordt door een bediende geopend, deze roept: 'Kleedkamer voor de jonge dames op de tweede verdieping, kamer links, kleedkamer voor de jonge heren er tegenover.' De jongens volgen de aanwijzingen op, gaan naar boven en betreden een grote ruimte. Daar trekken zij hun bovenkleding uit, hebben gelegenheid het haar te fatsoeneren en de kleren te borstelen. 'Is je zus hier vanavond?' vraagt één van de jongens, zich tot Dick wendend. 'Nee,' antwoordt Dick droogjes. 'Ze kan niet komen.' 'Dat spijt me. Ze heeft mij de eerste Lancer Quadrille beloofd. (*Een gezelschapsdans, uitgevoerd door vier paren/vertaler*) 'Moet ik soms haar plaats innemen?' vraagt Dick. 'Dat denk ik niet,' lacht de ander. 'Ik zal je wat vertellen. Je kunt met mijn zuster dansen.' 'Dat zal ik graag doen,' zegt Dick, 'als je mij aan haar voorstelt.' 'Oh, ik dacht dat je haar kende,' zegt de ander verrast. 'Misschien wel,' gaat Dick verder. 'Vlak voor mijn komst heb ik mijzelf geruild met een andere jongen, en dat maakt verschil, weet je. Ik zou je niet kennen als je niet met me had gepraat.' 'Je kent mij nu wel?' vraagt de andere jongen, die begint te begrijpen dat hij zich vergist heeft. 'Je woont in 21th Street, niet?' 'Klopt,' is het onverwachte antwoord. Dick heeft door een merkwaardig toeval het juist geraden. 'Jij bent Henry Cameron, nietwaar?' 'Nee,' antwoordt Dick. 'Mijn naam is Richard Hunter.' 'De mijne Theodore Selden. Ik neem aan dat je dit al weet, zoals je wist waar ik woon. Als je er klaar voor bent, gaan we naar beneden.' 'Kom, Fosdick,' zegt Dick. 'We krijgen eerst de Lancer Quadrille dansen,' zegt Theodore. 'Ida heeft dat tegen mijn zus gezegd. Heb je al een partner op het oog?' 'Nee.' 'Dan stel ik je aan mijn zus voor. Kom mee.'

Ik mag hier uitleggen dat Dick, en ook Fosdick, verschillende keren in de salon van het pension de Lancer Quadrille 's avonds gedanst hebben. Ze hebben er dus redelijk vertrouwen in dat zij zich er respectabel doorheen slaan. Toch maakt het voorstel van zijn nieuwe vriend Dick zenuwachtig. Tegenover jongens is hij niet verlegen, maar hij heeft weinig ervaring met meisjes of jonge dames. Hij verwacht zich slecht op zijn gemak bij hen te voelen, kan echter geen goede reden bedenken om af te zien van de beloofde introductie. In gezelschap van zijn nieuwe vriend feliciteert hij Ida met haar verjaardag. Hij zou niet geweten hebben hoe zich te gedragen als hij Theodore niet als voorbeeld had genomen. Daarna lopen ze verder door naar de kamer waar één van de jonge dames zit, die gelijktijdig met hem binnenkwamen. 'Alice,' zegt Theodore, 'dit is mijn vriend, meneer Hunter. Hij wil graag met je de eerste Lancer Quadrille dansen.' Dick maakt een buiging. Alice haalt een kaartje tevoorschijn, zegt: 'Ik verheug mij erop. Mag ik verzoeken dat de heer Hunter zijn naam hierop schrijft?' Dick doet dat, is dankbaar dat hij nu een mooi handschrift heeft. 'Nu,' zegt Theodore onomwonden, 'laat ik jullie tweeën achter om elkaar te vermaken. Zelf ga ik op zoek naar een danspartner.' 'Ik heb er zin in,' denkt Dick, naast Alice op de bank plaatsnemend. Wist ik maar wat te zeggen.' 'Vind je de Lancer Quadrille leuk?' vraagt de jongedame. 'Ja, ik vind het leuk,' beaamt Dick. 'Ik heb het nog niet veel gedanst, ben bang wat fouten te maken.' 'Ik twijfel er niet aan dat we goed met elkaar overweg kunnen,' zegt Alice. 'Waar heb je het geleerd?' 'Thuis,' zegt Dick. 'Ik dacht al je niet gezien te hebben bij Dodworth. Afgelopen winter zat ik daar op dansles.' 'Nee,' bevestigt Dick. 'Ik heb nooit les gehad.' 'Vind je Ida Greyson leuk?' vraagt Alice. 'Ja, ik vind haar heel leuk,' antwoordt Dick oprecht. 'Ze is een lief meisje, een heel goede vriendin.' Wie is de jongen die met jou de kamer binnenkwam?' 'Hij heet Henry Fosdick.' 'Hij gaat met Ida dansen. Kom, laten we ons haasten en in dezelfde set stappen.' Dick reikt zijn arm. De sets zijn al gevormd, dus leidt hij zijn partner naar het voorste deel van de ruimte. Ze zijn net op tijd. Theodore, met een meisje van ongeveer zijn eigen leeftijd, heeft zijn positie tegenover Dick al ingenomen. Fosdick en Ida zijn het eerste stel, en tegenover hen Isaac en Isabella Selden, neven van Theodore en Alice.

De Lancer Quadrille dans

Nauwelijks hebben ze hun plaats ingenomen als de muziek begint. Dick voelt zich wat zenuwachtig, is vastbesloten zijn best te doen. Omdat hij erg rap is bij het aanleren van bewegingen en van nature gracieus komt hij er zeer verdienstelijk en zonder fouten doorheen. 'Ik dacht dat je had verwacht fouten te maken,' zegt Alice Selden als Dick haar terug naar haar stoel leidt. 'Ik vind dat je heel goed danst.' 'Dat komt omdat ik zo'n goede partner heb,' zegt Dick. 'Bedankt voor het compliment,' zegt Alice beleefd. 'Het lijkt mij dat je heel galant bent, Alice,' zegt Theodore, op hen aflopend. 'Meneer Hunter maakte me een compliment,' zegt Alice. 'Ik zou willen dat je mij vertelt hoe je dat doet,' zegt Theodore tegen Dick. 'Ik zou willen dat hij dat deed,' onderbreekt Alice. 'Jouw complimenten zijn van de verkeerde soort.' 'Er wordt niet verwacht dat broers hun zussen complimenteren', verduidelijkt Theodore. Mevrouw Greyson is tijdens het dansen de kamer binnengekomen. Ze is blij te zien dat Dick en Henry Fosdick aan het vermaak van de avond deelnemen in plaats van in een hoek te zitten. Dick maakt een afspraak met Alice voor nog een dans later op de avond. De tweede is met Ida Greyson, bij wie hij zich tegen die tijd zeer op zijn gemak voelt. 'Ik wist niet dat je Alice Selden kende,' zegt Ida. 'Waar heb je haar ontmoet?' 'Haar broer Theodore heeft mij vanavond voorgesteld. Ik had haar niet eerder ontmoet.'

'Je bent hier de laatste tijd niet meer geweest, Dick,' zegt Ida familiaal. 'Nee,' beaamt hij. 'Dat komt omdat ik het erg druk heb.' 'Je werkt 's avonds toch niet?' 'Ik studeer 's avonds.' 'Wat studeer jij?' 'Franse taal bijvoorbeeld.' 'Spreek je Frans?' 'Een beetje. Niet veel.' 'Ik ga je testen. 'Comment portez-vous, monsieur?' 'Très bien, mademoiselle. Et vous?' 'Dat klopt,' zegt Ida ernstig. 'Ik kan er zelf nog niet veel van. Wie geeft jou les?' 'Ik heb een privé-leraar.' 'Ik ook. Ze komt twee keer per week. Als ik mijn les niet ken, trekt ze mij aan de oren. Doet jouw leraar vervelend?' 'Nee,' lacht Dick. 'Hij trekt niet aan mijn oren.' 'Dat komt omdat jij zo groot bent. Ik zou jou als leraar willen. Ik zou het aan papa vragen indien je het als een geboren fransman zou spreken.' 'Kan ik ook,' zegt Dick. 'Echt waar?' 'Ja, als een inwoner van New York.' Ida lacht, vreest dat dit niet gaat werken. Als het dansfeest voorbij is en Dick Ida naar haar stoel begeleidt, wacht hem een verrassing. Een jongen komt haastig naar voren, zegt op verbaasde en voldane toon: 'Is het mogelijk dat dit Dick Hunter is?' 'Frank Whitney!' roept Dick, hem hartelijk de hand schuddend. 'Hoe kom jij hier?' 'Dat is precies de vraag die ik jou wilde stellen. Ik zal eerst antwoorden. Ik breng een paar dagen door met een paar neven in 37th Street. Ze zijn vrienden van de Greysons en zijn hier voor vanavond uitgenodigd, en ik met hen. Ik had er niet van kunnen dromen je hier te ontmoeten. Ik moet zeggen, je lijkt je helemaal thuis te voelen.' 'Meneer Greyson is een goede vriend,' zegt Dick. 'Ik heb Ida vaak ontmoet. Ik was wat zenuwachtig om naar dit feest te komen, bang om mij als een kat in een vreemd pakhuis te voelen.' 'Je bent een geweldige jongen. Je ziet eruit alsof jij je hele leven al gewend bent aan zulke gelegenheden. Ik kan nauwelijks geloven dat jij dezelfde jongen bent die ik iets meer dan een jaar geleden aan de voorzijde van het Astor House Hotel ontmoette.' 'Als ik veranderd ben, komt dat door wat je toen tegen me zei, jij en je oom. Zonder zou ik misschien nog steeds Sjöfele Dick zijn.' 'Ik ben blij je dit te horen zeggen. Voor het overgrote deel komt jou zelf de eer toe.' 'Ik heb hard gewerkt,' beaamt Dick, 'omdat ik voelde dat ik iets had om voor te werken. Wanneer ga jij naar de universiteit?' 'Ik verwacht over ongeveer twee maanden toelating aan te vragen.' 'Op Columbia College?' 'Ja.' 'Daar ben ik blij om. Ik hoop je af en toe te zien.' 'Je zult me vaak zien.' De muziek begint, de jongens scheiden zich.

Het is onnodig uit te weiden over de verdere gebeurtenissen van die avond. Dick maakt kennis met nog een aantal andere gasten, voelt zich veel meer op zijn gemak dan hij had verwacht. Hij keert naar huis terug met het gevoel dat zijn eerste feest zeer aangenaam is geweest, en dat hij over het geheel genomen een goede indruk heeft achter gelaten.

Hoofdstuk 22

Micky Maguire keert terug van Blackwell Island

Drie maanden lang wordt Micky Maguire niet gezien op de gebruikelijke plekken. Tijdens zijn onvrijwillige verblijf op Blackwell Island heeft hij vaak gepiekerd over het verraad van Gilbert. Zijn huidige situatie is aan hem te wijten. Hij voelt zich aan zijn lot overgelaten door een egoïstische en even schuldige medestander. Het is al met al een affaire met verlies voor de arme Micky. Hij heeft slechts een schamele dollar voor zijn diensten ontvangen. In ruil daarvoor wordt hij drie maanden van zijn vrijheid beroofd. De schande dat hij naar Blackwell Island is gestuurd, ervaart Micky niet zoals Dick zou hebben gedaan. Micky is er te vaak geweest om zich daarover druk te maken. Hij houdt niet van de beperkingen van de plek, wel van het vrije en onafhankelijke straatleven, waarvan hij nu een tijdlang buitengesloten is. Het resultaat van Micky's piekeren is een sterke hang naar wraak op de veroorzaker van zijn malheur. Hij kan op dat moment niets doen, slechts afwachten. Intussen gaat in het etablissement in Pearl Street alles zijn gewone gangetje. Gilbert mag Dick niet méér dan voorheen. Sterker nog, hij heeft een grotere hekel aan hem gekregen. Gezien de vriendschappelijke relatie tussen Dick en zijn werkgever, vindt hij het verstandig hem goed te behandelen wanneer de heer Rockwell in de buurt is. Zo niet, geniet hij van zijn spottende opmerkingen en verwijten. Deze laat Dick goedgehumtst van zich afglijden. Of hij slaat terug met een grappig antwoord, dat de scherpte van het sarcasme eraf haalt. Dat zorgt ervoor dat de boekhouder zich ergert geen partij te zijn voor de door hem gehate jongen. Dick, trouw zijn taken vervullend, en begrip hebbend voor wat er van hem wordt verlangd, stijgt in ieders achting, behalve bij Gilbert. 'Ga door zoals je bent begonnen, Richard,' zegt meneer Murdock tegen Dick. 'Ooit wordt je partner van de firma.' 'Denkt u dat echt, meneer Murdock?' vraagt Dick met een blos van voldoening op zijn gezicht. 'Dat denk ik ja. Je beschikt over uitstekende kwaliteiten. De heer Rockwell mag jou graag. Je hoeft slechts standvastig en trouw te blijven, en je komt zeker hogerop.' 'U weet wat ik ben geweest, meneer Murdock.' 'Daar ben je niet slechter van geworden, Richard.'

Het siert een jongen om zijn eigen brood te verdienen als de omstandigheden hem daartoe dwingen. Is het een eerlijke baan, dan is het eervol.' Door zulke opmerkingen wordt Dick aangemoedigd. Hij voelt dat meneer Murdock een echte vriend is. De weg van vooruitgang ligt voor hem open. Op een dag verschijnt Micky Maguire weer in zijn oude omgeving. De dag erna loopt hij op straat Gilbert tegen het lijf. De boekhouder besteedt geen aandacht aan hem. Het raakt Micky's trots, sterkt hem in zijn besluit het aandeel Gilbert binnen het gebeuren bekend te maken aan de heer Rockwell. Hij veronderstelt dat dit waarschijnlijk de beste methode is om Gilbert te kwetsen. Met enige moeite, Micky's opleiding is nogal gebrekkig, komt hij aan de hand van een register achter het woonadres van de heer Rockwell. Hij had naar de zaak kunnen gaan, maar Gilbert zou daar zijn. Hij geeft er de voorkeur aan de heer Rockwell thuis op te zoeken. Het is ongeveer acht uur 's avonds als hij de trap oploopt en aanbelt. De bediende staart naar het vreemde en niet bepaald aantrekkelijk personage. 'Is de heer Rockwell thuis?' vraagt Micky. 'Ja.' 'Ik wil hem spreken.' 'Heeft hij gezegd dat je moest komen?' 'Het gaat om iets speciaals,' verduidelijkt Micky. 'Wacht hier, dan zal ik het hem zeggen,' antwoordt het meisje. 'Er staat een jongen aan de deur die u wil spreken, mijnheer Rockwell,' zegt de bediende. 'Heb je hem binnen gevraagd?' 'Nee, meneer. Hij ziet eruit als een verdacht persoon,' vindt Bridget. De heer Rockwell staat op, loopt naar de deur. 'Waarvoor kom je?' vraagt hij. 'Het gaat over Dick. 'Sjofele Dick' noemen we hem altijd,' zegt Micky. 'Je bedoelt Richard Hunter.' 'Ja,' bevestigt Micky. 'Hij is opgepakt omdat hij drie maanden geleden de portemonnee van een heer heeft gestolen.' 'Het is bewezen dat hij onschuldig is,' zegt de heer Rockwell. 'Dus als je iets tegen hem hebt in te brengen is het verspilde tijd.' 'Ik weet van zijn onschuld af,' zegt Micky. 'Een andere jongen heeft het gedaan.' 'Wie was het?' 'Ik deed het.' 'Dan heb je iets slechts gedaan door het geld te stelen. Ook iets gemeens door te proberen een onschuldige jongen in de problemen te brengen.' 'Ik zou het niet hebben gedaan,' verklaart Micky, 'als ik er niet voor betaald had gekregen.' 'Betaald voor stelen!' oppert de heer Rockwell verbaasd. 'Betaald voor het in problemen te brengen van Dick.' 'Dat lijkt mij een onwaarschijnlijk verhaal.' 'Wie zou jou geld betalen om zoiets te doen?' 'Meneer Gilbert.' 'Mijn boekhouder?' 'Ja,' zegt Micky wraakzuchtig.

‘Ik kan dit nauwelijks geloven,’ zegt de heer Rockwell. ‘Hij heeft mij slechts één dollar gegeven voor wat ik deed,’ zegt Micky gekwetst. ‘Hij had me vijf dollar moeten overhandigen. Het is gewoon een gemene kerel.’ ‘Dat is de reden dat je hem nu verraad?’ ‘Nee,’ antwoordt Micky. ‘Het gaat niet om het geld, hoewel het gemeen is te verwachten dat iemand het risico loopt om voor één dollar te worden opgepakt. Toen ik door de politie werd opgebracht kwam ik hem tegen. Hij beweerde dat ik een jonge schooier ben en niets van mij afweet.’ ‘Is dit waar?’ vraagt de heer Rockwell, Micky scherp aankijkend. Deze zweert onder ede. ‘Of je zweert of niet, daarom geloof ik jou nog niet. Kun je uitleggen waarom meneer Gilbert zich met zo’n laaghartige samenzwering inlaat?’ ‘Hij heeft mij verteld dat hij Dick haat,’ zet Micky uiteen. ‘Mag jij hem?’ ‘Nee, dat doe ik niet,’ zegt Micky eerlijk. ‘Ik haat meneer Gilbert erger.’ ‘Waarom haat je Richard?’ ‘Omdat hij op de voorgrond treedt.’ ‘Ik veronderstel dat dit betekent dat hij nette kleding draagt, zijn gezicht en handen schoonhoudt,’ zegt de heer Rockwell glimlachend. ‘Hij was niets anders dan een schoenpoetser,’ zegt Micky gekwetst. ‘Wat ben jij?’ ‘Ook schoenpoetser, maar ik doe niet alsof.’ ‘Bedoel je dat jij je hele leven schoenpoetser wilt blijven?’ ‘Dat weet ik niet,’ zegt Micky. ‘Er is niets anders te doen.’ ‘Zeg mij eens eerlijk. Zou je niet liever goede kleren dragen dan slechte, en jezelf schoon en netjes houden?’ ‘Jawel,’ zegt Micky na enig aarzelen. ‘Waarom neem jij het Dick dan kwalijk dat hij hetzelfde doet?’ ‘Hij heeft me een keer geslagen,’ zegt Micky, nogal met tegenzin, verschuift van houding. ‘Waarom?’ ‘Ik gooide een steen naar hem.’ ‘Dan kun je hem het niet erg kwalijk nemen, toch?’ ‘Nee,’ zegt Micky langzaam. ‘Ik weet eigenlijk ook niet waarom.’ ‘Wat mij betreft heb ik een zeer goede indruk van Richard,’ gaat de heer Rockwell verder. ‘Hij wil vooruit in de wereld. Ik ben blij dat ik hem hierbij kan helpen. Wat betreft dat op de voorgrond treden. Ik zou verheugd zijn te zien dat jij hetzelfde doet.’ ‘Er bestaat voor mij geen enkele kans,’ zegt Micky. ‘Waarom niet?’ ‘Ik heb niet zoveel geluk als Dick.’ ‘Hij heeft misschien geluk gehad,’ zegt de heer Rockwell. ‘Over het algemeen merk ik dat geluk het vaakst opduikt bij zij die het verdienen. Als je probeert vooruit te komen zal ik je helpen.’ ‘Wilt u dat doen?’ vraagt Micky verbaasd.

Van huis uit is hij Ismaëliet (*Ismaëlieten zijn de afstammelingen van Ismaël, de zoon van Abraham/vertaler*). Hij is altijd omringd geweest door figuren als Kreupele Jim, die hem bijstonden om hem aan te moedigen en te steunen bij zijn slechte daden. Hij heeft dus nooit een vriend gehad die zo'n naam waard was. Dat een heer als Rockwell vrijwillig aanbiedt om hem te helpen is zeer verrassend. 'Hoe oud ben je?' informeert deze. 'Zeventien jaar,' antwoordt Micky. 'Hoe lang poets je al schoenen?' 'Sinds ik acht of negen was.' 'Ik denk dat het tijd is dat je iets anders gaat doen.' 'Wat dan?' 'Daar moeten we ons over beraden. Ik moet ook denken aan de informatie die je mij hebt verstrekt omtrent de heer Gilbert. 'Weet je zeker dat je de waarheid spreekt.' 'Ja,' bevestigt Micky. 'Het is de waarheid.' Micky zweert deze keer niet. De heer Rockwell gelooft hem. 'Laat mij eens kijken,' zegt deze nadenkend. 'Kan je morgenochtend om tien uur in de winkel zijn?' 'Dat kan ik,' zegt Micky prompt. 'Hoe heet je?' 'Micky Maguire.' 'Prettige avond verder, Michael.' 'Goedenacht, meneer,' groet Micky respectvol. Hij vertrekt met een scala aan nieuwe gedachten en ontluikende aspiraties. Een heer heeft aangeboden hem te helpen vooruit te komen in de wereld. Niemand heeft ooit eerder enige belangstelling voor hem getoond. Het leven zat vol conflicten. Voor hem was het een dagelijks gevecht, met heel weinig hoop op een betere toekomst. Hij had wel verwacht eens te moeten stoppen met het poetsen van schoenen, maar er lag niks anders in het verschiet. 'Waarom zou ik niet hogerop willen in de wereld?' mijmert hij eerezuchtig. Schoorvoetend geeft hij toe dat hij tot op heden een slecht leven heeft geleid. Vage gedachten aan verandering komen bij hem op. Iemand heeft belangstelling in hem getoond. Dat is nu het geheim van zijn gedachten en doel. Over het geheel genomen begin ik te denken dat er hoop voor Micky gloort.

Hoofdstuk 23

Roem en fortuin

Meneer Gilbert kijkt toevallig uit het raam van de heer Rockwell's telkamer, als hij onaangenaam verrast wordt door de plotselinge verschijning van Micky Maguire. Het zou nog onaangenamer voor hem worden. Micky loopt naar de voordeur, komt zelfverzekerd binnen. Gilbert haast zich om hem tegemoet te treden om de binnenkomst te verhinderen. 'Wegwezen hier, jonge boef!' zegt hij autoritair. 'Je bent hier niet gewenst.' 'Ik kom voor zaken,' antwoordt Micky met een frons van afkeer. Het ligt niet in zijn bedoeling zich terug te trekken. 'Ik heb niets met jou te maken,' zegt Gilbert. 'Misschien niet, maar de heer Rockwell wel,' gaat Micky verder. 'De heer Rockwell heeft niets te zeggen tegen een zwerver als jij.' Micky houdt voet bij stuk. 'Hij heeft gezegd dat ik moest komen. Ik ga pas weg als ik hem heb gezien.' Gilbert gelooft dit niet, vermoedt dat Micky van plan is hem te verraden. Daar heeft hij uiteraard groot bezwaar tegen. 'Ga weg!' roept hij gebiedend, 'of moet ik je dwingen?' 'Ik blijf,' daagt Micky uit. 'Dat zullen we nog wel eens zien.' Gilbert pakt hem bij de schouders beet. Micky is knokken gewend, biedt krachtig weerstand. Midden in het gevecht verschijnt de heer Rockwell ten tonele. 'Wat heeft dit te betekenen?' vraagt hij op rustige gezaghebbende toon. 'Deze jonge boef heeft geprobeerd zijn weg naar binnen te forceren,' zegt de boekhouder met een rood aanlopend gezicht. 'Ik heb naar u gevraagd,' zegt Micky. 'Hij zei dat ik dat niet mocht.' 'Ik heb hem verzocht te komen,' legt de heer Rockwell uit. 'Je mag naar de telkamer, Michael. Meneer Gilbert, ik zou ook graag uw aanwezigheid op prijsstellen.' Verrast, niet geheel vrij van een voorgevoel, volgt meneer Gilbert zijn werkgever en Micky Maguire naar de telkamer. 'Meneer Gilbert,' begint de heer Rockwell, 'kent u deze jongen?' 'Hij heeft mijn schoenen eens een keer gepoetst,' antwoordt de boekhouder. 'Verder weet ik niets van hem, behalve dat hij een jonge vagebond is, een dief.' 'Wie heeft mij ingehuurd om te stelen?' antwoordt Micky. 'Ik denk niet dat je personeel nodig hebt,' zegt Gilbert grijnzend. Micky staat op het punt in niet mis te verstane bewoordingen terug te slaan. De heer Rockwell geeft hem een teken om te zwijgen.

'Deze jongen heeft een aanklacht tegen u ingediend, meneer Gilbert,' zegt hij, 'waarvan u op de hoogte moet worden gebracht.' 'Hij is tot elke leugen in staat,' zegt de boekhouder, is zenuwachtig. 'Ik dacht dat uw kennismaking met hem zeer summier is geweest?' 'Dat is zo, maar men kan simpelweg aan iemands uiterlijk afleiden wat voor sujet het betreft.' 'Dat is niet altijd een betrouwbare leidraad. Nu de aanklacht. Hij beweert dat u hem heeft ingehuurd om de beschuldiging van diefstal op Richard af te wentelen vanwege uw afkeer van hem.' 'Dat heeft hij gedaan. Het enige dat hij mij gegeven heeft was één dollar,' zegt Micky gekrenkt. 'Dat was gemeen.' 'Geloof u dit verhaal?' vraagt Gilbert, zich tot de heer Rockwell wendend. 'Ik weet dat u Richard niet mag, meneer Gilbert.' 'Dat doe ik ook niet. Hij is listig en slecht, op een dag komt u er wel achter.' 'Ik denk niet dat u hem recht doet. 'Listig' is het allerlaatste woord dat ik voor hem zou gebruiken.' 'Misschien wordt u misleid.' 'Als dat zo is, zal ik nooit meer vertrouwen in een jongen stellen. U bent niet ingegaan op de beschuldiging, meneer Gilbert.' 'Het is het beantwoorden niet waard,' zegt de boekhouder minachtend. 'Toch zou ik graag willen dat u uitsluitsel geeft,' dringt de heer Rockwell aan. 'Het is natuurlijk een leugen.' 'Het is waar,' zegt Micky. 'Ik hoop dat u mijn woord van meer waarde acht dan dat van deze zwerver,' verklaart Gilbert hautain. 'Waarom wilde u zo graag voorkomen dat hij binnenkwam, meneer Gilbert?' 'Ik zag niet in wat hij hier te zoeken heeft.' 'Michael, wil je verslag doen van alles wat er tussen meneer Gilbert en jou heeft gespeeld? Ik ben nog niet tevreden.' 'Meneer Rockwell,' zegt Gilbert driftig. 'Ik kies ervoor mij niet te onderwerpen aan het beledigend onderzoek dat u voorstelt. Aanstaaende donderdag is het einde van de maand. Ik vraag permissie om mijn ontslag in te dienen. 'Uw ontslag is aanvaard,' antwoordt de heer Rockwell rustig. 'Als het u uitkomt, zou ik graag meteen vertrekken,' zegt de boekhouder, kokend van woede. 'Zo u wilt,' zegt zijn werkgever. 'Uw salaris wordt betaald tot het einde van de maand.' Gilbert verzet zich hier niet tegen. Het saldo van zijn salaris wordt hem uitbetaald. Hij verlaat het magazijn in een zeer onaangename gemoedstoestand. Tot grote voldoening van Micky Maguire, die voelt dat zijn wraak voltrokken is. 'Nu, Michael,' zegt de heer Rockwell, 'moet ik kijken wat ik voor jou kan betekenen. Wil jij je huidige nering opgeven?' 'Ja,' bevestigt Micky. 'Ik vind het niet leuk.'

'Ik kan je een baan bieden als loopjongen,' zegt de heer Rockwell. 'Mijn hoofdbediende legt jou de taken uit.' 'Wat voor loon krijg ik dan?' vraagt Micky bezorgd. 'Voorlopig één dollar per dag, dus dat is zes dollar per week. Ik geef je bovendien een nieuw pak. Ga je daarmee akkoord?' 'Jawel,' zegt Micky met het gevoel onverwacht erfgenaam van een fortuin te zijn. 'Wanneer zal ik beginnen?' 'Morgen, als je wilt. Kom vanmiddag om drie uur hier, dan stuur ik Richard met je mee om kleren te kopen.' Op dat moment komt Dick, die naar het postkantoor is geweest, binnen. De heer Rockwell brengt hem in het kort op de hoogte van de veranderingen die hebben plaatsgevonden. 'Ik meen dat jij en Michael geen beste vrienden zijn geweest. Ik vertrouw erop dat jij je daar overheen zet,' voegt hij eraan toe.' Dick steekt prompt zijn hand uit naar zijn oude vijand. 'Ik ben blij dat je hier komt, Micky,' zegt hij. 'Ik zal alles doen wat ik kan om je verder te helpen. Als we geen goede vrienden worden ligt het niet aan mij.' 'Meen je dat, Dick?' vraagt Micky ongelovig. 'Ja, dat doe ik.' 'Ik ben meer dan eens gemeen tegen je geweest.' 'Als dat zo is, is het nu voorbij,' vindt Dick. 'Het heeft geen zin om er stil bij te blijven staan.' 'Je bent een toffe kerel,' zegt Micky. 'Ik had het eerder moeten weten.' Dick is blij met die uitspraak van iemand die jarenlang zijn tegenstander is geweest. Hij besluit Micky te helpen bij het omslaan van de nieuwe bladzijde, dat een heel andere reputatie zou verwerven dan de oude. Als Micky vertrokken is, zegt de heer Rockwell: 'Wel, Richard, ik ben mijn boekhouder kwijt.' 'Ja, meneer,' antwoordt Dick. 'Ik kan niet zeggen dat het mij spijt.' 'Meneer Gilbert verdient de eer dat hij zijn vak verstaat, maar het is een onaangenaam personage. Ik heb hem nooit gemogen. Nu moet ik op zoek naar een opvolger.' 'Ja, meneer, dat denk ik ook.' 'Ik ken een zeer bekwame boekhouder, de heer Haley, die van plan is om over zes maanden voor zichzelf te beginnen. Tot die tijd kan ik mij van zijn diensten verzekeren. Nu heb ik iets voor ogen waarvan ik denk dat jij ermee kan instemmen. Je begint onmiddellijk 's avonds met een cursus boekhouden bij een particuliere opleiding. Ik zal de heer Haley instrueren om jou overdag als zijn assistent in dienst te nemen. Ik denk dat jij op die manier in staat bent om hem het einde van zijn dienstverband op te volgen.' Dick is volkomen verrast.

De gedachte nog maar kort geleden het vak van schoenpoetser op straat uit te oefenen, en nu binnen zes maanden naar de verantwoordelijke functie van boekhouder in een groothandel op te klimmen lijkt bijna ongelooflijk. 'Ik zou niets liever willen,' zegt hij, zijn ogen fonkelend van verrukking. 'Als u echt denkt dat ik de taken naar behoren kan vervullen.' 'Ik denk dat je dat wel aankunt. Wat je loyaliteit betreft, daar twijfel ik niet aan.' 'Dank u, meneer, u bent erg aardig voor mij,' antwoordt Dick dankbaar. 'Daar heb ik een reden voor,' zegt de heer Rockwell. Hij pakt de hand van Dick vast. 'Met de hulp van God, en aan jouw moed heb ik het leven van mijn lieve jongen te danken. Ik zal het nooit vergeten. Nog één ding. Ik ben van plan Michael de meeste van je huidige taken op zich te laten nemen, zoals naar het postkantoor gaan. Denk je dat hij ertegen opgewassen is?' 'Ik denk van wel,' zegt Dick. 'Het is een ruwe klant, maar hij heeft nooit een kans gehad. Ik geloof erin iedereen een kans te geven.' 'Ik ook,' vindt de heer Rockwell. 'Michael krijgt zijn kans. Laten we hopen dat hij die grijpt.' Er zijn veel jongens, en ook mannen, die, net als Micky Maguire, nog nooit eerlijke vooruitzichten in het leven hebben gehad. Laten we dat niet vergeten, als we ze beoordelen, niet te haastig zijn met veroordelen. Laten we ook eens overwegen of het niet binnen ons vermogen ligt om iemand de kans te geven te veranderen.

Die middag krijgt Micky Maguire een nieuw pak waar hij erg trots op is. De volgende ochtend, op weg naar het postkantoor, ontmoet hij zijn oude bondgenoot Kreupele Jim. Die kijkt hem verbijsterd aan. 'Jij bent het toch niet, Micky?' vraagt hij voorzichtig, het nette uiterlijk van zijn oude kameraad in ogenschouw nemend. 'Wanneer ben je teruggekomen van Blackwell Island?' 'Houd je mond over het Island,' voegt Micky hem toe. 'Zie ik eruit alsof ik daar geweest ben?' 'Je ziet er voornaam uit,' vindt Jim. 'Waar is je kit?' 'Ik heb het schoenpoetsen opgegeven,' antwoordt Micky. 'Echt waar? Wat ga je nu doen? Kranten venten?' 'Nee,' zegt Micky. 'Ik doe zaken in Pearl Street.' 'Wel,' zegt Limpy Jim verbaasd, 'daar werkt die opschepper Sjofele Dick.' 'Hij is geen praatjesmaker en ook niet sjofel,' zegt Micky. 'Hij is mijn vriend. Als je hem beledigt, dan sla ik je.' 'Hemeltjelief', roept Jim. Zijn ogen sperren wijd open. 'Dit is de grootste grap die ik ooit heb gehoord.'

'Je zult vrij snel een grotere voelen,' zegt Micky, zijn mouwen opstropend om te laten zien dat hij het meent. Kreupele Jim heeft respect voor Micky's postuur, vlucht weg. Vanaf veilige afstand bekijkt hij hem met een blik, waarin verbazing zich lijkt te vermengen met ongeloof. Het lijkt misschien vreemd, maar vanaf dat moment heeft Dick geen trouwere vriend dan Micky Maguire. Tot mijn vreugde, ofschoon af en toe eigenzinnig, gaat deze vooruit, blijkt een nuttige werknemer. Natuurlijk is hij, zowel qua niveau als opleiding, hoewel dus de laatste tijd aanzienlijk vooruitgegaan, ondergeschikt aan Dick. Eenmaal ouder wordt hij bevorderd tot portier, waarbij zijn postuur hem goed van pas komt. Zijn loon gaat ook omhoog. Onder de invloed van Dick geeft hij zijn slechte gewoonten op, verandert van zwerver in een nuttig lid van de maatschappij. En nu, bijna met spijt, moet ik het verslag van Dick's veelbewogen carrière dichtslaan. Het verleden met zijn beproevingen is voorbij. De toekomst strekt zich voor hem uit, met goed vooruitzicht op verdiend succes.

Het is aan mij om de titel van mijn verhaal te rechtvaardigen en te laten zien hoe Dick roem en fortuin verwerft. Ik kan slechts in het kort de stappen aanduiden die daartoe leidden. Binnen zes maanden, op zeventienjarige leeftijd, volgt Dick de heer Gilbert op met een beginnend jaarsalaris van duizend dollar. Dit werd jaarlijks verhoogd, waardoor zijn inkomen op eenentwintigjarige leeftijd, veertienhonderd dollar bedroeg. Rond die tijd kreeg hij de mogelijkheid om zijn percelen te verkopen aan een heer die vijf duizend dollar bood, vijf keer het bedrag dat hij had betaald. Het spaargeld van zijn salaris bedroeg ongeveer tweeduizend. Intussen voelde de partner van de heer Rockwell, de heer Cooper, zich vanwege zijn slechte gezondheid verplicht zich uit de zaak terug te trekken. Richard werd tot zijn mateloze verbazing en voldoening toegelaten tot de functie van junior partner. Hij bracht het kapitaal in dat hij had gespaard, kreeg een overeenkomstig deel van de winst. Deze waren zodanig dat Richard zijn belang jaarlijks kon vergroten door het inleggen van spaargelden. Drie jaar later voelde hij zich gerechtvaardigd de hand van Ida Greyson te vragen. Haar voorliefde voor Dick was nooit aan het wankelen gebracht. Hij was nu niet langer 'Sjofele Dick', maar de heer Richard Hunter, junior partner in de firma Rockwell & Hunter.

De heer Greyson voelde dat in materieel opzicht Dick een goede partij voor zijn dochter zou zijn. Maar hij kende en waardeerde steeds meer diens goede hart, gewetensvolle plichtsbesef en uitstekende moraal. Opgewekt gaf hij zijn toestemming. Vorige week las ik over Dick's huwelijk in de krant. Ik verheug mij over zijn nieuwe hoop op geluk. Zo verwierf Dick roem en fortuin, de roem van een eervolle en ondernemende zakenman, en een fortuin dat belooft groot te worden. Ik ben blij te kunnen zeggen dat Dick niet verwend is geraakt door zijn voorspoed. Hij is nooit zijn nederige afkomst vergeten. Hij probeert Gods goedheid te tonen door een helpende hand uit te steken naar de armen en behoeftige jongens, van wie hij de beproevingen en ontberingen goed begrijpt vanuit zijn ervaringen in het verleden.

Einde

Ook interessant voor (jonge) lezers.

Edward Irenaus Prime-Stevenson

Aan hun lot overgelaten

Een roman uit 1891 over twee jongens, die bevriend met elkaar raken en avonturen delen: reizen per stoomboot, schipbreuk, ziekte en wat al niet meer.

Vertaald door Carolus den Blanken